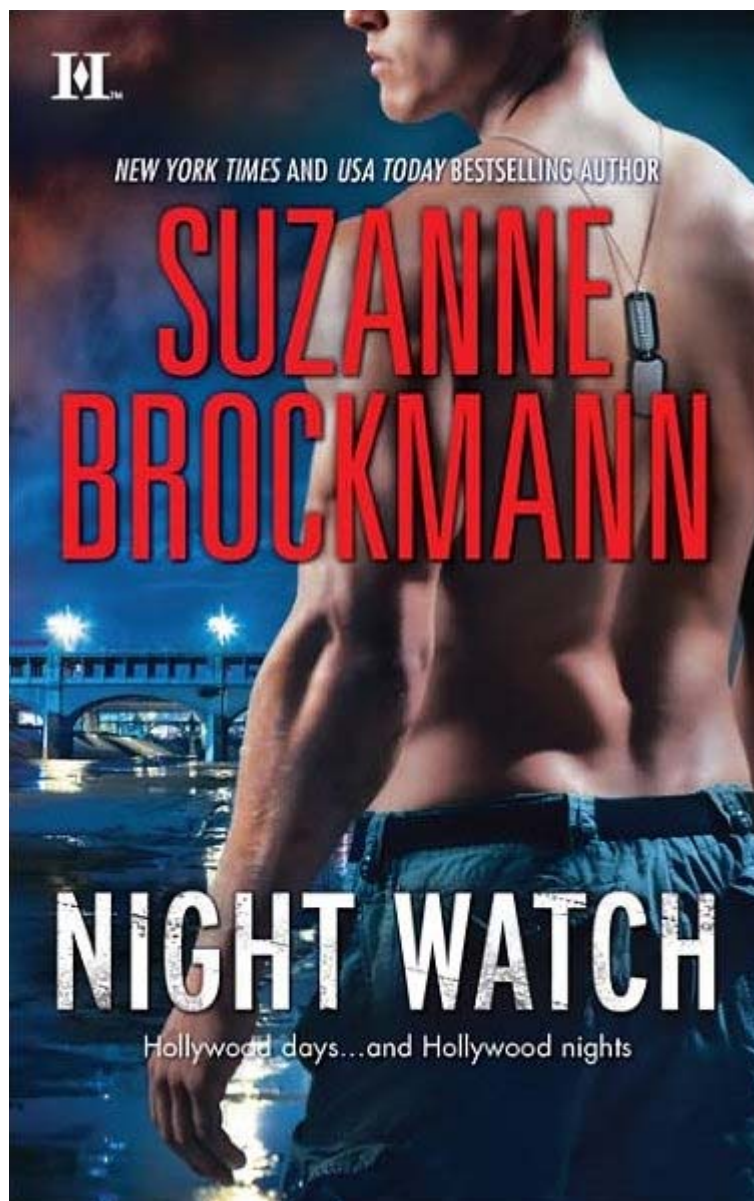

Suzanne Brockmann

Canh Khuya

Chương 1

Brittany Evans ghét bị trễ. Nhưng bãi đỗ xe giống như cái nhọt ở mông, thêm nữa cô còn tốn quá nhiều thời gian bắn khoăn nên mặc gì - cứ như việc đó quan trọng lắm ý.

Ra khỏi cánh cửa phòng thay quần áo, cô quan sát đám người lác đác đứng quanh quầy xúc xích cạnh sân bóng chày trường đại học.

Và anh ta ở đó.

Đứng dưới phần mái nhô ra, tránh cơn mưa nhỏ, theo dõi các cầu thủ trên sân bóng. Dựa vào tường quay lưng lại phía cô.

Ít nhất thì cô nghĩ đó là anh ta. Họ chưa gặp nhau bao giờ - hoặc không nhiều hơn hai phút rưỡi. Brittany, đây là Wes Skelly quân- hàm- gi- đó. Wes, đây là Britt, chị Melody Jones.

Xin chào, rất vui được làm quen, tôi phải đi đây.

Người đàn ông có- thể- là- Wes- Skeylly đó liếc nhìn đồng hồ, liếc ra cổng chính của sân vận động. Tóc anh ta dài hơn và sáng màu hơn cô nhớ - dĩ nhiên, khó mà nhớ được nhiều từ cuộc gặp mặt chỉ diễn ra trong hai phút rưỡi.

Cô nhìn thấy mặt anh ta rõ hơn khi anh ta khẽ ngoảnh lại. Đó là...một khuôn mặt. Không đẹp trai đến sững sờ như chồng của Mel, Harlan "Cowboy" Jones. Nhưng cũng không đến nỗi như ác quỷ Frankenstein.

Wes không cười. Thực ra, anh ta trông khá căng thẳng, một chút bức bối nữa. Hy vọng không phải do sự chậm trễ của cô. Không, có thể chỉ là do anh ta vốn như thế. Cô đã nghe nhiều về Wes Skelly trong mấy năm qua. Đó là giả sử đây thực sự là Wes Skelly.

Nhưng chắc chắn là thế. Không có ai khác ở đây trông thậm chí chỉ mơ hồ giống một lính Hải quân SEAL.

Tuy vậy, người đàn ông này không to lớn - không giống em rể cô hoặc anh bạn thân Chuẩn úy Harvard-người- không- lồ- Xanh Becker của anh ta - nhưng anh ta có vẻ gì đó giống như có thể xử lý mọi việc và thậm chí là một chút nguy hiểm.

Anh ta mặc quần áo dân thường - quần kaki và áo khoác ngoài áo sơ mi và cà vạt. Tội nghiệp anh chàng. Theo những gì Mel đã kể về Wes cho cô, anh ta thà ở chỗ đầy rẫy cá mập còn hơn là đóng bộ nghiêm chỉnh.

Dĩ nhiên, nhìn cô xem. Đi đôi xăng đan cao gót ngu ngốc này thay vì đôi dép bệt thoải mái thường ngày. Cô cũng còn trang điểm đậm hơn bình thường nữa chứ.

Nhưng kế hoạch là gặp nhau ở sân bóng, sau đó đi ăn tối ở nơi nào đó ồn hơn quầy qizza trong vùng.

Chẳng ai trong cả hai tính đến cơn mưa phá hỏng phần đầu kế hoạch này.

Wes liếc nhìn đồng hồ lần nữa và thở dài.

Brittany nhận ra tư thế dựa vào tường của anh ta chỉ là sự tự nhiên giả tạo. Anh ta đang đứng yên, nhưng theo cách nào đó anh ta cũng luôn hoạt động - gõ tay hoặc dậm chân, hơi chuyển thể đứng, tìm thứ gì đó trong túi, nhìn đồng hồ. Anh ta không đi lại, dù rõ ràng là có muốn.

Gee whiz, cô đâu có muộn đến vậy.

Hiển nhiên có thể vấn đề không phải do cô đến muộn năm phút. Có thể người đàn ông này chỉ là chẳng bao

giờ đứng yên. Không phải đây là những gì cô cần sao - một cuộc hẹn với một anh chàng có vấn đề về khả năng tập trung.

Rửa thơm em gái cô, Brittany tiến lại gần anh ta, chỉnh cho khuôn mặt nở ra một nụ cười. Cô cất tiếng: " Anh có cùng biểu cảm 'Chúa nhân từ cứu rỗi con khỏi việc nghe theo lời bạn bè và họ hàng' giống như tôi. Chắc chắn anh là Wes Skelly rồi."

Anh ta bật cười, làm thay đổi hoàn toàn khuôn mặt mình, những đường nét cứng rắn mềm đi và đôi mắt xanh dường như lấp lánh.

Người Ai len. Chết tiệt, anh ta chắc chắn có ít nhất một phần là Ai len.

"Suy ra cô phải là Brittany Evans", anh ta nói, chìa tay ra. Cái bắt tay của anh ta rất ấm áp. "Rất vui được gặp cô".

Bàn tay mạnh mẽ. Nụ cười đẹp. Cái nhìn thẳng thắn, vững vàng. Một anh chàng tử tế - một tên nói dối giỏi nữa. Cô thích anh ta ngay lập tức, bất kể vấn đề tiềm tàng về khả năng tập trung.

"Xin lỗi tôi đến muộn một chút", cô nói. "Tôi gần như phải lái đến tận Arizona mới tìm được nơi đỗ xe."

"Yeah, tôi cũng đã nhận thấy giao thông ở đây rất tệ," anh ta vừa nói vừa quan sát khuôn mặt cô, có thể là để cố gắng tìm ra làm sao cô có thể là chị của Melody Jones lộng lẫy, thanh nhã như thiên thần.

"Chị em chúng tôi nhìn không giống nhau lắm," Cô nói.

Cô làm anh ta bất ngờ với sự thẳng thắn của mình, nhưng anh ta bình tĩnh lại rất nhanh. " Gì, cô nhầm à? Mắt cô có hơi khác một chút - một sắc xanh khác biệt. Nhưng ngoài cái đó ra thì cô có...có vẻ riêng với cùng sự duyên dáng tương tự."

Oh, cô muốn kêu to lên mất thôi. Em rể cô đã nói gì với anh chàng này thế nhỉ? Rằng چرا چی ای دے như bốn? Chỉ cần quăng ra vài câu tán tỉnh là nắm luôn được chị ấy trong tay vì chị ấy cô đơn lắm, chẳng có người đàn ông nào trên giường - chứ đừng nói là hẹn hò - trong gần một thập kỷ?

Lỗi là do cô gốc ghêch đã đầu hàng Melody. Hẹn hò gặp mặt . Cô đã nghĩ gì thế nhỉ?

Okay, cô biết cô đã nghĩ gì. Mel đã nài nỉ cô hẹn với Wes Skelly. Em gái cô đã dùng chính xác cái phương pháp cô ấy đã dùng hàng chục năm nay để xoay Britt vòng quanh ngón tay út của mình - cái vẻ em gái nhỏ với cặp mắt xanh to tròn ấy - và thuyết phục cô coi như đây là món quà cho ngày sinh sắp tới. Hải lòng chưa nào?

Đáng nhẽ Britt nên nhất quyết từ chối và thay vào đó tặng cho cô ấy cái CD Dave Matthews.

"Chúng ta đặt ra vài nguyên tắc cơ bản đã nhé," Brittany bảo Wes. "Nguyên tắc số 1 - không nói chuyện tào lao, okay? Không có cường điệu hóa, không B.S. Phải hoàn toàn thành thật. Em gái tôi và cái anh chàng Harlan Jones mà anh gọi là bạn đó đã lôi chúng ta đến cái địa ngục này, nhưng ở đây chúng ta sẽ chơi theo quy tắc riêng của mình. Đồng ý không?"

"Yeah," anh ta nói. "Dĩ nhiên, nhưng - "

" Tôi không có ý định ngủ với anh," cô nói kiên quyết. "Tôi không cô đơn cũng chẳng lắm hại. Tôi biết chính xác tôi trông như thế nào, tôi là ai và tôi hoàn toàn hài lòng với bản thân mình, cảm ơn rất nhiều. Tôi đến đây vì tôi yêu em gái mình, dù ngay bây giờ tôi đang cố nghĩ ra kiểu gì sẽ hành hạ nó một cách đau đớn nhất vì đã làm việc này với tôi - và với anh."

Anh ta mở miệng, nhưng cô chưa nói xong và cô không để anh ta nói.

"Bây giờ. Tôi biết em gái mình và tôi biết nó đang hy vọng chúng ta sẽ nhìn chăm chăm vào mắt nhau, ngay lập tức yêu nhau đến điên cuồng và kết hôn trước cuối năm." Cô dừng lại một giây để dò nhìn vào mắt anh ta. Anh ta có đôi mắt xanh rất đẹp, nhưng bạn cô Julia cũng có một con chó Eskimo Alaskan với cặp mắt

xanh rất đẹp như vậy. "Không," cô nói. " Chẳng có gì xảy ra với tôi cả. Anh thì sao?"

Anh ta bật cười. "Xin lỗi," anh ta nói. "Nhưng - "

"Không cần viện cớ," cô lại cắt ngang. "Mọi người nghĩ một mình nghĩa là cô đơn. Anh có nhận thấy thế không?"

Anh ta không trả lời ngay. Rõ ràng cho đến khi cô nói xong mới đến lượt anh ta nói.

"Yeah, và những người đã có đôi rồi luôn cố ghép đôi tất cả những người bạn độc thân của họ. Điều này đúng là khó chịu."

"Có ý tốt," Britt đồng ý, "nhưng hoàn toàn phiền phức. Tôi xin lỗi việc anh bị lôi vào chuyện này."

"Không có gì," anh ta nói, " Ý tôi là, dù gì tôi cũng đang đến Los Angeles. Và đã có bao nhiêu lần Đại úy Jones nhờ tôi làm việc gì hộ anh ấy chứ? Có thể là hai. Đã bao nhiêu lần anh ấy giúp đỡ tôi? Quá nhiều không đếm được. Anh ấy là một sĩ quan tuyệt vời và là một người bạn tốt, nếu anh ấy muốn tôi ăn tối với cô, được thôi, tôi sẽ ăn tối với cô. Thực ra anh ấy đã nói đúng."

Britt không chắc cô thích tia sáng trong mắt anh ta hay điệu cười nhăn nhó. Cô nheo mắt lại. "Về cái gì?"

"Tôi gặp chút rắc rối trong việc bày tỏ ý kiến."

Cô mở miệng, rồi ngậm lại. Rồi lại mở ra. "À, chính xác thì anh đâu có được biết đến ở SEAL là Quý ngài Ít Lời."

Cái cười nhăn nhó của anh ta còn rộng hơn. "Điều đó khiến cho nó còn tuyệt hơn. Vậy nguyên tắc ba là gì?"

Cô chớp mắt. "Nguyên tắc ba?" Cô đâu có đến ba nguyên tắc. Chỉ có một thôi chứ.

" Một là không nói bậy bạ - Um. Không bậy bạ," anh ta nói. "Hai là không tình dục. Điều này không thành vấn đề vì đó không phải là lý do tôi ở đây. Bên cạnh đó, tôi hiện không ở trong tình trạng sẵn sàng cho một mối quan hệ dài lâu, dù cô rất duyên dáng - không tào lao đâu nhé. Tôi đang thành thật đúng như nguyên tắc một đây - cô không phải mẫu người của tôi."

"Mẫu người của anh." Oh, chuyện bắt đầu hay rồi đây. "Chính xác thì mẫu người của anh là ai hoặc như thế nào?"

Anh ta mở miệng, nhưng cô thui cho anh ta một cú vào ngực khi một hành động trên sân thành linh lộn vào mắt cô. Đó là một bộ ngực rất rắn chắc, mặc cho sự thật là khi đi dép cao gót cô cao gần bằng anh ta.

"Từ từ đã," Cô bảo. "Đến lượt Andy rồi."

Wes yên lặng tuân theo. Cô biết anh ta chưa có con, nhưng rõ ràng là anh ta hiểu với sự đồng tình thầm lặng rằng một bậc phụ huynh nên chú ý hoàn toàn khi đến lượt con họ trên sân.

Dĩ nhiên đứa con mười chín tuổi của cô là sinh viên năm nhất đại học và được hưởng học bổng bóng chày toàn phần. Con cô cao sáu feet ba inches và nặng hai trăm hai mươi pounds. Con cô có tầm đánh trung bình 0.430 và khả năng đánh bóng vượt rào, có thể là đến tận hạt kết tiếp.

Nhưng trời bắt đầu mưa to hơn.

Andy để bóng trượt qua.

"Làm sao nó nhìn thấy được?" Britt lẩm bẩm. " Nó không thể nhìn thấy trong điều kiện thế này. Thêm nữa đáng nhẽ đâu có mưa ở Nam California." Đó là một trong những lợi ích của việc chuyển đến đây từ Massachusetts.

Cầu thủ giao bóng dừng lại, thả quả bóng và...tock. Tiếng gậy của Andy đập vào bóng sắc sảo, ngọt ngào và

đầy khí lực hơn bất cứ tiếng click yếu ớt nào khi xem bóng chày trên TV. Brittany chưa từng biết điều này cho đến khi cô nhận nuôi Andy, cho đến khi cậu bắt đầu chơi bóng chày với cùng sự dữ dội cậu bé thể hiện khi tiếp nhận mọi thứ trong cuộc sống.

"Đẹp!" Quả bóng vọt qua hàng rào và Andy chạy quanh chỗ đứng. Brittany luân phiên vỗ tay và huýt gió.

"Jones nói con cô khá giỏi."

"Khá giỏi thôi ư?" Britt phản đối. "Andy là Barry Bonds của đội bóng chày trường đại học ấy chứ. Cho anh biết, đó là quả home-run thứ ba một của nó năm nay đấy."

"Cậu bé đang được mời tuyển à?" Wes hỏi.

"Thực ra là đúng vậy," Cô bảo. "Hầu như là do có một cậu nhóc khác trong đội - Dustin Melero - cậu bé đang rất được chú ý đấy. Cậu nhóc ấy là cậu thủ giao bóng - cậu bé thực sự rất giỏi, anh biết không? Những người sẵn cầu thủ đến tìm cậu ta, nhưng cậu ta vẫn còn khá dè dặt. Hơi thiếu chín chắn nữa. Vì vậy họ quyết định xem xét Andy."

"Cô sẽ để cho cậu bé chơi chuyên nghiệp trước khi tốt nghiệp đại học à?"

"Nó mười chín rồi," Brittany trả lời. "Tôi không phải là để cho nó làm bất cứ thứ gì. Đó là cuộc sống và lựa chọn của nó. Nó biết tôi sẽ ủng hộ nó dù cho nó quyết định như thế nào."

"Ước gì cô là mẹ tôi."

"Tôi nghĩ anh hơi bị quá già để cho tôi nhận nuôi đấy," cô bảo anh ta. Wes chắc chắn ít tuổi hơn cô, ít nhất là năm tuổi. Hoặc thậm chí có thể hơn. Em gái cô đã nghĩ gì chứ?

"Andy bao nhiêu? Mười hai tuổi lúc cô nhận nuôi cậu bé à?" Anh ta hỏi.

"Mười ba." Ai len. Melody đã nghĩ Wes là người Ai len, và Brittany chắc chắn thích đàn ông có ánh nhìn lấp lánh trong mắt và nụ cười làm tỏa sáng toàn bộ con người anh ta. Mel đã nghĩ về hạnh phúc tuyệt vời của cô ấy với Harlan Jones và về sự thật rằng một đêm, hàng năm về trước, Britt đã uống say mềm và thú nhận với em gái cô rằng điều đáng tiếc duy nhất về cuộc hôn nhân thất bại của cô với Tên- Khốn- Quentin là cô đã muốn có một đứa con do chính cô sinh ra. Việc này đã cho cô một bài học phải kiểm soát khi động đến daiquiri đầu.

"Điều đó làm cho cô có đủ tư cách của một vị thánh đấy," Wes nói. "Nhận nuôi một đứa trẻ mười ba tuổi? Chúa ơi."

"Tất cả những gì nó cần là một mái ấm gia đình ổn định - "

"Cô hoặc là bị điên hoặc là chị em của Mẹ Teresa."

"Oh, tôi không phải là thánh. Tin tôi đi. Tôi chỉ...tôi yêu đứa trẻ đó. Nó tuyệt vời". Cô cố gắng giải thích. "Nó lớn lên mà không có ai cả. Ý tôi là, hoàn toàn bị bỏ rơi - về thể chất bởi bố và về tinh thần bởi mẹ. Nó ở đó, chuẩn bị phải chuyển đi lần nữa, tới một gia đình nhận nuôi khác, và tôi cũng ở đó, và...tôi muốn nó ở với tôi. Chúng tôi đã có những giờ phút khó khăn, nhưng..."

Cái nhìn trong đôi mắt xanh của Wes - một kiểu thấu hiểu mãnh liệt cô đọc được - đang làm cô cảm thấy căng thẳng. Người đàn ông này không phải đứa em họ vô tư lự của yêu tinh với vấn đề về khả năng tập trung như cô đã nghĩ ban đầu. Anh ta không dễ bị kích thích như cô tưởng, dù đứng im thật sự là một thử thách đối với anh ta. Không, anh ta giống như một tia chớp, nổ lách tách với năng lượng dư thừa được kiềm chế. Và trong khi đúng là anh ta có khiếu hài hước và một nụ cười chết người, vẫn có một khoảng tối trong con người anh ta. Điều đó làm cho cô thậm chí còn thích anh ta hơn.

Oh, nguy hiểm! Nguy hiểm, Will Robinson!

"Anh đang định kể cho tôi về mẫu người của anh," Cô nhắc anh ta. "Và làm ơn đừng bảo tôi anh chạy theo

kiểu trẻ trung ngọt ngào, không thì tôi sẽ phải đánh anh đấy. Dù cho theo như một số bệnh nhân của tôi thì tôi vừa trẻ trung vừa ngọt ngào. Dĩ nhiên lúc ấy họ đang gặp vấn đề gay go gì đó."

Câu nói của cô làm anh ta lại mỉm cười. "Mẫu người của tôi thường là dạng đi dự tiệc rồi kết thúc bằng việc nhảy múa trên bàn. Gần như trần truồng thì càng tốt."

Brittany khịt mũi bật cười. "Anh thắng rồi, tôi không phải mẫu người của anh. Đáng nhẽ tôi phải biết trước điều đó chứ. Melody từng đề cập trước đây anh đã từng học, uh, loại nghệ thuật cao cấp gì đó."

"Tôi nghĩ ý cô ấy muốn nói đến võ thuật," anh ta đáp lại. Mưa tiếp tục rơi, tạo thành một màn sương mỏng mỗi khi gió thổi qua. Nhưng anh ta dường như không nhận thấy hay quan tâm. "Đại úy Jones bảo tôi là cô đến Los Angeles để đi học. Để trở thành y tá."

"Tôi là y tá," Cô nói. "Tôi đang đi học để trở thành y tá cao cấp."

"Tuyệt quá," Anh ta nói.

Cô mỉm cười. "Vâng, cảm ơn anh."

"Cô biết không, có thể họ sắp đặt cho chúng ta vì họ biết tôi cần có y tá thường xuyên đến mức nào. Đỡ cho tôi khỏi khoản tiền cấp cứu khi bị thương."

"Một võ sĩ, huh?" Brittany lắc đầu. "Đáng nhẽ tôi phải đoán được chứ nhỉ. Thường luôn là những anh chàng nhỏ bé..." Cô dừng lại. Oh, trời ơi. Đàn ông thường không thích khi bị gọi là nhỏ bé. "Tôi xin lỗi. Tôi không có ý -"

"Không sao," anh ta nói để dãi, chẳng có chút dấu hiệu gì của Skelly- khét- tiếng- nóng- tính. "Dù tôi thích từ thấp hơn. Nhỏ bé ám chỉ...một số thứ nhất định khác."

Cô bật cười. "A, tôi không phải đang nghĩ đến - không thậm chí một phần giây nào - về một số thứ nhất định khác của anh, và B, thậm chí nếu tôi có đi chẳng nữa thì có vấn đề gì đâu vì chúng ta đã đồng ý về một tình bạn không tình dục rồi mà đúng không?"

"Tôi chỉ đang tuân theo nguyên tắc một thôi," anh ta đáp lại. "Không tào lao, hoàn toàn trung thực."

"Yeah, đúng vậy. Đàn ông đều là đồ ngốc. Anh có thấy thế không?"

"Chính xác," Anh ta nói, rõ ràng là cảm thấy hoàn toàn thoải mái với cô cũng như cô với anh ta. Thật kì lạ, cô có cảm giác như thể đã quen biết anh ta hàng năm trời, như thể thật hòa hợp với tính hài hước của anh ta. "Và chúng tôi hoàn toàn ổn với việc là những tên ngốc." Anh ta ngó nhìn sân bóng. "Tôi nghĩ họ kết thúc trận đấu rồi đó."

Đúng vậy. Mưa không ngớt và các cầu thủ đang rời sân.

"Có phải chỉ là ngừng tạm thời không? Vì tôi không ngại đợi đâu," Wes nói thêm. "Nếu Andy là con tôi, tôi sẽ cố gắng có mặt ở tất cả trận đấu của cậu bé. Ý tôi là, thậm chí cả nếu cậu bé không phải Babe Ruth tái sinh, tôi vẫn làm thế, cô biết không? Cô chắc hẳn còn trên cả tự hào về cậu ấy."

Thật là ngọt ngào. "Đúng vậy."

"Cô có muốn đợi ở bên trong không?" anh ta hỏi.

"Tôi nghĩ có vài sự kiện được tổ chức trong sân bóng vào chiều tối nay," Britt bảo anh ta. "Họ không có thời gian tạm ngừng trận đấu vì mưa đâu - họ sẽ phải tổ chức lại trận đấu hoặc dừng lại thôi. Vì vậy, không. Kết thúc rồi. Chúng ta không phải đợi nữa."

"Cô có đói không?" Wes hỏi. "Chúng ta có thể ăn tối sớm."

"Vâng, được thôi," Britt nói, và kì diệu là đúng như vậy. Trên đường đến, cô đã lập một danh sách khoảng hai

mười lăm lý do nghe có vẻ hợp lý vì sao họ nên bỏ qua bữa tối, nhưng bây giờ cô nhanh chóng gạch bỏ chúng trong tâm trí. "Anh có phiền nếu chúng ta đến phòng thay đồ trước không? Tôi muốn đưa chìa khóa xe cho Andy."

"Aha," Wes nói. "Tôi đã qua được bài kiểm tra tôi- sẽ- lên- xe- cùng- anh của cô. Tuyệt thật đấy."

Cô dẫn đường vào tòa nhà. "Còn hơn thế cơ, anh cũng vượt qua bài kiểm tra okay- tôi- sẽ- đi- ăn- tối- với- anh nữa."

Anh ta giữ cửa cho cô đi vào. "Nó có nguy cơ gì không?"

"Hẹn hò gặp mặt và tôi là kẻ thù truyền kiếp," Britt bảo. "Anh nên coi việc tôi thậm chí còn đồng ý gặp anh là một minh chứng rõ ràng của tình chị em."

"Cô cũng vượt qua vài kiểm tra của tôi," Wes nói. "Tôi chỉ đi ăn tối với những phụ nữ hoàn toàn không muốn dính dáng về tình dục với tôi. Oh, đỢi đã. Chết tiệt. Có khi đó chính là vấn đề của tôi hàng năm nay..."

Cô bật cười, tự cho phép mình thưởng thức ánh mắt lấp lánh của anh ta khi anh ta mở một cánh cửa nữa cho cô - cánh cửa dẫn lên cầu thang. "Cưng à, tôi biết tôi vượt qua bài kiểm tra của anh kể từ lúc anh muốn tôi nhận anh làm con nuôi cơ."

"Thế mà cô còn từ chối tôi," anh ta đáp lại. "Điều đó có nghĩa gì đây?"

"Có nghĩa là tôi quá trẻ để làm mẹ anh." Brittany dẫn đường xuống cầu thang, cảm thấy cực kì vui vẻ. Ai mà biết được cô sẽ thích Wes Skelly đến thế này chứ? Sau cuộc gọi của Melody báo về cuộc hẹn, cô và Andy đã gọi đùa anh ta là một gánh nặng. Anh ta là gánh nặng cô phải mang cho ngày sinh nhật của em gái cô. "Tuy nhiên, anh có thể làm một đứa em trai tôi luôn muốn có."

"Yeah, cái đó thì tôi không biết đâu."

Hành lang bên ngoài phòng thay đồ không chật cứng như thường lệ sau trận đấu, với bạn gái và bạn cùng kí túc xá của các cầu thủ tụ tập lại. Hôm nay, chỉ có một vài tên nhóc lì lợm lăm bùn ở đó. Brittany nhìn quanh, nhưng bạn gái Andy, Danielle không có mặt, một điều dễ hiểu vì Andy đã bảo cô Dani không khỏe hôm nay. Nếu cô bé đang ốm, đứng dưới mưa sẽ khiến cho tình trạng cô bé nặng thêm.

"Lịch sử của tôi với chị em gái không được tốt," Wes tiếp tục nói. "Tôi luôn có hơi hướng chọc tức họ, sau đó họ bỏ đi và cưới bạn thân của tôi."

"Tôi có nghe chuyện đó." Britt dừng lại ở ngoài phòng thay đồ của đội chủ nhà. Cánh cửa đang mở hé. "Mel đã kể cho tôi nghe Bobby Taylor vừa cưới em gái anh...Colleen, đúng không?"

Wes dựa vào tường. "Cô ấy có kể cho cô nghe về màn quát thét lúc đầu không?"

Cô liếc nhìn anh ta.

Anh ta chửi thề nho nhỏ. "Chắc chắn cô ấy có kể. Tôi lấy làm ngạc nhiên tại sao Hiệp hội Báo chí còn chưa đăng chuyện này đấy."

"Tôi thấy chuyện đâu có tệ như cô ấy - "

"Không," anh ta nói. "Chỉ là, tôi là một tên khốn. Tôi không thể tin cô còn đồng ý đến gặp tôi."

"Bất kể anh đã làm gì, đó cũng đâu phải là tội tử hình. Em gái tôi rõ ràng đã tha thứ cho anh."

Wes khịt mũi. "Yeah, Melody, đúng vậy. Cô ấy rất cứng rắn và không hề dễ tha thứ. Cô ấy tha thứ cho tôi trước cả Colleen."

"Thật tốt khi biết anh có những người bạn tốt như vậy."

Anh ta gật đầu. "Yeah, cô biết đấy, đúng là vậy."

Anh ta bắt gặp cái nhìn của cô. Và lại ở đó, bóng tối hoặc nỗi đau hoặc thứ gì đó, lẩn khuất đằng sau ánh mắt anh ta. Và Brittany biết. Người đàn ông Ai len vui vẻ bề ngoài có thể thật thú vị và thậm chí còn đáng yêu theo kiểu ngộ nghĩnh ồn ào riêng của anh ta. Nhưng chính phần ẩn giấu bên trong này mới là điều khiến anh ta trở nên không thể cưỡng lại được, nếu cô để chuyện đó xảy ra.

Không còn nghi ngờ gì, anh ta đích xác là mẫu người của cô. Nhưng tạ ơn Chúa, cô không phải mẫu người của anh ta.

Eddie Sunamua, một cầu thủ trong đội bóng, ló đầu ra khỏi phòng thay đồ. Vợ cậu ta - June - là một trong những tên nhóc mắc mưa ướt đầm bên ngoài. Cô bé rưng rờ hẳn lên khi nhìn thấy cậu ta, còn cậu ta cười nhăn nhở lại với cô. Họ chỉ hơn Andy hai tuổi, suy nghĩ đó luôn khiến cho Britt cảm thấy choáng váng.

"Cho tôi xin mười phút nữa, thưa bà S.," cậu ta bảo June, và Brittany không thể kèm được tiếng rên rỉ.

"Eddie, không thể ngờ cậu suýt muộn đến thế," cô nói.

"Xin chào, cô Britt."

"Cậu có thấy Andy đâu không?" cô hỏi.

Cậu ta chỉ vào đại sảnh trước khi biến mất lại vào phòng thay đồ.

Và Andy đang ở đó. Cuối hành lang. Giữa một cuộc tranh luận dường như vô cùng gay gắt với cầu thủ giao bóng ngôi sao của đội, Dustin Melero.

Andy đã cao rồi, nhưng Dustin còn cao hơn cậu bé đến một inch.

"Chúa ơi, cậu ta lớn hơn rồi," Wes nói khi nhìn thấy Andy. "Tôi gặp cậu ấy khoảng bốn năm trước và cậu ta chỉ..." Anh ta giữ bàn tay đến ngang vai.

Đúng lúc đó, khi họ đang nhìn chằm chằm qua hành lang vào hai chàng thanh niên, Andy buông rơi găng tay và xô Dustin vào tường đánh rầm.

Brittany vừa bước được ba bước về phía chúng thì Wes giữ tay cô lại.

"Đừng," anh ta nói. "Để tôi. Nếu có thể, cô nên quay đầu lại, đừng nhìn."

Yeah, còn lâu...

Tuy vậy, cô cố gắng không bước theo khi Wes vội vã tiến đến đại sảnh nơi Andy và Dustin đang đứng mặt đối mặt, sẵn sàng vi phạm nội quy trường và đâm võ mặt nhau.

Cô quan sát thấy Wes chen vào giữa hai người họ. Ở quá xa không thể nghe thấy tiếng anh ta, nhưng cô có thể mường tượng ra. "Có chuyện gì vậy, các chàng trai?" Hai chàng thanh niên cao hơn anh ta, nhưng Wes bằng cách nào đó dường như lại to lớn hơn.

Andy đang bùng bùng tức giận - biểu cảm trên mặt cậu bé gợi nhớ chính xác về cậu nhóc đường phố mười ba tuổi trước kia.

Cậu bé liên tục lắc đầu khi Wes nói. Cuối cùng, Dustin - kẻ đang cười - lên tiếng. Wes quay sang và chuyển hoàn toàn sự chú ý vào tên nhóc cao hơn này.

Sau đó, đột nhiên, Wes xô Dustin đập vào hàng tủ đồ và hét vào mặt cậu ta một cách gay gắt.

Biểu cảm mới trên mặt Andy trông thật hài hước nhưng Brittany còn bận lo lắng đến mức độ thương tích một lính Hải quân SEAL đã trưởng thành có thể gây ra cho một tên ngốc hai mốt tuổi.

Nụ cười quỷ quyệt của Dustin biến mất, thay thế bằng cái nhìn hoảng loạn đến mức mặt cắt không còn hột máu.

Cuối cùng, không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa, Brittany bắt đầu tiến lại phía họ.

"...Cho đến khi nào mày còn nhìn cô ấy một cách tỏm lợm, tao sẽ còn đến tìm mày, hiểu chưa?" Wes đang quát lên như vậy khi cô bước lại gần.

Dustin nhìn cô. Andy nhìn cô. Nhưng Wes không quay đầu khỏi Dustin. Tất cả sự dữ dội ấy tập trung vào một hướng trông thật đáng sợ.

Cô không biết nên làm gì, nên nói gì. "Mọi việc có ổn không?" Cô tươi cười hỏi.

"Hiểu chưa?" Wes hỏi lại Dustin.

"Hiểu," tên nhóc cuối cùng cũng cất được tiếng.

"Tốt," Wes nói và lùi lại.

Dustin biến khỏi đó.

"Thế này," Brittany nói với Andy. "Đây là Wes Skelly."

"Yeah," Andy nói. "Con nghĩ chúng ta đã xong màn chào hỏi rồi."

Chương 2

Thật ngạc nhiên là Brittany Evans không nhảy ngay vào họng anh.

Cô không yêu cầu được biết ngay lập tức chuyện quái quỷ gì đã khiến anh phải đe dọa một đứa trẻ nhỏ hơn anh đến hơn chục tuổi. Chưa nói đến còn ở ngay trước mặt con trai cô.

Đúng hơn là, cô chẳng bình luận gì về chuyện ấy cả.

Wes coi đây là lời gợi ý rõ ràng rằng chắc chắn sau đó anh sẽ phải nghe cô vặn hỏi.

Nhưng trên đường đến quán café Santa Monica cách nhà Brittany và con trai không xa, cô ấy chỉ nói chuyện về cô em gái đang mang thai và những người bạn cả hai đều quen.

Chỉ đến khi họ ngồi vào bàn, đặt món và bắt đầu ăn tối mọi chuyện mới bắt đầu.

"Anh làm tôi ngạc nhiên lúc ở đại sảnh ấy đấy," Brittany mở đầu. Bàn ăn được thắp sáng bằng ánh nến, khiến cho cô dường như trở nên đẹp kì lạ, ấm áp và căng mọng, vẻ đẹp mà em gái cô không bao giờ có. Không trong cả triệu năm nữa.

Wes từng nghĩ rằng Melody là người đẹp hơn trong hai chị em nhà Evans, và có thể tuân theo tiêu chuẩn thông thường thì đúng là như vậy. Khuôn mặt Britt hơi góc cạnh, cằm và mũi đều hơi nhọn. Nhưng thời điểm này, quan sát ở góc nhìn này, cô ấy đẹp đến nghẹt thở.

Tình dục không phải là lựa chọn, anh tự nhắc mình. Đúng vậy, người phụ nữ này rất hấp dẫn, nhưng anh không có hứng thú, nhớ không? Anh còn phải giải quyết những rắc rối tình cảm vẫn canh cánh trong lòng rồi mới có thể ra ngoài bắt đầu một mối quan hệ thật sự với người nào đó chứ không chỉ là một hai tối vui vẻ trên giường.

Khả năng cô muốn có một đêm tình dục nóng bỏng với anh ngay từ đầu đã ở mức khá thấp rồi. Cô ấy dường như không phải kiểu người như vậy. Nhưng kể cả nếu anh sai, khả năng đó cũng sẽ giảm xuống bằng không sau khi anh kể cho cô nghe sự thật - rằng anh không thể cho cô ấy nhiều hơn một hai đêm vì anh đã yêu người khác. Không, không chỉ là một người khác. Lana Quinn. Vợ của một trong những người bạn thân nhất của anh - chuẩn úy Hải quân SEAL Matthew Quinn, biệt danh Phù thủy, hay còn gọi là Quinn Phi thường, hay

chính là tên khốn dối trá, lừa đảo, ngoại tình.

Brittany Evans ngồi đối diện với Wes, nhìn anh bằng đôi mắt anh thích nhất ở một người phụ nữ. Đôi mắt ấm áp. Đôi mắt thông minh. Đôi mắt nói với anh rằng cô ấy quý mến và kính trọng anh - và hy vọng lại sự kính trọng từ anh.

Lana cũng đã nhìn anh - nhìn tất cả lính SEAL - như vậy.

"Yeah," Wes nói, nhìn thấy Brittany dường như đang mong chờ câu trả lời. "Tôi cũng thấy ngạc nhiên với chính bản thân mình lúc ở đó đấy." Anh cười, nhưng cô ấy không cười theo.

Cô chỉ quan sát anh trong khi nhấp một ngụm từ chai bia của mình, còn anh phải cố gắng không nhìn hoặc thậm chí chỉ nghĩ về miệng của cô. Anh thích cô quá nhiều nên không thể đối xử với cô như với những người đàn bà bất kì khác, dù anh thấy cô thực sự quyến rũ. Nếu cô chỉ là một người phụ nữ bất kì anh gặp ở quán rượu, anh sẽ tiếp cận cô, tán tỉnh cô cho một chút tình dục qua đường.

Okay, anh thừa nhận. Nếu mọi thứ khác đi, anh sẽ sẵn sàng tiếp cận Brittany. Chắc chắn là vậy. Quên Lanna đi - anh phải làm thế thôi. Cô ấy đã kết hôn, ngoài tầm với, không được phép, cấm kỵ. Anh không thể có cô ấy, vì vậy anh đã tìm kiếm sự an ủi và vui vẻ bất cứ khi nào có được. Và luôn giữ lại trái tim mình.

Nhưng mọi thứ ở đây lại không hề đơn giản. Còn chẳng được gần đến mức ấy. Brittany là chị dâu của Đại úy Jones, còn tệ hơn cả chuyện là chị gái. Chị gái sẽ không kể cho em trai nghe về một đêm tình dục nóng bỏng với một người lạ. À, có thể là không. Nhưng chị gái có thể sẽ kể cho em gái. Nhất là khi hai chị em thân thiết, như Brittany và Melody vậy.

Sau đó lời qua tiếng lại sẽ đến tai Jones, không tốt chút nào.

Không, chuyện này không thể xảy ra, không phải tối nay, không bao giờ. Xét về phương diện tình dục thì đúng là tiếc đến phát khóc. Anh sẽ rất, rất vui lòng được nhìn thấy Brittany Evans trần truồng.

"Tên đó nói gì với anh vậy?" cô hỏi, nhìn anh như thể đang cố đọc những gì anh đang nghĩ trong đầu. May là cô ấy không thể. "Melero ấy."

"Thằng nhóc đó là..." Wes chọn một từ lịch sự hơn. "một thằng ngu."

Brittany mỉm cười với anh. "Đó không phải những gì anh định nói."

"Tôi đang cố giữ cho ngôn từ sạch sẽ."

"Tôi rất cảm kích điều đó."

Chúa ơi cô ấy có nụ cười chết người. Wes cố dừng lại việc liệt kê những điều anh sẽ không làm với cô tối nay. Tự hành hạ bản thân đủ rồi đấy. Anh quay trở lại câu chuyện. "Melero chỉ là một tên khốn. Đó đúng là từ dành cho nó. Một tên khốn kiếp."

"Tôi đã gặp thằng nhóc cả đồng lần rồi," cô đáp lại, khẽ nheo mắt. "Tôi biết rõ nó đủ tư cách làm một tên khốn kiếp. Nhưng Andy cũng biết thế. Chính xác thì tên đó đã nói những gì khiến cho Andy tức giận như vậy?"

"Nó nói về một cô bé," Wes nói, không biết làm thế nào để kể cho cô.

"Dani?"

"Yeah, đúng cô bé đó đấy."

"Đó là bạn gái Andy."

"Tôi cũng đoán thế," anh nói.

"Nó nói thế nào?" cô hỏi tiếp.

Wes thuật lại vắn tắt cho cô. Anh đã nghe cả những điều anh không muốn kể lại chút nào. Đó là những chuyện riêng tư không liên quan đến anh. "Melero bảo Andy rằng tên đó đã, uh, cô biết đó, ngủ với cô bé. Chỉ là, nó nói theo kiểu còn thô tục hơn."

"Tôi hiểu." Britt bật ra một tràng cười hơi cường điệu. "Thế mà Andy không phớt lờ được sao? Đúng là thằng bé ngốc. Cô nhóc đó hoàn toàn tận tụy với nó - có khi còn nghĩ mặt trời mọc vì nó ấy chứ. Đó là một cô nhóc tử tế. Tuy cái tôi không được lớn lắm nhưng không sao, cô bé còn ít tuổi. Có thể sau này sẽ khác. Tôi chỉ hy vọng..." Cô lắc đầu. "Tôi không chắc cô bé ấy có hợp với Andy không. Tôi cũng không muốn cô ấy có thai. Tôi thuyết giáo về tình dục an toàn không ngừng nhưng Andy chỉ biết đảo tròn mắt thôi."

"Yeah, à, cô có thể gạch bỏ điều đó khỏi danh sách những điều cần lo lắng rồi đấy, ít nhất là hiện giờ." Wes uống cạn chai bia trước khi nhớ ra anh đã định phải giữ cho đến khi xong bữa tối. Tức thật. "Rõ ràng Dani luôn có ý để chuyện đó tiến chậm lại." À, quỷ tha ma bắt, sao không kể hết cho Brittany luôn cho rồi? Đây không phải là chuyện Andy có thể nói với mẹ. "Cô ấy là một trinh nữ."

Brittany bỏ đĩa xuống. "Sao cơ?"

"Cô ấy là một trinh nữ, và cô ấy không ngại nói với mọi người như thế - cô biết đấy, để mọi người biết rằng cô ấy không có ý định chơi đùa trước khi trưởng thành và sẵn sàng."

"Tiến lên cô gái! Tốt cho cô ấy. Tôi không hề biết cô ấy dũng cảm thế."

"Thế nhưng Melero lại đang kể cho tất cả mọi người rằng hắn đã hưởng thụ cô ấy rồi và - " Chúa ơi, anh đang nói gì thế nhỉ? Lại còn với chị dâu của Đại úy Jones nữa chứ. " Nghe này, hắn ta còn hơn cả thô tục nữa. Khi tôi nghe thấy những gì hắn nói, chính tôi cũng muốn quăng cho hắn tông vào tường."

"Anh đã làm thế rồi."

Cô ném cho anh cái nhìn sắc bén, giống y như cách bà Bartlett, giáo viên lớp ba của anh thường nhìn, anh bật cười. Trời ạ, anh chưa từng nhớ đến bà B hàng năm nay rồi, Chúa phù hộ cô. "Yeah," anh nói, "không, tôi chưa làm thế cho đến khi hắn ta phun ra câu nói kia."

"Câu nào...?"

Cô ấy chắc chắn sẽ không thích nó đâu. "Tôi đã hành động y như người tiền sử," anh xin lỗi trước. "Tôi rất tiếc đã làm như thế trước mặt con cô. Nó thật sai trái, nhưng khi tên phân bò đó bắt đầu cười và nói trông cô thật nóng bỏng và cô đứng tiếp theo trong danh sách của hắn..."

Brittany trông ngạc nhiên trong một giây. Sau đó cô bật cười. Ánh mắt cô lấp lánh. "Cung à, đó chỉ là trò trẻ con thôi mà. Nó là tên đầu gấu khôn kiếp nhưng chẳng phải mối đe dọa thực sự. Kể cả nếu nó là thế đi nữa thì chính tôi cũng giải quyết nó được. Tin tôi đi."

"Yeah, tôi biết điều đó mà," Wes nói. "Tôi đã nói với nó như thế."

"Sau đó anh nói anh là một lính Hải quân SEAL và nếu nó còn dám thờ vể hướng của tôi, anh sẽ... gì nhỉ?"

Wes gãi cằm. "Hình như tôi có nói gì đó về con dao lặn của tôi và việc nó sẽ không bao giờ sinh con được nữa."

Cô ấy lại cười. Cảm ơn Chúa. "Chắc chắn đấy là lúc trông nó như thể sắp xỉu đến nơi rồi."

"Mọi thứ thế nào ạ?" Phục vụ bần bước lại, nhưng khách đang rất đông nên anh ta không đợi nghe câu trả lời. Anh ta khéo léo thu dọn chai bia rỗng khỏi mặt bàn. "Nữa chứ ạ?"

"Vâng, cảm ơn anh." Brittany mỉm cười và Wes thầm cảm ơn cách hành xử nông nổi của anh với Melero không làm cho cô ấy ghét anh.

"Thưa ngài?"

"Yeah. Đợi đã! Chuyển lại thành cola đi."

"Vâng, thưa ngài." Người phục vụ biến mất.

"Tôi đang cố gắng giảm bớt," Wes cảm thấy cần phải giải thích khi ánh nhìn ầm áp của cô quay trở lại anh. "Chỉ một chai một tối thôi. Từ hai sẽ dễ biến thành sáu lắm, cô biết không?"

"Tôi rất cảm kích chuyện đó," Brittany nói. "Nhất là khi anh là người lái xe."

"Yeah, à, tôi là một tên nát rượu. Chẳng hay ho chút nào. Chắc chắn đó không phải là cách dùng để kết bạn." Quý thật tại sao anh lại nói với cô thế nhỉ? Anh thậm chí còn chưa nói với Bobby về việc anh sợ trở thành tên nghiện rượu, trong khi Bobby Taylor là bạn và người cùng bơi của anh từ lâu lắm rồi. "Đây đúng là một cuộc hẹn hò thú vị. Chúng ta lại nói chuyện về cuộc sống tình dục của con trai cô và vấn đề rượu chè của tôi. Đáng nhẽ chúng ta phải nói về thời tiết hoặc bộ phim vừa xem chứ nhỉ?"

"Trời cuối cùng cũng hết mưa, tạ ơn chúa," Brittany nói. "Tôi vừa mới thuê phim 'Mười một đại dương' và rất thích nó. Anh bỏ thuốc khi nào vậy?"

Chết tiệt. "Hai ngày trước. Tôi đã làm gì thế? Vỡ túi tìm bao thuốc à?"

"Yup"

Tức thật. Anh cự lại thôi thúc muốn luồn tay vào túi áo. Đằng nào anh cũng không thể hút một điếu ở đây được. Nhà hàng cấm thuốc lá.

"Chắc anh đang muốn phát điên lên," Brittany quan sát. "Phải bỏ thuốc và bớt uống rượu cùng một lúc."

"Yeah, trước đây tôi đã cố bỏ, tôi chẳng tin tưởng chút xíu nào vào bản thân mình. Ý tôi là, thời gian lâu nhất tôi bỏ được thuốc lá là sáu tuần."

"Anh đã thử dùng cao dán chưa?"

"Chưa," anh thừa nhận. "Tôi biết tôi đáng lẽ nên thử cách đó. Nhưng có lẽ ý tưởng đó sẽ hấp dẫn tôi hơn nếu tôi có thể nhờ được Julia Roberts dán nó vào mông tôi."

Brittany cười. "Có thể thuốc lá sẽ kém hấp dẫn với anh hơn nếu bạn gái anh bảo cho anh biết là hôn anh sau khi anh hút thuốc giống như đang liếm một cái gạt tàn ấy."

Anh gượng cười. "Yeah, à..." Người phụ nữ anh muốn có làm bạn gái đã kết hôn rồi. Anh chẳng muốn nhớ lại lần anh đã hôn cô ấy. Dù nói chuyện với Brittany thật dễ dàng, anh cũng không thể kể về Lana. Đây xét cho cùng vẫn là một cuộc hẹn chứ không phải một buổi trị liệu.

Dù gì cũng không phải anh có thể kể được cho bác sỹ tâm lý ở đội về Lana. Có chết anh cũng không nói về chuyện đó.

Phục vụ bàn mang đồ uống của họ tới và lại biến mất. Wes nhấp một ngụm soda và cố thích nó, cố không ước rằng đây là một chai bia nữa.

"Chồng cũ của tôi cũng hút thuốc," Brittany kể cho anh. "Tôi đã thử mọi cách cố làm cho anh ta bỏ được và cuối cùng phải tuyên bố nếu anh ta còn hút thuốc, anh ta sẽ không được hôn tôi nữa. Anh ta nói được thôi, nếu đó là những gì tôi muốn."

Wes biết ngay kết quả từ nét rầu rầu trong nụ cười của cô.

"Thế là anh ta ngừng hôn tôi," cô nói.

Tính từ anh dùng để nói về tên con hoang đó còn tệ hơn bất cứ thứ gì phun ra từ miệng Dustin chiều nay, nhưng cô chỉ cười khi anh rụt lại và xin lỗi.

"Không sao," cô nói. "Nhưng cũng phải xét lại, đó không hoàn toàn là lỗi của anh ta. Anh biết đấy, anh ta hút thuốc khi chúng tôi kết hôn, vì vậy thật không công bằng khi tôi đòi hỏi như vậy. Nói chung là, cưng ời, anh chỉ bỏ được thuốc nếu đó là do anh muốn thế."

"Hoặc ít nhất do tôi muốn Julia Roberts dán cao dán vào - "

"Vâng," cô nói, bật cười. "Cái đó có thể hiệu quả đấy."

"Hắn là một tên đàn," Wes nói, vươn tay qua nắm lấy bàn tay cô. "Chồng cũ của cô ấy."

Nụ cười của cô đẹp đến choáng váng khi cô siết ngón tay anh. "Cảm ơn anh. Tôi lúc nào cũng nghĩ như thế."

Brittany nhấp một ngụm café. "Melody bảo tôi anh được nghỉ một tuần -"

"Hai," Wes xen vào.

"Và anh sẽ nghỉ tại L.A để giúp một người bạn?"

"Yeah." Rất dễ dàng chỉ ra khi nào Wes Skelly có dấu hiệu căng thẳng. Anh ta luôn chuyển động, thậm chí kể cả khi đang ngồi ở bàn, giống như một viên bi sống. Anh ta luôn nghịch chơi với những thứ trên bàn. Thìa. Lò muối. Khăn trải bàn. Ống hút soda. Nhưng khi anh ta trở nên căng thẳng - ít nhất Britt nghĩ anh ta đang cảm thấy thế - mọi hoạt động dừng lại. Ngừng di chuyển. Ngừng cử động. Anh ta trở nên rất, rất yên lặng.

Anh ta ngừng một lúc, và khi bắt đầu nói, anh ta lại bắt đầu khuấy đá trong cốc soda. "Thực ra tôi ở đây để giúp đỡ vợ một người bạn của tôi. Phù thủy." Anh ta liếc nhìn cô và cô biết đó chỉ là giả vờ. Anh ta đang cố hết sức để giả vờ tự nhiên.

"Tôi không biết em gái cô có kể về cậu ấy không," anh ta tiếp tục. "Cô ấy có thể không biết cậu ấy. Tôi cũng chẳng rõ nữa. Cậu ấy ở đội SEAL sáu, và luôn ở nước ngoài, vì vậy...Rất khó gặp được. Nên...cậu ấy lại đi mất, và vợ cậu ấy, Lana, cô ấy, cô biết đấy,rất tốt, rất...Chúng tôi cũng đã là bạn hàng năm nay và...À, cô ấy đang lo cho em gái cô ấy. Thực ra là chị em cùng cha khác mẹ. Cha cô ấy lấy vợ hai và...Dù sao thì em gái cùng cha khác mẹ của Lana là Amber Tierney và - "

"Whoa." Britt giơ tay lên. "Đợi một giây đã. Quá tải thông tin. Cô vợ Lana tốt bụng của anh bạn Phù thủy của anh có cô em gái cùng cha khác mẹ là Amber Tierney ở High Tide?"

"Yeah."

"Chúa ơi." Với thời gian biểu dày đặc ở trường và những phiên trực vất vả ở bệnh viện, Britt chẳng còn thời gian để cập nhật với đủ loại ngôi sao điện ảnh và truyền hình đang nổi tiếng ở L.A. Nhưng Amber Tierney thì không thể bỏ qua. Cô ấy là It Girl hiện tại trên TV từ khi bộ phim hài High Tide của cô ấy chiếu lần đầu tháng 11 năm ngoái. "Chị cô ấy đang lo...vì cô ấy làm ra quá nhiều tiền? Hay Tom Cruise muốn hẹn hò với cô ấy? Hay - "

"Cô ấy đang bị bám đuôi,"Wes nói.

Britt co lại. "Xin lỗi. Đó thực sự là một vấn đề. Tôi không nên đùa cợt thế."

"Tôi không rõ nó có thực sự là mối đe dọa không," Wes bảo cô. " Lana nói Amber đã nhún vai bỏ qua nó, bảo tên đó không gây hại gì, hắn sẽ không làm hại cô ấy. Nhưng xem đấy, Lana là bác sĩ tâm lý, và cách suy nghĩ của một vài tên đã làm cô ấy phát khiếp. Nó gây ám ảnh đến mức cô ấy không cảm thấy yên tâm được. Vì vậy, cô ấy gọi tôi, và...À, tôi đến đây."

Lana, người rất tử tế, đã gọi và Wes nhảy một mạch đến L.A? Oh, Wes, đừng có dính vào rắc rối tình cảm với vợ bạn mình chứ. Như vậy thì thật là bần thủ, tởm tộ và hoàn toàn không thể chấp nhận được. Anh là người đàn ông tốt hơn thế nhiều cơ mà.

Brittany chọn lựa từ ngữ thật cẩn thận. "Tôi biết lính Hải quân SEAL đều rất giỏi, nhưng không phải đấy là

việc của L.A.P.D sao?

Wes ăn xong miếng bánh kem pho mát của mình, lau miệng bằng khăn ăn rồi trả lời. " Amber không muốn dính dáng đến cảnh sát. Chuyện sẽ xuất hiện trên mọi phương tiện thông tin đại chúng mất - đặc biệt là các tờ báo lá cải. Như tôi đã nói, cô ấy nghĩ tên này vô hại. Vì vậy Lana nhờ tôi đến L.A kiểm tra hệ thống báo động của Amber để đảm bảo nó hoạt động tốt, đảm bảo Amber an toàn."

" Và lý do mà Phù thủy tên- gì- đó không thể làm việc này là...?"

"Cậu ấy đang ở nước ngoài. Cậu ấy đã đi được - tôi không biết - mười tháng rồi."

"Vì vậy Lana đã gọi anh."

"Yeah." Anh không nhìn vào mắt cô.

"Anh đúng là người bạn tốt," Britt nói. " Tôi biết anh không hay được nghỉ phép, thế mà anh lại ở đây, giúp đỡ cô ấy việc này..."

"Yeah, à..." Một lần nữa, không nhìn vào mắt.

"Dĩ nhiên, dù gì thì, Amber Tierney...Sheesh. Cô ấy rất lộng lẫy. Và vẫn còn độc thân, từ Ngôi sao trong nước đã nói thế. Nếu anh biết lợi dụng thời cơ thì..."

Wes cười. "Yeah, đúng rồi. Không, cảm ơn cô. Đến chết tôi mới cần làm thế. Và Amber - tôi biết chắc cô ấy chả cần thêm một tên gốc nữa thèm cô ấy đến chảy nước miếng ra đâu."

"Anh không nghĩ cô bạn Lana của anh gọi anh đến đây để ghép đôi anh với em gái cô ấy sao?"

Anh ngẩng lên nhìn cô, thật sự ngạc nhiên. "Chúa ơi, cô nghĩ gì thế?"

"Chị em gái hay làm thế lắm," Britt nói. "Họ biết một anh chàng độc thân tử tế, họ thích anh ta, họ cũng có chị em gái còn độc thân..."

Anh lắc đầu. "Tôi không biết..."

Anh có ngủ với cô ấy không? Brittany không hỏi. Đó là câu hỏi cần nhiều hơn một tình bạn mới chỉ diễn ra được vài giờ đồng hồ. Và dù có như vậy đi chăng nữa thì nó cũng không phải là việc của cô. Cô cẩn thận giữ mình không hỏi.

Tuy nhiên, còn có cách nào tốt hơn để vui vẻ vài tuần với người tình? Chồng đi vắng mười tháng một năm, nhưng hàng xóm có thể biết nếu một trong những người bạn thân bắt đầu đến nhà tham dự những buổi tiệc qua đêm. Em gái cần một lính Hải quân SEAL dừng cảm để kiểm tra hệ thống báo động, vì vậy Wes nghỉ phép chạy đến L.A. Whoops, có vấn đề rồi đây, Lana đến "giúp đỡ...". Và gee, họ ở đó. Wes và Lana ở L.A, thoát khỏi những người biết cô đã có chồng, cho hai tuần vui vẻ.

Ick. Britt hy vọng rằng cô nghĩ sai.

Người phục vụ mang hóa đơn đến, cứu cô khỏi việc hỏi những câu thọc mạch.

Wes nhìn qua, rồi rút ví ra.

Brittany cũng mở xác tay. "Chúng ta chia đôi nhé."

"Không," anh nói, lấy thẻ tín dụng ra, nhét nó vào ngăn da giữ hóa đơn và nâng lên để người phục vụ có thể cầm lấy trên đường đi ngang. "Đây là của tôi."

"Nuh -uh," cô phản đối. "Đây có phải là hẹn hò đâu."

" Chính xác nó là thế đấy," anh đáp lại. " Và tôi thực sự nghĩ nó là buổi hẹn tuyệt nhất tôi từng có."

Câu nói ngọt ngào làm sao. "Wow, anh không hẹn hò nhiều lắm, huh?"

Anh bật cười.

"Nghiêm túc đấy, Wes," cô nói. "Thật không công bằng khi anh phải trả tiền cho bữa tối của tôi chỉ vì do em rẻ tôi -"

"Vậy tôi sẽ để cô trả tiền lần sau nhé?"

Người phục vụ bước lại. "Tôi xin lỗi, thưa ngài. Thẻ tín dụng của ngài đã hết hạn. Ngài có muốn dùng thẻ khác không?"

Wes chửi thề khi nhìn vào cái thẻ. "Tôi chỉ có một cái thôi." Brittany mở miệng, nhưng anh cắt ngang. "Không, cô không phải trả. Tôi có tiền mặt." Anh nhìn người phục vụ. "Các anh có lấy tiền mặt không?"

"Có, thưa ngài."

Anh mở ví và trút hết ra. "Giữ lại tiền thừa nhé."

"Cảm ơn ngài." Người phục vụ biến mất.

"À, thật là ngượng quá." Anh nhìn vào cái thẻ lần nữa. "Tôi tưởng họ phải gửi cho tôi cái thẻ mới trước khi hết hạn chứ nhỉ."

"Anh làm gì với đồng thư rác?" Britt hỏi.

Anh nhìn cô như thể cô đã mất trí. "Tôi vứt hết nó đi. Còn cô làm gì?"

"Anh vứt hết đi mà không mở ra xem à? Thư từ công ty thể chấp, công ty bảo hiểm và..." cô dừng lại đột ngột, "...công ty cấp thẻ tín dụng?"

"Ha. Cô nghĩ họ đã gửi cho tôi cái thẻ mới nhưng tôi đã quẳng nó đi mà không thèm cả mở ra xem," anh ta kết luận thật đúng đắn. "À, quý thật, không phải tôi đã làm mọi thứ thành ra thế này sao?" Anh gượng cười khi nhét cái thẻ trở lại vào ví. "Oh."

Brittany nghi là cái thẻ hết hạn gây ra nhiều rắc rối hơn những gì anh thể hiện ra. "Anh định ở đâu tối nay?"

"Tôi không biết. Chắc là tôi sẽ lái xe về San Diego. Tôi đã định ở lại một nhà nghỉ, nhưng..." Anh lắc đầu và cười to cường điệu. "Tôi đã hẹn sẽ gặp Amber vào sáng sớm ở xưởng phim, nên nếu tôi về nhà thì sẽ chỉ còn đủ thời gian ngủ lơ mơ trước khi quay lại L.A."

"Nếu muốn anh có ngủ trên đi văng ở nhà tôi," Britt nói.

Anh nhìn cô, đôi mắt xanh của anh ta tối lại. "Cô nên học cách bớt hào phóng với đàn ông mới quen."

Cô cười. "Oh, thôi nào. Tôi đã nghe kể về anh cả năm nay rồi. Tôi không nghĩ rằng anh có thể là tên giết người hàng loạt đâu. Ý tôi là, có thể tất cả những lời đó đã ngấm vào đầu tôi rồi. Hơn nữa, anh còn lựa chọn nào khác đâu? Anh định ngủ trong xe à?"

Đúng là anh đang định làm như vậy. Cô biết điều đó trong mắt anh, trong nụ cười của anh.

"Nghiêm túc đấy, Brittany. Cô không biết tôi đâu."

"Tôi biết đủ rồi," Cô đáp khẽ.

Wes ngồi đó nhìn cô trong nhiều giây. Cô không thể đọc được biểu cảm trên mặt anh, trong mắt anh. Nếu cô còn trẻ và ngốc nghếch, luôn nghĩ rằng cuộc sống giống như một quyển tiểu thuyết tình cảm, cô sẽ dám mơ rằng đây chính là giây phút Wes Skelly bắt đầu yêu cô.

Ngoài việc họ đã đồng ý rằng sẽ không có bất kì chuyện yêu đương nào, cô không phải mẫu người của anh, anh chắc chắn có liên quan theo cách nào đó đến vợ người bạn thân tên gọi Phù thủy. Và Brittany không thực sự muốn có ai đó yêu cô. Cô đã có nhiều chuyện phải lo, từ trường của cô và đại học của Andy đến việc phải thích ứng với cuộc sống ở ven biển miền Tây và...

Có thể người đàn ông này chỉ nói tầm phào thể thôi.

"Okay," cuối cùng anh cũng đồng ý. "Nghe có vẻ như cái đi vắng nhà cô rất tuyệt. Cảm ơn cô. Tôi rất cảm kích."

Brittany đứng lên, nhanh nhẹn cầm lấy xác và áo len. "Anh không được hút thuốc trong nhà đâu," cô bảo anh khi anh theo cô đến cửa.

"Tôi đã bảo cô tôi bỏ rồi mà."

Cô ném cho anh một cái nhìn sắc bén, và anh bật cười. "Thật đấy," anh nói. "Lần này sẽ khác."

Chương 3

"Chào, Andy," Brittany gọi khi mở cửa vào căn hộ.

"Chào mẹ," con trai nuôi của cô đáp lại. "Chuyện với gánh nặng thế nào rồi?"

Brittany nhìn Wes, nụ cười ánh lên trong mắt cô. "Um, căng?" cô bảo Andy. "Uh, gánh nặng về nhà với mẹ đấy."

Wes phải bật cười, nhất là khi cô nói thêm, "Và chú ấy cũng không nặng đâu, chú ấy là em trai mẹ."

Nhà cô rất nhỏ, nhưng được trang trí bằng tông màu sáng và những đồ đạc trông rất thoải mái. Một phòng khách, một bếp ăn, hành lang ngoài bếp dẫn ra phía sau nơi có hai buồng ngủ.

Britt đã kể cho anh trên đường đến đây rằng dù nơi này nhỏ hơn ngôi nhà của cô ở Appleton, Massachusetts rất nhiều, nó vẫn có đầy đủ yếu tố cần thiết của một căn nhà chung - phòng ngủ rộng và cô và Andy đều có phòng tắm riêng.

Andy hiện ra từ hành lang, mặc quần short áo phông, đi chân trần, và mái tóc đen rối bù. Cậu bé đang cố tỏ ra bình thản, nhưng không thể giấu được sự tò mò.

"Xin chào," cậu nói với Wes. Cậu nhìn vào túi xách của Wes, rồi nhìn vào Brittany. "Không phải chuyện này quá sức kỳ lạ sao?"

"Chú ấy sẽ ngủ trên đi vắng," Brittany nói với cậu bằng phong cách thẳng thắn tự nhiên của mình. "Đừng có nghĩ gì khác, tên nhóc quỷ."

"Con có nói gì đâu?" Andy đáp lại. "Con chưa nói gì cả." Cậu bé bước tới bắt tay Wes.

"Rất vui được gặp lại, thưa ngài. Xin lỗi về lời bình luận gánh nặng."

"Không phải là ngài, là chuẩn úy," Wes sửa lại. "Nhưng sao cháu không chỉ gọi chú là Wes thôi nhỉ?"

Andy gật đầu, nhìn từ Wes sang Brittany với ánh nhìn ranh mãnh không thêm che giấu.

"Đừng nói gì," Brittany cảnh cáo khi bước vào phòng khách mang khăn trải giường và chặn ra đi vắng.

"Gì?" Andy giả vờ mặt thiên thần, mở to đôi mắt ngây thơ. Nhưng bên dưới vẻ giả vờ đó là một đứa trẻ ngọt ngào chân thật, thực sự quan tâm đến mẹ mình.

Jeez, Andy làm anh nhớ đến cậu bé ấy. Ethan. Em trai Wes. Chúa ơi.

"Có tai nạn với thẻ tín dụng," Brittany bảo Andy. "Và Wes cần chỗ ngủ. Vì chúng ta có đi vắng nên mọi chuyện sẽ tiện hơn. Tôi có thừa gối trên giường nên anh có thể dùng một cái," cô bảo Wes, trước khi quay sang Andy. "Wes không phải là ứng cử viên."

Wes không thể ngừng hỏi. "Ứng cử viên cho cái gì?"

Andy cũng đang nhìn Britt, chờ xem cô định nói gì.

Cô cười khi dẫn đường bước vào bếp, bật đèn, lấy siêu nước từ trên bếp rồi đổ đầy nó.

"Đó là bằng chứng đấy," cô nói với Andy. "Mẹ sẽ kể cho chú ấy nghe sự thật, điều mẹ sẽ không làm nếu chú ấy thực sự là một ứng cử viên, dù thực ra có ứng cử viên nào đâu." Cô quay sang Wes. "Từ khi tôi nhận nuôi Andy, nó cứ giục tôi phải 'kiếm cho nó một người cha.' Đúng là một trò đùa ngớ ngẩn. Ý tôi là, chúa ơi, có ai ở trong danh sách lúc này chứ?" cô hỏi cậu bé lúc đặt siêu nước lên bếp lò và bật gas lên

"À, chú đưa thư Bill vừa mới rớt khỏi danh sách, vì vậy chúng ta đang xem xét anh chàng làm ca đêm ở cửa hàng tạp hóa..."

"Alfonse." Brittany khoanh tay lại và dựa vào bàn bếp. "Cậu ta chỉ mới hai hai tuổi và không nói nhiều hơn mười từ Tiếng Anh."

"Nhưng mẹ nói anh ta dễ thương mà," Andy cắt ngang.

"Yeah. Kiểu như con mèo mới của bà Feinstein ấy,"

"À, còn có bác sĩ Jurrik ở bệnh viện."

"Oh, ông ta thật hoàn hảo," Britt đáp lại. "Trừ việc mẹ thà đâm kim vào mắt còn hơn là lại lằng nhằng với một bác sĩ nữa."

"Vậy thì còn ông Spoons."

"Người chào hàng địa phương," Brittany bảo Wes. "Vẫn là tình yêu của tôi."

Wes bật cười, lại dựa vào bàn bếp ở đầu đối diện.

"Lý do tại sao cái danh sách ấy không ra đâu vào đâu," Andy bảo Wes, "là vì mẹ không ra ngoài và gặp ai thực sự. Ý cháu là, vài lần hiếm hoi có ai đó sắp xếp cho mẹ gặp mặt một người bạn của một người bạn, mẹ sẽ nghiêng rằng mà đi, nhưng trừ những lần đó ra thì..." Cậu bé lắc đầu với vẻ chán nản giả tạo.

"Thực ra là, hầu hết đàn ông tuổi tôi đều là những gánh nặng," Brittany nói.

"Thực ra là," Andy bảo Wes, "mẹ đã từng cưới một gánh nặng thật sự. Cháu chưa gặp tên đó bao giờ nhưng công nhận là hẳn cũng đáng kể thật. Bây giờ mẹ cháu đã thành chim sợ cành cong rồi."

"Mẹ cá là Melody và Jones đã kể cho chú ấy đầy đủ về cuộc tình dĩ vãng bi thảm của mẹ rồi," Britt nói với Andy và đảo tròn mắt với Wes. "Con không phải học à?"

"Thực ra Dani vừa gọi," Andy nói. "Cô ấy sắp sang đây."

"Oh, cô bé khỏe hơn rồi à?"

"Con không biết," cậu nói. "Giọng cô ấy nghe, con không rõ nữa, rất kỳ lạ. Oh, tiện thể, chủ nhà vừa gọi đến bảo ông ấy đã thay tấm kính vỡ ở cửa sổ phòng tắm của mẹ bằng Plexiglas rồi." Cậu cười nhắc nhở với Wes. "Có một đám trẻ con dưới đường rất thích chơi stickball. Chúng đã làm vỡ cùng cái cửa sổ đó đến ba lần kể từ khi nhà cháu chuyển đến đây - ấn tượng đấy chứ." Cậu quay lại nhìn Britt. "Plexiglas nhìn không đẹp lắm, nhưng quả bóng sẽ nảy trở lại."

Brittany khịt mũi. "Cá mòi ăn một tiếp theo cửa sổ phòng ngủ của mẹ sẽ vỡ."

Chuông cửa reo lên.

"Con xin lỗi," Andy nói và đi vào phòng khách.

"Cậu bé rất ngoan," Wes nói khẽ. "Cô chắc rất tự hào."

"Đúng vậy." Cô mở tủ bếp và lấy ra hai cái cốc. "Trà không?"

Anh cười. "SEALs không được phép uống trà, điều khoản viết trong bản chỉ dẫn của BUD/S."

"BUD/S," cô nhắc lại. "Đó là chương trình huấn luyện anh phải trải qua để trở thành SEAL, đúng không?"

"Yeah."

"Jones có vài câu chuyện khá là kinh khủng về cái gì đó được gọi là Tuần Địa Ngục."

Tuần Địa Ngục là phần thử thách hiểm ác của chương trình huấn luyện đợt một, nơi ứng cử viên SEAL được đẩy tới tận cùng, cả về thân thể, tình cảm và tâm lý.

"Yeah, cô biết đấy, tôi không nhớ nhiều về Tuần Địa Ngục," anh kể. "Tôi nghĩ tôi đã hầu như vượt qua được hết. Nó thật khó khăn."

"Thế là nói giảm đi rồi." Brittany mỉm cười với anh, và Wes ước - không phải là lần cuối cùng tối hôm nay, anh biết chắc - rằng anh sẽ không phải ngủ trên đi văng. Nụ cười của cô giống như ánh mặt trời - Chúa ơi, nghe sáo thật nhưng chính xác là thế.

"Yeah, chắc thế," anh nói. "Như tôi đã nói, tôi không nhớ về nó nhiều lắm. Tuy vậy, Tuần Địa Ngục là lúc tôi và Bobby Taylor cuối cùng cũng hết ghét nhau. Anh chàng đó là bạn thân nhất của tôi hàng năm nay, nhưng khi mới được chỉ định là bạn cùng bơi - cô biết đó, chúng tôi phải đánh với nhau bất kể chuyện gì xảy ra ở BUD/S - chúng tôi ghét nhau lắm."

Brittany bật cười. "Tôi không thể tin được. Tình bạn của anh với Bobby đã thành huyền thoại đấy. Ý tôi là Bobby và Wes. Wes và Bobby. Tôi cứ hy vọng anh ấy sẽ xuất hiện."

"Cậu ấy đang đi nghỉ tuần trăng mật," Wes nói.

"Với em gái anh." Mắt cô dịu đi. "Chắc hẳn phải lạ lắm. Mọi chuyện chắc rất khó cho anh - bạn thân nhất và em gái. Đột nhiên không còn là Bobby và Wes mà trở thành Bobby và Colleen."

Thật đáng kinh ngạc. Mọi người khi nghe về đám cưới của Bobby với Colleen đều ồn ào kiểu như, nó tuyệt ra làm sao? Bạn thân nhất trở thành gia đình. Không phải rất tuyệt diệu sao?

Và đúng, rất kì diệu. Nhưng cùng lúc đó cũng kì cục như quỷ. Và Brittany đã bắt đúng mạch vấn đề.

Toàn bộ tình bạn của Wes với Bobby đều dựa trên cơ sở họ không bị trói buộc. Họ chung một căn hộ, chung một lối sống, chung rất nhiều thứ.

Và bây giờ, trong khi Wes không hề muốn gọi những gì anh đang cảm thấy là ghen tỵ, mọi thứ đều đã thay đổi. Bobby hiện nay giành mọi thời gian rảnh không làm nhiệm vụ cho Colleen thay vì tụ tập với Wes xem những bộ phim Jackie Chan cũ kĩ, lòng tiếng tệ hại.

Bobby và Wes đích thực đã chuyển thành Bobby và Colleen - với Wes lết bước thảm hại đằng sau, kỳ đà cản mũi.

"Yeah," anh nói với Brittany. "Nó đúng là hơi lạ."

Từ ngoài phòng khách, giọng Andy to tiếng. "Em đùa à?"

Cậu bé nghe không vui chút nào , và Wes liếc nhanh về hướng đó.

Andy đang đứng ở cửa. Bạn gái cậu bé còn chưa bước chân vào phòng khách. Đó là một cô bé xinh xắn với mái tóc đen ngắn, nhưng hiện giờ khuôn mặt cô nhợt nhạt như bị ai vò, và có quầng thâm dưới mắt cô.

"Em vào nhà để chúng ta nói chuyện được không?" Andy hỏi, nhưng cô bé lắc đầu. Câu trả lời quá nhỏ anh không nghe thấy.

"Gi, vậy em cứ thế mà đi sao?" Andy, ngược lại, càng lúc càng hét to hơn.

Wes đi chuyển xa hơn vào bếp, cố gắng cho họ sự riêng tư. Rõ ràng đây không phải một cuộc đối thoại vui vẻ.

Anh nhìn Britt, cô vừa rúm lại khi Andy cất tiếng, to đến mức cả hai người học đều nghe thấy, "Em trở về San Diego mà thậm chí còn không kết thúc học kỳ sao?

Một lần nữa, câu trả lời của cô bé quá nhỏ để Wes có thể nghe được.

"Vấn đề lớn nhất của một căn hộ nhỏ," Brittany nói , đổ nước nóng vào túi trà trong cốc, "là không thể có cuộc nói chuyện riêng tư nào.

"Chúng ta có thể đi dạo," Wes gợi ý. "Cô có muốn đi dạo không?"

Cô đặt siêu nước lên bếp, cười với anh thêm một nụ cười chết người nữa, lần này đầy cảm kích. "Chắc chắn rồi. Dù gì thì tôi cũng chỉ thực sự cần trà đá. Để tôi đi lấy một cái áo khoác ấm hơn."

Nhưng khi cô đi qua hành lang đến phòng ngủ, cuộc đối thoại từ phòng khách thậm chí còn to tiếng hơn.

"Tại sao em lại làm thế?" Andy hỏi. Cậu thật sự rất rối loạn . "Có chuyện gì xảy ra? Anh đã làm gì? Dani, em phải nói chuyện với anh, bởi vì, Chúa ơi, anh không muốn em rời đi! Anh yêu em!"

Dani khóc òa lên. "Em xin lỗi," cô bé nói, cuối cùng cũng nói đủ to để họ nghe thấy. "Em không yêu anh!"

Cánh cửa đóng sầm lại đằng sau lưng cô.

Oh, tệ thật, chắc phải đau lắm. Wes nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Britt khi cô quay lại bếp. Rõ ràng cô đã nghe thấy tin đó rồi.

Andy im lặng trong phòng khách. Cậu phải đi qua họ để đến được nơi trú ẩn của riêng mình.

Và thậm chí nếu họ có đi dạo, học cũng phải đi qua cậu. Nếu Wes ở vào tình trạng của Andy, phải nhìn mặt mẹ và bạn mẹ là điều cuối cùng anh muốn sau khi bị ném câu trả lời không yêu vào lời tuyên bố tình yêu của mình.

"Dẫn tôi đi xem phòng ngủ của cô được không?" Wes hỏi Brittany. Nếu họ đi vào phòng cô và đóng cửa lại, Andy sẽ có đường chạy đi.

"Được," cô nói. "Đi thôi."

Cô nắm lấy tay anh và kéo anh đi xuống hành lang.

Phòng của cô sáng màu và rực rỡ như phần còn lại của nhà, với một tấm gương to trên tủ quần áo cổ và một cái giường có mái che. Khi cô đóng cánh cửa sau lưng họ, Wes phải mỉm cười.

"Gee, tôi ước gì vào phòng ngủ của một phụ nữ đẹp luôn dễ dàng thế này," anh nói.

"Làm sao cô ta có thể chia tay với nó như vậy?" Brittany hỏi. "Không giải thích, chỉ nói không yêu! Thật là một con bé tồi tệ! Tôi chưa bao giờ thực sự thích cô ta."

Họ nghe thấy một tiếng click khi Andy yên lặng trở về phòng và khóa cửa lại. Cậu bé vận to nhạc lên, không còn nghi ngờ gì là để dấu tiếng cậu khóc.

Brittany trông như thể cũng sắp khóc vậy.

"Có thể tôi nên rời đi," Wes nói.

"Đừng có lố bịch thế." Cô mở cửa và bước vào nhà bếp, đi ra phòng khách, bắt đầu trải khăn trải giường lên đi văng.

"Tôi có thể làm được," Wes nói.

Cô ngồi xuống ghế sofa, rối loạn rõ rệt. "Từ giờ trở đi, tôi sẽ phải sàng lọc bạn gái của nó."

Wes ngồi xuống cạnh cô. "Bây giờ ai là người lố bịch đây?"

Brittany cười, nhưng rầu rĩ và buồn bã. "Nó đã bị tổn thương khi tôi mới gặp nó, lúc nó mười hai tuổi. Nó đã chịu nhiều nỗi đau nặng nề, quá nhiều lần - bị vứt bỏ từ người này sang người khác. Không ai muốn có nó. Và bây giờ lại chuyện này... Bị từ chối thật sự rất tệ, anh biết không?"

"Yeah," anh nói. "Thực ra, tôi biết. Ý tôi là, không đến mức như Andy phải chịu, nhưng... Vì vậy cô muốn bảo vệ cậu bé khỏi mọi thứ - bao gồm cả những cô gái có thể làm tan vỡ trái tim cậu ta." Anh lắc đầu. "Cô không thể làm thế được, Britt. Cuộc sống không diễn ra như vậy."

Cô gật đầu. "Tôi biết."

"Cậu ấy là một cậu bé tuyệt diệu. Cậu ấy đã có mối quan hệ với cô để làm cân bằng với tất cả những thứ tệ hại khác xảy ra cho cậu ấy trong cuộc sống rồi. Cậu ấy sẽ phải đối mặt với nó. Sẽ đau đớn một thời gian, nhưng cuối cùng cậu ấy sẽ ổn thôi. Cậu ấy sẽ không bị đeo bám bởi nó mãi đâu."

Cô thở dài. "Tôi cũng biết điều đó. Tôi chỉ... tôi không thể ngừng muốn mọi thứ đều hoàn hảo cho nó."

"Chẳng có thứ gì hoàn hảo cả," Wes nói.

Trừ một thứ. Đôi mắt Brittany với sắc xanh hoàn hảo. Chết tiệt, nụ cười của cô ấy cũng hoàn hảo vậy.

Nếu cô là bất kì người phụ nữ nào khác trên hành tinh này, anh sẽ cho cô một cái ôm an ủi của bạn bè. Nhưng anh không tin bản thân mình để có thể đến gần như vậy.

Cô thở dài nặng nề - một hơi rất dài. "À, tôi sẽ phải dậy sớm vào sáng mai."

"Tôi cũng vậy," anh bảo cô. "Amber Tierney còn đợi."

Nụ cười của cô có vẻ thật hơn. "Tội nghiệp bé yêu." Cô đứng dậy. "Khăn tắm ở trong ngăn tủ buồng tắm. Anh tự xoay xở nhé. Tôi sẽ lấy cho anh cái gối."

"Cảm ơn cô lần nữa vì đã cho tôi ở tạm đây," anh bảo cô.

"Anh được hoan nghênh ở đây bất cứ lúc nào."

Chương 4

Ô tô của Wes đã ở trên lối vào nhà khi Brittany trở về từ lớp học lúc chiều muộn.

Khi cô thức dậy vào sáng sớm để đến bệnh viện, cô để lại chìa khóa trên bàn bếp, cùng với một tờ giấy nhắn Wes tự lo bữa sáng và mời anh quay lại nhà cô sau khi cuộc gặp với Amber kết thúc.

Cô đang tìm chìa khóa giữa đồng túi rau quả mang vào từ xe thì cửa mở ra và anh cầm lấy một túi từ tay cô.

Anh đang kẹp di động dưới cằm, nhưng vẫn chào cô bằng nụ cười và ánh mắt lấp lánh khi mang túi rau vào bếp.

"Còn nữa không?" anh cử động miệng. Anh đang mặc quần jean, và một hình xăm dây thép gai vòng quanh bắp tay trái lộ ra từ tay áo của chiếc áo phông vừa khít.

Mặc áo khoác thể thao và quần dài, trông anh như một người đàn ông bình thường - với mái tóc dày và cặp mắt xanh luôn nhảy múa làm mờ đi sự thiếu sót chiều cao. Nhưng với vẻ lười thoi một cách tự nhiên, trong chiếc quần jean ôm quanh cặp mông đẹp hạng nhất và chiếc áo phông bó lấy vai và ngực, với mái tóc không chải cẩn thận, và hình xăm đó...anh nhìn bắt mắt, ít nhất là thế.

"Tôi tự làm được," cô nói, nhưng anh lắc đầu và bước ra khỏi cửa xuống những bậc thanh gỗ dẫn ra lối vào. Không phải rất tử tế sao?

Cô bắt đầu chặt rau quả vào tủ khi anh trở lại với hai túi rau cuối cùng.

Anh vẫn đang nghe điện thoại. "Anh biết," anh nói với người nào đó ở đầu bên kia. "Anh hiểu." Anh ngừng lại. "Không, anh không nghĩ em điên, tuy vậy, em là nhà tâm lý, em nên biết." Lại ngừng lại. "Nhìn này, anh đang điều tra. Anh sẽ đến chỗ cô ấy tối nay - có một bữa tiệc gì đó và..."

Dù anh đang nói chuyện với người khác - và Brittany cá đó là "cô bạn" tốt của anh, Lana - anh vẫn giúp cô cắt sửa và sửa chua vào tủ lạnh, cắt rau vào ngăn lạnh.

"Không, anh chỉ nói chuyện với cô ấy khoảng 15 phút - trong khi cô ấy đang làm tóc trong xe," Wes nói. "Cô ấy nói tên đó chỉ là một người hâm mộ hơi quá khích. Hắn ta không phải vấn đề gì lớn lắm." Ngừng. "Không, đó là lời cô ấy nói, không phải anh. Anh chưa gặp hắn ta." Ngừng. "Yeah, cô ấy có đề cập tuần trước khi cô ấy về nhà hắn ta đã ở trong gara của cô ấy. Cô ấy nghĩ cách duy nhất hắn ta có thể vào đó là đi lạc vào khi cô ấy rời đi vào buổi sáng và ở trong đó cả ngày, vậy khá là - ừ, em đúng - khá là quái đản. Anh hoàn toàn đồng ý với em ở điểm đó, và yeah, cô ấy nói về hắn như thể hắn là loại động vật lang thang nào đó - lạc vào. Lén vào thì đúng hơn. Nhưng cô ấy cũng nói là hắn rời đi ngay khi cô ấy yêu cầu. Và cô ấy không ra khỏi xe cho đến khi hắn ra khỏi đó và cửa gara đóng lại, vì vậy ít nhất chúng ta cũng biết là em gái em không phải hoàn toàn là một cô ngốc không não."

Sau khi đã cắt xong rau quả vào đủ mọi ngăn, anh ngồi xuống cạnh bàn bếp.

"Chắc chắn," anh nói. "Anh sẽ ra ngoài tối nay. Anh sẽ kiểm tra hệ thống báo động của cô ấy và nói chuyện với cô ấy lần nữa. Và anh sẽ gọi cho em sớm, okay?" Lại một quãng ngừng, sau đó anh thêm vào, "Yeah, em biết đấy, Lana, về Phù thủy..." Wes chà xát sống mũi ngay giữa hai mắt. "Yeah. Không, anh chưa nghe được gì từ cậu ấy. Anh đang, em biết đấy, thắc mắc xem em có không?" Anh cười. "Yeah, đúng. Yeah, okay bé cưng, gặp lại sau nhé."

Anh ngắt điện thoại và cắt một tiếng nguyên rủa. "Xin lỗi," anh nói khi nhận ra Brittany vẫn đứng đó. "Chúa ơi, tôi sẽ bán cái giày...bên trái để đổi lấy một liều thuốc."

Lần này, Brittany không thể giữ miệng được. "Anh ngủ với cô ấy chưa?"

Wes gặp cái nhìn của cô và trong mắt anh có gì đó giống như hồi lỗi. "Ai, Amber? Dĩ nhiên là chưa," anh nói, nhưng cô biết anh biết chính xác cô đang nói về cái gì.

Anh có ngủ với Lana - người rất tử tế chưa.

Britt chỉ đợi trong khi chăm chú nhìn anh, cuối cùng anh chửi thề và cười, dù chẳng có chút hài hước nào cả.

"Không," anh nói. "Không, không có. Chỉ là không...không bao giờ đi xa đến vậy. Sẽ không bao giờ, cô biết đấy. Tôi sẽ không làm vậy với Phù thủy."

Nhưng anh muốn. Anh yêu người đàn bà đó. Nó rỉ ra từ mọi lời anh nói trên điện thoại với cô ấy.

Brittany cảm thấy đau khổ thay cho anh. "Đã bao giờ anh nghĩ cô ấy có thể lợi dụng anh chưa? Ý tôi là, nhờ anh đến L.A để làm công việc mà cô ấy đáng nhẽ nên thuê thám tử làm...?"

"Tôi phải đi," Wes bảo cô. "Ngài chuẩn úy khăng khăng như vậy. Và tin tôi đi, đến đây còn tốt hơn ở San Diego rảnh rỗi cả ngày. Không dễ dàng gì ở đó - đặc biệt là khi Phù thủy không ở nhà." Anh lại cười, cọ cọ trán như thể đang bị đau đầu dữ dội. "Yeah, làm như mọi chuyện dễ dàng khi cậu ấy ở nhà. Mọi thứ rất tệ, okay? Bất cứ nơi nào tôi ở, 24/7, mọi thứ đều tệ. Nhưng nó còn tệ hơn khi cô ấy chỉ cách nhà tôi năm phút lái xe."

Brittany ngồi xuống đối diện với anh. "Tôi rất tiếc."

"Yeah, à..." Anh gượng cười.

"Anh nói...cô ấy là bác sĩ tâm lý?"

"Nhà tâm lý học," anh sửa lại.

"Cô ấy có biết anh yêu cô ấy không?" Làm sao Lana không biết? Làm sao một nhà tâm lý được đào tạo chỉ nhìn một cái lại không biết anh yêu cô ấy rất nhiều?

Nhưng, "Không," Wes nói. "Ý tôi là, yeah, cô ấy biết tôi nóng lên vì cô ấy, chắc chắn. Tôi đã làm một số việc ngu xuẩn khiến điều đó lộ ra, nhưng...Cô ấy cũng biết tôi sẽ không làm gì với, cô biết đấy, sự hấp dẫn của cô ấy với tôi. Điều đó sẽ không xảy ra. Cô ấy biết thế."

Brittany im lặng không nói ra những lời khó nghe cô đang nghĩ. Như, làm sao Lana có thể sử dụng Wes như một tên nhóc chạy việc như vậy khi biết rằng anh sẽ làm bất cứ điều gì chết tiệt nào vì cô ta? Loại phụ nữ nào lại lợi dụng sự tận tụy từ một người đàn ông không phải chồng mình?

Với cô, Lana xem ra không được tử tế lắm. Sự thực là, cô ta nghe giống như rắn độc vậy.

"Cô biết điều chó chết nhất là gì không?" Wes hỏi. "Tôi phát hiện ra một việc hôm nay - từ Amber - nó thực sự làm tôi đau đầu. Đó là..." Anh lắc đầu. "Tôi xin lỗi. Cô có thể không muốn nghe."

Brittany thở dài. "Trông tôi có giống như đang vội đi đâu đó không?"

Anh ngồi đó, chỉ nhìn cô, ủ rũ và mệt mỏi vì gánh nặng cuộc sống. Đây là Wes Skelly mà hầu hết mọi người không có cơ hội nhìn thấy. Britt nhận ra anh giấu phần này của mình đằng sau tiếng cười và cơn giận.

"Tôi đã mắc kẹt hàng năm," Wes nói khẽ. "Giữa Lana và Phù thủy. Phù thủy - Quinn phi thường - cậu ấy không biết đến chung thủy trong vốn từ của mình, cô có hiểu ý tôi không?"

Britt hiểu.

"Cậu ấy đã lừa dối Lana hàng bao nhiêu năm," anh nói tiếp, "và khi tôi nói chuyện với cậu ấy về nó, cậu ấy lại có thái độ 'cô ấy không biết thì sẽ không bị tổn thương'. Còn về phần tôi. Tôi có nên kể cho cô ấy không? Tôi là bạn của Phù thủy trước, vì vậy tôi cảm miêng, nhưng nó làm tôi phát điên. Vì nếu tôi kể cho cô ấy, sẽ giống như tôi làm điều đó vì những lý do ích kỉ, đúng không? Nhưng hôm nay..."

Anh bắt đầu cựa quậy, xếp thẳng khăn ăn và lọ tiêu, lọ muối.

"Khi tôi nói chuyện với Amber, cô biết đấy, về tên bám theo cô ấy," Wes kể, "và về việc Lana lo lắng về hán ta như thế nào, thì Amber, cô ấy nói Lana lo lắng mọi thứ." Anh thôi cựa quậy và nhìn lên cô. "Cô ấy nói, đó là hậu quả của việc có một người chồng dối trá, phản bội, nó khiến bạn lo lắng mọi thứ."

Anh cười. "Tôi đã, giống như, bị knock- out tại chỗ. Tôi đã, kiểu như, 'Làm sao cô biết về Phù thủy?' Và cô ấy nhìn tôi như thể tôi đến từ sao Hỏa và nói, 'Chị Lana kể cho tôi.'" Trông anh vẫn còn sững sờ và kinh ngạc. "Suốt thời gian qua, tôi đã bảo vệ Lana khỏi sự thật, bảo vệ cả Phù thủy nữa, thế mà hóa ra cô ấy đã biết."

"Chồng cũ của tôi cũng giống như Phù thủy," Brittany bảo. "Hán không thể giữ khóa quần của mình đóng kín."

Phụ nữ sẽ học được cách nhận ra những dấu hiệu."

"Vừa nãy, khi tôi nói chuyện với cô ấy trên điện thoại, tôi muốn hỏi cô ấy điều đó. Ý tôi là, tại sao cô ấy vẫn ở bên cậu ta? Nhưng tôi nên nói thế nào? 'Hey, Lana, vậy từ khi nào em phát hiện ra đã phải chia sẻ chồng mình với hàng tá phụ nữ khác và vì cái quỷ gì mà em vẫn chịu đựng như vậy?' "

"Có thể cô ấy hy vọng anh ta sẽ thay đổi," Britt gợi ý. "Dĩ nhiên, nếu cô ấy hi vọng thế thì cô ấy là một cô ngốc. Những tên đàn ông như vậy không bao giờ thay đổi."

Britt hiểu sự rối loạn của Wes. Lana chắc đã biết Wes có thể trở thành của cô ta chỉ với một cái ngoắc tay và một chuyến đi ngắn tới bác sĩ phẫu thuật - một luật sư giải quyết ly hôn có thể cắt bỏ sự tồn tại phát ốm của chồng cô ta khỏi cuộc sống lành mạnh cô ta có thể có.

Rõ ràng rằng Wes giống như một con bò đực trong quan hệ tình cảm. Anh sẽ không bao giờ thiếu chung thủy. Chúa ơi, anh thậm chí còn chẳng thể phản bội Phù thủy với tư cách bạn bè.

Brittany không nghi ngờ gì việc Wes sẽ yêu Lana cho đến phút cuối cùng.

Cô ghen tỵ. Nếu Lana suy nghĩ thấu đáo và bỏ Phù thủy đến với Wes, cô ấy sẽ có được thứ hạnh phúc mãi mãi hiếm có mà Melody và Jones đã tìm thấy.

"Thế là bây giờ cô đã biết về tôi nhiều hơn cô muốn, huh?" Wes nói với một điệu cười buồn. Anh đứng lên. "À, ít nhất tôi đã không hút thuốc ba ngày rồi."

"Oh, không anh không được." Britt cũng đứng dậy, chặn đường vào phòng khách. "Anh không được đi mua thuốc lá. Anh đang bỏ thuốc. Có khi chính tôi phải đi mua cao dán nicotine và dán vào anh."

Câu nói đó làm anh mỉm cười và ánh mắt anh lại lấp lánh. "Có thể sẽ thú vị đó."

"Tôi sẽ dán vào tay anh," cô bảo khi anh tiếp tục tiến lại gần cô. Cô cũng tiếp tục lùi lại, qua cả phòng khách, cho đến khi chạm vào cửa. Khi va vào nó, cô giang tay ra, như thể bịt nó lại. Như thể điều đó sẽ khiến anh ngừng rời đi. "Tôi là y tá, nhớ không? Tôi biết những thứ đó."

"Tôi đang thêm một liều thuốc đến chết được," anh thừa nhận.

"Thì sao?" Brittany nói. "Còn rất nhiều thứ khác nữa trên thế giới này anh cũng không thể có." Bao gồm Lana. "Kiểm chế đi, Skelly."

Cánh cửa đằng sau cô bật ra với một lực không nhỏ, đập mạnh vào hông cô và đẩy cô ra phía trước. Giống như bị đập bởi một hậu vệ. Cô vấp vào tấm thảm nhỏ và chắc chắn sẽ ngã đập mặt nếu Wes không bắt lấy cô.

Brittany cao gần bằng Wes và cô có thể cá một đồng tiền rằng quần jean của anh có vòng eo còn nhỏ hơn của cô. Tuy vậy, mặc cho vóc người mảnh khảnh và dường như yếu ớt của anh, người đàn ông này là một khối cơ bắp rắn chắc. Cô thậm chí còn không làm anh ngã nhào. Nhưng vì anh đang giữ lấy cô, cô đang đứng gần anh hết mức có thể.

Ít nhất là khi họ còn mặc quần áo.

Khi Wes bắt được cô, cô cũng tự giữ mình lại được bằng cách túm lấy anh, và nhận ra Andy đứng đó nhìn vào họ từ cửa chính, cô buông tay mình khỏi vòng quanh cổ Wes.

"Oops. Con xin lỗi." Andy bắt đầu rời đi, đóng cửa lại đằng sau lưng mình.

"Đợi đã!" Brittany gỡ mình khỏi Wes và kéo cửa mở ra. "Mẹ chỉ đang ngăn Wes khỏi đi mua thuốc lá."

Andy cười. "À, đó đúng là một cách hiệu quả đấy."

Wes cũng cười. "Chú ước gì như thế. Nhưng thực ra cô ấy đang đứng ngay trước cửa. Cháu suýt thì đẩy cô

ấy ngã đấy, nhóc ạ."

"Con xin lỗi." Giọng Andy nghe không có vẻ hối lỗi tí nào. Thực ra, giọng cậu nghe hoàn toàn quá vui vẻ. Nhưng chắc chắn là giọng gạo.

Brittany nhìn cậu bé, bắn khoăn không biết cậu và Dany đã nổi lại chưa.

"Chú sẽ ở đây tối nay nữa, đúng không?" cậu hỏi Wes. "Ý cháu là, cháu hy vọng chú sẽ ở lại tối nay. Cháu hy vọng chúng ta có thể, cháu không biết, chơi bóng hay làm gì đó."

Theo cách nói của đàn ông, hay ít nhất theo cách nói của Andy, chơi bóng nghĩa là nói chuyện.

Và nói chuyện giữa đàn ông với đàn ông, là thứ mà Brittany không thể làm cho Andy. Cô quay sang Wes. "Làm ơn ở lại."

"Thực ra," Wes nói, "Tôi đã nói chuyện với công ty cấp thẻ tín dụng. Họ đã gửi thẻ mới của tôi đến văn phòng bưu phẩm của L.A. Nhưng tôi sẽ không nhận được cho đến mai. Vì vậy tôi đang mong..."

"Tuyệt hảo," Brittany bảo anh. "Và thực sự, anh có thể ở đây bao lâu tùy thích. Tiết kiệm tiền khách sạn, với điều kiện anh không ngại ngủ trên đi văng. Chỉ cần đóng góp một chút tiền ăn thôi." Cô nhìn Andy, không thể ngừng hỏi. "Mọi chuyện có ổn không? Con có gặp Dani không?"

"Không, cô ấy đi rồi." Cậu gần như quá hờ hững, quá thờ ơ. Tức là cậu đã bị tổn thương trầm trọng. "Cô ấy đã sắp xếp hành lý rời khỏi kí túc xá." Cậu cười, nhưng nghe thật chua chát. "Rõ ràng, trong khi dành sáu tháng qua thuyết phục con không tiến quá nhanh, cô ấy lại ngủ với Dustin Melero."

Brittany có thể nói gì khi nghe điều đó?

Wes chửi thề nho nhỏ.

Andy đi vào bếp, rõ ràng quyết định cho qua sự việc. "Bữa tối ăn gì vậy?"

Cậu bé không muốn nói về Dani. Không phải bây giờ. Có thể không bao giờ - không với Britt. Nhưng có thể nó là một phần những điều cậu muốn thảo luận với Wes.

Cô hy vọng như vậy. "Con chọn đi. Đến lượt con nấu." Cô đi theo Andy, đẩy Wes ra phía trước mình. "Không thuốc lá," cô bảo Wes nghiêm khắc. "Anh có thể chịu đựng thêm một ngày nữa."

Andy đặt ba lô xuống bàn bếp và mở tủ lạnh. "Tối nay chúng ta ăn...pasta."

"Wow! Ngạc nhiên đấy. Con biết không, mẹ có mua gà. Chúng ta có thể đốt lò nướng và..."

"Hai người có muốn ra ngoài ăn tối không?" Wes ngắt lời. "Trong khoảng một giờ? Vì tôi được mời tới một bữa tiệc đứng. Hơi bất tiện là chúng ta phải mặc đẹp vào. Nhưng tôi phải đi kiểm tra hệ thống báo động của Amber và tôi đã hứa làm tối nay."

"Amber?" Andy hỏi. Nếu cậu là một con cún, chắc tai cậu đã dựng lên rồi.

"Amber Tierney," Wes bảo. "Muốn đến dự tiệc ở nhà cô ấy tối nay không?"

Andy cười, sự nhiệt tình nơi cậu có vẻ thật hơn. "Yeah. Cô ấy chỉ là người phụ nữ nóng bỏng nhất nước Mỹ thôi. Chú biết cô ấy thật à?"

"Chị của cô ấy - thật ra là chị cùng cha khác mẹ - là bạn tốt của chú."

"Con không có bài tập về nhà à?" Brittany hỏi Andy.

Cậu bé nhìn cô. "Mẹ có không?"

"Dĩ nhiên không." Cô mỉm cười. "Thì xem chúng ta làm xong đến đâu trong 45 phút nữa nhé."

Andy chộp lấy túi và lao về phòng ngủ. "Con không có nhiều lắm - đội bóng chày sẽ đến Phoenix ngày mai, mẹ nhớ không?"

Brittany không xa sau cậu. "Dù gì cũng thì xem." "Tôi đoán câu trả lời là có," cô nghe thấy Wes nói vậy khi đóng cửa phòng.

Chương 5

Không nghi ngờ gì cả. Wes chắc chắn rằng ảnh ngôi nhà của Amber Tierney sẽ xuất hiện trong ấn bản tiếp theo của từ điển Webster - bên cạnh định nghĩa của từ khoe khoang.

Một người- hai- hai- tuổi thì cần một ngôi nhà - thực ra là một tòa lâu đài - to đến mức nào chứ?

"Anh có chắc cô ấy không phiền việc anh đưa hai người thường tới buổi tiệc của cô ấy không?" Brittany hỏi khi họ tiến đến gần cổng trước - cũng hết sức hào nhoáng. Cái cổng làm bằng sắt, nhưng được nối với một bức tường đá cao với những móc sắt lỏng lẻo nhô lên trên, giống như một kiểu pháo đài trung cổ vững chắc. Thứ duy nhất còn thiếu là vài cái đầu của kẻ thù.

Trừ việc những hòn đá trên tường có thể dùng làm chỗ đặt chân giúp cho thậm chí một đứa trẻ bảy tuổi cũng có thể trèo lên cái thứ chết tiệt này. Và những giáo móc đó, dù trông khá là hoành tráng, cũng không thể giữ cho bà của Wes ở ngoài.

"Tôi chắc chắn," anh bảo Brittany khi họ đợi người canh cổng dò tìm tên trong danh sách khách mời. "Tôi bảo cô ấy tôi ở nhà cô tối qua - tôi nghĩ có thể cô ấy biết Đại úy Jones và Melody, nhưng cô ấy không biết. Khi cô ấy mời tôi, cô ấy nói, đưa cả bạn đến. Nguyên văn đấy nhé."

Và thật sự, họ được vẫy cho qua cổng và đi vào sân.

Theo định nghĩa về người thường, Brittany thật sự không được tính là một trong số đó - không khi cô ăn mặc như vậy. Chắc chắn cô đã vượt qua giới hạn trần thế. Cô mặc một bộ váy dạ hội đen làm nổi bật những đường cong của mình theo một cách hoàn toàn có thể gây mất trí. Bộ váy không lộ ngực hay trong suốt giống như một số phụ nữ ở đây, nhưng mỗi lần anh liếc nhìn cô, nó đều giống như là, xin chào.

Với mái tóc cuộn trên đầu, và trang điểm đậm hơn thường ngày chút xíu, cô trông lỏng lẻo và tao nhã - như thể vừa bước ra từ một bộ phim nào đó. Nụ cười của cô chân thật và thoải mái, trong khi những người khác trông căng thẳng như đang trong chương trình nghị sự.

Và sự thật là mọi người đều đang nhìn họ, không nghi ngờ gì đang bắn khoăn xem cô là ai.

"Mọi người đều đang nhìn anh," cô thì thầm với Wes. "Không có gì bằng một người đàn ông đẹp trai trong bộ quân phục."

Anh cười. Cô cần đến San Diego và làm quen với phần còn lại của Đội Mười để hiểu rõ hơn đẹp trai là như thế nào. "Tôi ghét phải chỉ ra cho cô thấy, nhưng họ đều đang nhìn cô đấy, bánh ngọt à."

"Thực ra," Andy đùa, "họ đang nhìn con."

Brittany bật cười và càng nhiều người nhìn về hướng họ hơn.

Và Wes, ngu ngốc làm sao, không thể ngừng nghĩ về việc cô hoàn hảo trong vòng tay anh như thế nào. Đúng vậy, cô chỉ ở đó trong vài giây ngắn ngủi, nhưng toàn bộ người cô đã đập vào anh - từ ngực tới đùi. Nó gần như đủ để khiến anh hối tiếc đã kể cho cô nghe về Lana.

Chúa ơi, anh không thể tin cuối cùng anh đã kể cho ai đó nghe sự thật. Anh chưa bao giờ kể cho ai nghe về tình cảm của mình với Lana - ít nhất là khi tỉnh táo.

Nhưng bằng cách nào đó, kể cho Brittany nghe thật đúng đắn. Cảm giác thật tuyệt theo một cách rất lạ - biết

rằng cuối cùng cũng có người nào đó biết.

Trừ việc bây giờ ở đây, anh đang ham muốn cùng một người đó.

Dĩ nhiên, anh đã rèn luyện cho chính mình điều này. Hành động theo sự hấp dẫn của những người đàn bà khác trừ Lana. Nếu không, anh đã khô kiệt đi trong cả năm năm thay vì mười tháng như thế này.

Mười tháng không tình dục. Chắc chắn đã có vấn đề gì xảy ra với anh. Nhưng anh thật sự không muốn nó.

Chính xác. Anh có muốn, nhưng không bao giờ khi nó có sẵn rành rành bên cạnh. Dù vậy chưa lúc nào anh muốn nó đến mức này.

Và ngay lúc này, Chúa giúp anh, anh đang khó mà nghĩ được bất cứ điều gì khác.

"Tôi đã bảo cô rằng chiếc váy này khiến cô trông giống như một nữ thần chưa nhỉ?" anh thì thầm với Brittany.

Cô cười, nhưng má hơi ửng hồng. Không phải thú vị sao?

Anh đặt tay mình lên eo cô, giả vờ như để dẫn cô đi vòng quanh hàng ghế dựa khi họ tiến lại gần một bể bơi khổng lồ, nhưng thực ra chỉ bởi vì anh muốn đặt tay mình lên eo cô. Cô ầm ập và váy cô mềm mại dưới những ngón tay anh, nhưng không mềm như làn da cô, và...

Và anh phải ngừng cố tìm cách có được cô trần truồng. Anh thích người đàn bà này quá nhiều để có thể làm bất cứ điều gì tổn thương cô.

Và sau khi kể cho Brittany anh yêu Lana như thế nào lại tìm cách đưa cô lên giường chắc chắn sẽ làm tổn thương cô.

Hoặc khiến cô điên tiết.

Trừ khi anh trung thực về điều đó...

Yeah, thế sẽ hay đấy. Hey, Britt, dĩ nhiên cô biết tôi yêu Lana, nhưng cô ấy không ở đây, còn cô thì có, và cô rất nóng bỏng...

Chúa ơi, anh cần một liều thuốc. Anh cần bỏ tay ra khỏi người Brittany và một tay cầm bia, một tay cầm thuốc lá.

Nhưng cô lại quay về phía anh, tiến đến gần hơn, hạ giọng nói, "Oh, Chúa ơi! Toàn bộ dàn diễn viên của High Tide đều ở đây. Còn đó không phải là Mark Wahlberg sao? Và tên anh ta là gì nhỉ, từ Nhóm Những người anh em? Còn đó là cô gái người từng đóng Buffy..."

"Oh, yeah," Andy nói. "Cô ấy đấy."

Người Britt chạm vào Wes và anh phải bắt mình bước lui một bước, bắt mình buông cô ra.

Cô dường như chẳng nhận thấy, cách này hay cách khác. "Whoa, đó là diễn viên đã đóng vai y tá trong E.R. Cô ấy rất giỏi. Mẹ cô ấy chắc chắn phải là y tá, hoặc có thể cô ấy đã dành nhiều thời gian nghiên cứu. Chúng ta đến đó nói chuyện với cô ấy được không?"

"Hai người có thể ra đó nói chuyện mà không có tôi có được không?" Wes nói. "Tôi phải vào trong, xem nếu tôi không tìm được Amber, có thể tôi sẽ phải nhìn qua hệ thống báo động. Tôi sẽ tìm hai người sau, okay?"

Andy đã lẩn về phía nữ diễn viên đóng vai Buffy.

"Anh có muốn tôi đi với anh không?" Britt hỏi.

Có, anh chắc chắn có, theo cách của Beavis và Buttthead. Heh- heh.

"Không," anh nói. "Đến nói chuyện với cô y tá của cô đi. Tôi sẽ trở lại trước cả khi cô biết ấy chứ."

"Thật là thú vị," cô bảo anh, mắt cô lấp lánh và nụ cười cô ấm áp. "Cảm ơn anh đã mời chúng tôi."

"Đó là vinh hạnh của tôi," anh nói. Anh để mình nhìn cô bước đi, sau đó tiến về phía lầu đài của Amber.

Sai lầm lớn nhất của Wes là mặc quân phục.

Không có nó, với bộ quần áo bình thường, anh sẽ dễ dàng bị bỏ qua trong đám đông, đặc biệt là trong một đám đông như thế này, đầy những ngôi sao sáng nhất trên bầu trời. Nhưng với những dải huân chương đầy màu sắc điểm trang trên ngực, trong chiếc áo khoác trắng được cắt may vừa vặn với cơ thể săn chắc của anh, đôi mắt anh dường như mang màu xanh sẫm hơn, và quai hàm anh như vuông vắn hơn.

Hoặc có thể nó vẫn luôn vuông vắn như thế, chỉ có điều Brittany đã không nhận thấy.

Mọi người đều muốn nói chuyện với anh - và không chỉ là những cô gái trẻ mới hai mươi mấy. Anh được vây quanh khá liên tục bởi cả những người đàn ông. Và không nhất thiết là đàn ông đồng tính.

Brittany nghe lỏm được hai người bạn của Amber nói chuyện. "Anh ấy là một lính Hải quân SEAL," một người nói.

"Người thật à?" người còn lại hỏi. "Ý cậu là, không phải chỉ là phục trang thôi à?"

Họ nhanh chóng gia nhập đám đông quanh Wes.

Tuy vậy, Amber không ở trong số đó.

Cô ấy đang ngồi bên kia thành bể bơi, và mỗi khi cô ấy liếc về phía Wes, dường như cô ấy hơi cúi kính. Hoặc có thể đó chỉ là tưởng tượng của Brittany, kì vọng rằng cô ấy cư xử giống như một ngôi sao trẻ hư hỏng.

Britt tựa vào cái lều nhỏ và nhấp một ngụm rượu. Cô không thể nghe thấy những gì Wes đang nói, hoặc những gì đám đông đang nói với anh, nhưng anh đang bắt đầu nhìn chăm chăm vào một phụ nữ trẻ đẹp mê hồn trong bộ váy lộ nửa người đứng cạnh anh.

Không, sai rồi. Anh đang nhìn chăm chăm vào điều thuốc của cô ấy.

Ngay lúc đó, Wes ngẩng lên và gặp ánh nhìn của Britt.

Cô đặt hai ngón tay lên miệng như thể đang hút thuốc và lắc đầu, làm mặt nghiêm với anh. Không được.

Anh làm mặt hề lại với cô. Sau đó anh nói điều gì đó với đám đông - một câu chuyện khá dài với đầy những cử chỉ và biểu cảm khuôn mặt. Khi anh nói xong, anh chỉ thẳng vào Brittany. Và họ đều quay lại nhìn cô, gần như đồng thời.

Không phải điều này gây bối rối sao. Một cách yếu ớt, cô nâng ly rượu của mình lên thay lời chào.

Wes đang cười toe toét với cô. Anh đã kể cho họ điều gì vậy?

Anh ra hiệu cho cô, và dù cô không nghe thấy tiếng anh, cô có thể đọc môi anh. Đến đây, bé yêu.

Bé yêu?

Đôi mắt Ailen đó đang nhảy múa một cách đầy tình nghịch. Đến đây, cưng. Đừng ngượng.

Cưng, huh?

Han Solo luôn bảo gì với Chewbacca nhỉ? Tôi có linh cảm xấu về chuyện này.

Nhưng gương ngửng không phải là từ cô từng dùng để miêu tả về mình. Tuy vậy, tò mò thì có.

Britt tự thúc mình đến tìm hiểu mọi chuyện. Khi cô tiến lại, đám đông tách ra cho cô, như thể cô là một nữ hoàng.

"Hey, bé cưng," Wes nói khi cô đến gần hơn. "Anh đang kể cho mọi người - mọi người đây là Brittany, Britt đây là mọi người."

"Xin chào, mọi người," cô nói, cố gắng không để bị choáng ngợp bởi những khuôn mặt nổi tiếng cô nhận ra trong số họ. Không phải đó là George Clooney đang đứng ở rìa đám đông sao? Nếu không phải thì đó là bản sao còn đẹp trai hơn của ông ta.

Ông ta gật đầu với cô, đôi mắt đen của ông cũng gần ám áp như nụ cười của ông vậy.

"Anh đang kể câu chuyện cũ về việc em đã chăm sóc anh khỏe mạnh trở lại thế nào sau khi anh bị thương, em biết đấy, khi đội của anh bị phục kích bởi lực lượng Al Qaeda." Wes cố gắng lôi kéo sự chú ý hoàn toàn của cô.

"Oh, vậy sao anh? Khi nào vậy?"

"Không phải lần đầu tiên," anh nói. Anh nhìn vào đám đông và nhắm mắt lại trong giây lát, gật đầu giả vờ cường điệu. "Thực ra có hai lần như vậy và cô ấy luôn nhầm lẫn..."

"Hai bạn sẽ đi nghỉ tuần trăng mật ở đâu?" Một người phụ nữ mặc áo hở rốn và hút thuốc ngắt lời hỏi.

Thật là một câu hỏi...thú vị. Brittany nhìn Wes, nhướn mày. Rõ ràng có vài phần của câu chuyện "cũ" cô cần được nghe chi tiết hơn.

"Anh kể cho họ về lần thứ hai bọn anh bị phục kích," anh bảo cô. "Em biết đấy, khi các bác sĩ đều tin chắc anh sắp chết, anh mở mắt ra và nhìn thấy em, và vì lựa chọn là hoặc đến với em hoặc đến với ánh sáng, dĩ nhiên anh chọn em."

"Dĩ nhiên," cô nhắc lại. Cô phải cắn vào phía trong má để ngăn mình cười phá lên. Và Wes biết thế, tên quỷ đó. "Chúng ta sẽ đi tuần trăng mật ở đâu, Lambikins? Lần thảo luận trước, chúng ta còn băn khoăn giữa Algeria và Bosnia." Vì Wes đang cố nén cười, cô quay sang phía đám đông. "Tôi sợ Wesley tội nghiệp cần thêm một ít adrenalin dồn lên não bằng cách đi nghỉ ở những quốc gia có nguy cơ khủng bố cao để giữ mình luôn tràn đầy năng lượng. Các bạn biết một số đàn ông như thế mà. Và họ đều không sẵn sàng nhờ bác sĩ kê cho một liều viagra đơn giản. Tôi sẽ vui lòng chỉ với Hawaii, nhưng, không."

Wes vòng tay quanh người cô, kéo cô lại sát vào người anh. Anh hôn cô, ngay gần cạnh tai. "Cảm ơn rất nhiều," anh thì thầm.

Cô cho anh một nụ cười toe. "Bất cứ lúc nào, bánh ngô ngọt ngào yêu quý."

"Làm sao cô chịu được khi anh ấy rời đi chiến đấu?" một người đàn bà đeo kính đen hỏi. Brittany không chắc nhưng cô nghĩ cô đã nhìn thấy bà ta một hai lần trên chương trình TV ban ngày, giữa giờ nghỉ ở bệnh viện.

"Lòng tin," Britt nói. Cô đã hỏi em gái cô câu hỏi tương tự, và Melody đã trả lời chính xác như vậy.

"Cô có sợ anh ấy sẽ, kiểu như, tấn công cô giữa đêm không?"

Gì cơ? "Vì tôi không phải một tên khủng bố," Brittany nói, "nên không."

Wes rõ ràng thích câu trả lời của cô. Anh cho cô một cái siết nhẹ.

Anh vẫn vòng tay quanh người cô, và nửa người bên trái của cô ghì chặt vào anh. Cô có thể cảm thấy cơ bắp trên đùi anh, sự vững chãi của ngực anh. Tên- khốn- Quentin, chồng cũ của cô, vừa cao hơn vừa to hơn, nhưng không bao giờ được trời phú như vậy. Dĩ nhiên, đó là, cơ bắp ấy.

"Có phải để cưới một SEAL - tượng trưng cho Biển, Không khí và Đất, đúng không? - Cô phải quan hệ ở tất cả những nơi đó không?"

Chúa ơi. Brittany nghi ngờ điều đó, nhưng thật sự cô không biết. Có câu lạc bộ bí mật nào mà cô chưa từng nghe nói không? Em gái cô đã mang thai ở độ cao 30000 feet, nhưng lúc đó Melody không có ý định kết hôn. Về biển và đất, à, đất thì dễ rồi, và hầu hết SEALs đều có thể có thuyền. Trừ khi...

"Về biển ý bà là dưới nước hay trên mặt nước?" cô hỏi. Thật là một câu hỏi lố bịch, cô bắt đầu cười. Cô quay sang Wes. "Bởi vì, cưng à, chúng ta đã làm chuyện đó dưới nước vài lần đúng không? Một lần khi đi lặn ở bờ biển Thái Lan, và một lần ở Eo biển Bering?"

Wes đang phát ra âm thanh nghẹn thở kì cục đó lần nữa.

"Tôi xin lỗi," Britt nói. "Nhưng người yêu tôi cần chút không khí. Vết thương chiến tranh, mọi người biết đấy, lại tái phát. Xin lỗi."

Đám đông tách ra như có ma thuật, để cô có thể đưa Wes vào nhà Amber, đi qua căn bếp lớn gấp đôi căn hộ của Brittany, và xuống một hành lang lát đá cẩm thạch.

Hầu hết khách khứa đều ở bên ngoài, và đến khi họ được ở một mình, Wes dựa người vào tường cười đến chảy nước mắt. "Eo biển Bering?" Anh hỏi. "Cô có biết nhiệt độ nước biển trung bình ở Eo biển Bering là bao nhiêu không?"

À, xét đến việc nó ở Alaska...

"Lạnh?"

"Rất lạnh, người yêu dấu của tôi. Chẳng có hoạt động tình dục nào xa hơn nụ hôn Eskimo dưới nước ở đó. Tin tôi đi. Cô xuống nước trong bộ đồ lặn ngăn khí công kênh hơn thông thường. Và thậm chí khi mặc nó rồi, vẫn còn có những tác động nhỏ của nhiệt độ đóng băng lên cơ thể nam giới. Chơi chữ đấy nhé."

Brittany cười nhăn nhó với anh. "Đàn ông đúng là những tạo vật mỏng manh, yếu ớt."

"Làm sao tôi không biết." Anh cười nhăn nhó lại với cô. "Nhìn này, tôi xin lỗi không hỏi cưới cô trước khi giới thiệu cô là vị hôn thê của tôi, nhưng một số những phụ nữ đó bắt đầu quay lại như cá mập. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi họ tấn công."

"Và anh thật sự không muốn ư?" Brittany phải hỏi, đột nhiên nghiêm túc. "Tôi không bao giờ nói điều này trước mặt Andy, và nếu anh nói lại với nó, tôi sẽ chối đã nói như vậy, nhưng không phải những phụ nữ đó đều tìm kiếm một lời cam kết trọn đời ngay từ đầu. Và anh...anh chính xác không thể có Lana, đúng không? Tôi chắc chắn sẽ không đánh giá thấp anh nếu..."

"Cảm ơn, nhưng không," anh nói. "Trừ khi cô quyết định gia nhập binh đoàn cá mập." Anh chỉ đang đùa. Anh nhướn nhướn lông mày với cô và dựa vào gần hơn. "Tôi sẽ làm mỗi câu của cô bất cứ khi nào, búp bê nhỏ à. Tôi đã nói tôi yêu bộ váy đó đến mức nào chưa?"

"Lặp đi lặp lại," cô bảo anh. "Wes, thôi nào. Nghiêm túc đấy. Ai biết được? Có thể một trong số những cô gái đó thực sự có tâm hồn. Có thể anh sẽ gặp cô ấy và quên hết về Lana. Anh sẽ không biết nó có xảy ra không nếu không để ai đến gần."

Anh thở dài. "Britt, những phụ nữ đó không muốn thảo luận triết học với tôi. Họ muốn nhảy chồm vào tôi trong xe của họ."

"Gee, cái gì to đùng che khuất mặt trời thế kia? Oh, Chúa ơi, có phải cái tôi của anh không?"

Wes cười. "Yeah, không, tôi nói sai rồi. Họ không muốn nhảy chồm vào tôi, họ muốn nhảy chồm vào một SEAL. Bất cứ lính SEAL nào. Chẳng có liên quan gì đến tôi cả. Họ chỉ muốn có thể kể với bạn bè là đã từng quan hệ với một SEAL. Cô biết đấy, thêm vào thành tích tình dục của họ."

Ew. "Thật à?"

"Yeah. SEAL được tán tỉnh đơn thuần chỉ bởi là SEAL. Bất cứ lúc nào, bất cứ khi nào. Không quan trọng chúng tôi trông như thế nào, chúng tôi là ai. Và yeah, tôi đã lợi dụng điều đó nhiều hơn tôi muốn thừa nhận...Tôi không biết nữa. Hiện giờ tôi thấy chán. Tôi đoán tôi đang trải qua giai đoạn muốn người đàn bà trên giường mình cũng thích mình - ít nhất là một chút."

"À, tất cả những gì họ phải làm chỉ là nói chuyện với anh trong vài phút," Brittany bảo anh. "Ý tôi là, tôi thích anh ngay lập tức. Anh rất thân thiện. Không quá khó để..."

"Đã bao giờ cô quan hệ với người lạ, chỉ để có tình dục thôi chưa?" anh hỏi.

Cô không phải suy nghĩ nhiều. "Chưa bao giờ."

"Vậy đã bao giờ cô có một mối quan hệ chỉ thuần túy là tình dục chưa?"

"Một lần," cô thừa nhận. "Nó rất tệ, tôi đã khóc suốt bốn ngày sau đó, và không bao giờ làm thế lần nữa."

"Đó," anh nói, như thể điều đó chứng minh ý của mình. "Cô rõ ràng có quan điểm khác hẳn khi liên quan đến gặp gỡ đàn ông. Cô nghĩ về tình bạn và bạn đòi tiềm năng nhiều hơn là một ca tàu nhanh buổi tối. Đi với tôi, okay? Tôi muốn đi kiểm tra ga ra của Amber. Hình như nó ở hướng này."

Họ đi ngược trở lại đến bếp và xuống một hành lang khác.

"Cho cô biết thêm," anh nói. "Tôi cũng rất thích cô."

Ga ra được bảo vệ bởi cùng hệ thống báo động chất lượng cao được mắc trong toàn bộ tòa lâu đài của Amber. Không có cửa sổ, vì vậy người hâm mộ quá khích của Amber hoặc đã lạc vào từ ngoài đường, hoặc đã đi xuyên qua nhà.

Wes ấn một trong những nút mở cửa tự động và xác nhận rằng, đúng vậy, cửa ga ra được xây liền vào bức tường đá bao quanh khu vực. Mặc dù có cổng và lối vào trước nhà, anh nghi nó chủ yếu được sử dụng cho limousine.

Anh ấn nút lần nữa, và cửa lại trượt trở lại.

Như mọi thứ khác trong căn nhà, ga ra rất rộng rãi với ba gian. Mỗi gian đều được xếp đầy, một cách rất ấn tượng, với Mazaradi, Porsche và Triumph Spitfire 1966 đời cũ - tình yêu của anh.

Hai cửa thường dẫn vào nhà - một là cánh cửa Wes và Britt đã đi qua từ bếp, và cái còn lại...Anh mở nó.

"Jeez, nơi này to đến mức đáng sợ."

Britt nhìn qua vai anh. "Ah," cô nói. "Đó là phòng giặt. Dĩ nhiên."

Phòng giặt có cầu thang dẫn xuống tầng hầm - một khu vực khổng lồ làm bằng bê tông mát mẻ, lấp đầy bởi rêu vang.

Mất một lúc để Wes kiểm tra các cửa sổ, đảm bảo hệ thống báo động đã được gắn vào, trong lúc đó Brittany lê bước theo sau.

Mọi thứ đều ổn. Mọi cửa sổ đều an toàn.

"Anh có nghĩ một người đàn ông trưởng thành có thể lọt qua những ô cửa sổ bé tí này không?" Brittany hỏi.

"Tôi có thể," anh bảo cô.

"Yeah, nhưng anh...có thân hình khỏe mạnh. Bất cứ ai có bụng đều bị tắc lại hết."

Anh nhìn cô. "Cô đang định nói nhỏ bé, đúng không? Đừng lo, tôi không phiền đâu."

"Tôi không nghĩ anh nhỏ bé," cô bảo anh. "Tôi nghĩ anh...có thân hình gọn gàng hơn hầu hết những người đàn ông khác."

Wes bật cười. "Bố tôi là một người khổng lồ thật sự," anh bảo cô. " Ông ấy cao 6 foot 4. Em gái Colleen của tôi cũng to lớn. Nó thực ra còn cao hơn tôi. Anh trai Frank của tôi cũng vậy. Tôi giống bên gia đình mẹ tôi. Bên nhỏ bé. Chúng tôi thấp, nhưng nhanh nhẹn và dẻo dai."

"Anh rất phiền lòng vì nó đúng không?"

Đúng. "Dĩ nhiên không. Ý tôi là, chắc chắn tôi đã mất đến vài năm để vượt qua cơn sốc khi tôi ngừng lớn trong khi Colleen thì chưa. Và tôi đã dành đến biết bao nhiêu vụ đánh đấm từ trước đến giờ, cô biết đấy, để chứng minh mình mạnh mẽ thế nào dù thiếu chiều cao và..."

Brittany chỉ nhìn anh. Anh đã kể cho cô sự thật về Lana, đến phát điên lên mất.

"Yeah," anh thừa nhận, "Thỉnh thoảng tôi cũng thấy phiền - nó chỉ là vấn đề gen di truyền chết tiệt, rằng tôi thấp, còn Colleen lại cao, cô biết không?"

"Yeah, tôi biết. Trước đây tôi luôn ghét sự thật rằng Melody đẹp hơn tôi rất nhiều," Brittany bảo anh. "Tôi rất yêu nó, dĩ nhiên, nhưng thậm chí đến bây giờ thỉnh thoảng tôi vẫn ghen tị. Đó là một phần của con người - sự ghen tị. Tôi không chú ý đến nó nhiều lắm, vì tôi đã đến thời điểm của cuộc đời lúc bắt đầu thích chính bản thân mình. Nhưng nó giống như cái tồn tại từ thời niên thiếu, khi tôi chưa chấp nhận rằng có những việc ngoài tầm kiểm soát của mình. Ý tôi là, yeah, tôi có thể phẫu thuật mũi, nhưng tại sao? Tôi rất mừng là mình không làm thế."

"Cô có một cái mũi rất đẹp," anh bảo cô.

"Cảm ơn anh." Cô mỉm cười với anh. "Nó hơi nhọn, nhưng vẫn cảm ơn anh."

"Tôi tình cờ lại thích mũi nhọn," anh nói.

Nụ cười của cô còn rộng hơn. "Còn tôi tình cờ lại thích thân thể gọn gàng."

Bóng đèn trần thấp sáng căn hầm bằng ánh sáng chập chờn. Bóng tối lơ mơ bao phủ. Bóng tối và những khả năng hấp dẫn.

Nhưng lần cuối cùng người phụ nữ này quan hệ tình dục, cô kể cho anh cô đã khóc sau đó - hàng bao nhiêu ngày.

"Chúa ơi, tôi thêm một liều thuốc," Wes buột mồm. Không, thứ anh thật sự muốn là rút ngắn khoảng cách giữa anh và Britt, ôm cô trong vòng tay và hôn cho đến khi cô bất tỉnh.

"À, anh không có được đâu." Cô bắt đầu lên cầu thang. "Bước tiếp theo của cuộc điều tra là gì, ngài Holmes?"

"Tôi phải nói chuyện với Amber, tìm xem hệ thống báo động của cô ấy có bật lên hoàn toàn vào ngày tên đó xuất hiện trong ga ra không. Có thể cô ấy đã tắt hệ thống - cô biết đấy, chỉ bật một phần khi đi qua, ví dụ như, cửa sân trong," Wes nói khi bước theo Brittany trở về bếp. "Thật dễ dàng cho người nào đó trèo tường, lên vào sân và rình xem cửa vào hoặc cửa sổ có mở không để lẻn vào khi Amber ra ngoài."

Cô dừng lại cạnh cánh cửa dẫn ra ngoài. "Anh biết không, Sherlock, nếu anh nói đúng về việc mọi người có thể nhảy qua tường - và tôi không bị thuyết phục là anh có thể đâu vì tôi chắc chắn tôi không thể - nơi này đủ lớn để tên đó có thể lẻn vào trong khi Amber vẫn ở nhà. Cô ấy không bao giờ có thể biết được."

"Yeah, cô nói đúng."

"Khá là đáng sợ, huh?"

"Đúng vậy."

"Anh nên nói chuyện với cô ấy," Brittany bảo anh. "Tôi nghĩ đó là ý hay khi đảm bảo hệ thống báo động được bật mọi lúc. Không được tắt kể cả khi người giữ nhà của cô ấy ở trong."

"Tuân lệnh, thưa Thiếu tá Evans," Wes nói. "Nhưng cô nên đi với tôi, vì một khi tôi bước ra khỏi cửa, tôi sẽ thành mồi cá mập mất."

Brittany cười. "Tôi có nên giả vờ trông như vô cùng thỏa mãn - kiểu như chúng ta vừa đi tàu nhanh trong buồng không?"

Wes cũng cười khi vòng tay quanh eo cô, kéo cô lại để hông họ chạm vào nhau. "Chỉ cần ở gần và, cô biết đấy, luồn tay qua tóc tôi lúc này lúc khác trong khi cô nhìn tôi say mê đắm đuối thôi."

Cô vươn lên vuốt tóc khỏi khuôn mặt anh, tay cô dịu dàng và mắt cô đột ngột dịu đi. "Thế này thì sao?" Cô thì thầm.

Khi anh nhìn xuống cô, trái tim anh thật sự nhảy lên cuống họng. Lần cuối cùng điều này xảy ra là khi nào?

Cô đang đứng đủ gần để hôn và trong khoảng nửa giây anh tan chảy. Anh sắp sửa hôn cô. Anh phải hôn cô - quên hết mọi dè dặt của mình.

Nhưng sau đó khóe miệng cô cong lên, như thể cô đang cố giấu một nụ cười và thất bại.

Và anh biết cô chỉ đang giả vờ. Đây chỉ là một trò chơi cô đang tham gia. Họ đang tham gia. Anh cũng đang tham gia.

"Gần như hoàn hảo," anh cố gắng nói thay vì hôn cô. "Chúng ta đi tìm Amber thôi."

Chương 6

Amber Tierney không coi nỗi lo của chị gái và của Wes là thật sự nghiêm túc.

Cô ấy thậm chí còn đẹp hơn nhiều khi nhìn gần, với những lọn tóc đỏ đỏ xuống như thác, cặp mắt xanh sáng và khuôn mặt hình ovan hoàn hảo. Khi Britt quan sát Amber nói chuyện với Wes, cô thấy mình đang nghĩ về Lana. Nếu Lana giống như Amber, đâu phải ngạc nhiên khi Wes chết mê chết mệt cô ta.

Lana- xấu- tính. Britt bắt đầu nghĩ về cô ta như vậy. Lana- xấu- tính có một ông chồng gọi là Phù thủy. Phù thủy- kẻ- thất- bại. Lana- xấu- tính biết Phù- thủy- kẻ- thất- bại không chung thủy, nhưng thay vì đá đít tên đàn đó, cô ta khuếch đại cái tôi cá nhân của mình bằng cách yêu cầu một người đàn ông khác - Wes - làm mọi việc vì cô ta.

À, okay, có thể cô nên thông cảm cho Lana một chút. Brittany biết mọi chuyện tệ hại ra sao khi phát hiện ra Tên- khốn- Quentin đã lừa dối cô. Chắc chắn có một thời kì mất lòng tin, khi cô bị tê liệt và không thể hành động. Đúng vậy, với Britt nó chỉ kéo dài khoảng 20 phút, nhưng một số phụ nữ mất hàng tuần, thậm chí hàng tháng trải qua tất cả mọi giai đoạn của một mối quan hệ đang hấp hối.

Chối bỏ. Tức giận. Đau khổ. Chấp nhận. Thêm tức giận.

Mặc dù dường như Lana- xấu- tính đã đạt đến giai đoạn chấp nhận hơi quá sớm - cô ta chấp nhận chồng mình tán tỉnh người khác. Và thay vì mối quan hệ hấp hối, lòng tự trọng của cô ta sụp đổ.

"Tôi nhớ cánh cửa từ ga ra đến bếp đã đóng," Amber nói, sự tập trung của cô ấy vụt chuyển sang những người khách mới đến. Cô ấy nhón chân lên và vẫy. "Carrie! Bill! Tôi đến ngay đây." Cô ấy quay lại phía Wes. "Tôi thật tình không có thời gian nói về điều này bây giờ."

"Tôi nghĩ có thể cô muốn xem xét việc bổ sung thêm một số biện pháp an ninh nữa vào dàn nhân viên của

mình," Wes gợi ý. "Có thể chỉ là tạm thời thôi."

"Ý anh là vệ sĩ?" Amber mở to mắt và bật cười. "Coi này, tôi chỉ ở xưởng phim, sân khấu hoặc ở nhà. Tôi chẳng có thời gian đi đâu cả và tôi thật sự không nghĩ mình cần một vệ sĩ đi từ giường đến bếp của tôi."

"Cô có thể không cần một vệ sĩ," Brittany nói, "nhưng chắc là cô sẽ cần một người dẫn đường đấy."

Amber không nghe thấy cô nói vì cô ấy đã quay sang hôn gió Carrie và Bill, nhưng Wes thì có.

Anh bật cười, nhưng chuyển thành ỉu rĩ ngay khi anh thấy Amber tiến về phía quầy bar, tay trong tay với những người khách mới đến.

"Tôi sẽ phải hẹn nói chuyện với cô ấy lần nữa," anh nói. "Có thể là với quản lý hoặc đại diện của cô ấy. Phải có nơi nào đó chúng tôi có thể ngồi xuống và cô ấy có thể chú ý nghe tôi nói trong, jeez, có thể chỉ nửa giờ."

Anh lắc đầu một cách cường điệu. "Cô ấy cũng không nghĩ ai đó có thể trèo tường vào."

"Bức tường rất cao," Brittany bảo anh. "Một khi trèo lên đến đỉnh rồi, làm sao xuống được?"

"Nhảy xuống."

"Và trặc chân," cô nói. "Thế là đi đời kẻ hoạch bắm đuôi. Khó mà bắm đuôi được khi không thể đi lại."

Wes thờ dãi. "Tôi đoán sẽ phải sắp xếp một buổi để chứng minh thôi. Có thể đó là điều phải làm. Sắp xếp một cuộc hẹn với Amber, quản lý và đại diện của cô ấy trong nhà này. Bảo cô ấy bật hệ thống báo động lên và chờ trong bếp. Sau đó tôi sẽ vượt qua toàn bộ hệ thống - trèo qua tường, lén vào nhà mà không làm cái chuông nào kêu. Cô có biết thậm chí cửa sổ tầng 3 của cô ấy còn không được bảo vệ không?" Anh lắc đầu chán nản.

Brittany che mặt khỏi ánh đèn thấp sáng ngôi nhà khi nhìn lên tầng 3. "Tôi có thể xem không?" Cô hỏi. "Vì tôi chưa bao giờ thấy người nào bay cả. Đó là cách anh sẽ dùng để lên đó, đúng không?"

Câu nói đó mang lại phản ứng cô đã hy vọng. Anh cười toe toét và mắt anh sáng lên. Ôi trời, anh như vậy thật quá dễ thương. Hàm răng trắng, làn da rám nắng, đôi mắt xanh đang cười và những lọn tóc hoe hoe đỏ.

"Lần cuối cùng tôi cố gắng bay, nó kết thúc không được tốt đẹp lắm," anh bảo cô. "Sự thực thì, tôi đã làm gãy mũi và cổ tay."

Cô nheo mắt lại nhìn anh. "Để tôi đoán nhé. Anh mười tuổi và chuyện này liên quan đến việc trèo lên mái nhà với tấm áo choàng có chữ S."

"Tôi bảy tuổi," anh nói, "và không phải là áo choàng. Đó là tấm ga trải giường của bố mẹ tôi. Tôi cột mỗi góc vào một mắt cá chân và cổ tay rồi nhảy xuống. Kết quả không giống với những gì tôi tưởng tượng cho lắm."

Britt cười phá lên. "Gì cơ, có phải anh đã nghĩ anh sẽ bay lơ lửng xuống đất không?"

"À, yeah," anh nói. "Mọi chuyện luôn luôn như vậy với Bugs Bunny."

Một trong những người phụ nữ mặc áo hở rốn - có quá nhiều người mặc những bộ váy được thiết kế để khoe ra vòng bụng hoàn hảo của họ - đang tiến lại gần, nhìn Wes như thể anh là một trong những cái bánh bao cua cực kì ngon Britt đã ăn ở bàn tiệc lúc tối.

Brittany rút ngắn khoảng cách giữa họ, trượt tay mình quanh eo anh. Cô vươn tay còn lại lên chơi đùa với những sợi tóc sau gáy anh. Anh có mái tóc đẹp, dày và mềm mại. "Sau đó bao lâu anh lại quay trở lại mái nhà?" Giọng cô nghe hơi hớn hớn - không nghi ngờ gì là kết quả của sức nóng bất chợt trong mắt anh. Wes rất giỏi trong việc nhìn cô như thể không có người phụ nữ nào khác trên thế giới khiến anh có chút hứng thú khi cô đang đứng gần.

"Ba ngày," anh thú nhận. Anh dùng một ngón tay đẩy một lọn tóc lang thang ra khỏi khuôn mặt cô, giắt nó lại

sau tai cô. Bất cứ ai nhìn họ cũng sẽ nghĩ họ đang hoàn toàn, trọn vẹn đắm đuối vì nhau.

"Chúa ban phước cho người mẹ tội nghiệp của anh," cô nói.

Anh nghịch khuyên tai của cô, vẫn chỉ với một ngón tay. "Tôi cho rằng nếu tôi không thể bay, tôi nên cố gắng để giỏi hơn trong việc giữ thăng bằng."

Cô luồn sâu hơn những ngón tay của mình vào tóc anh. "Và anh chưa bao giờ nghĩ rằng một khi đã làm gãy cổ tay..."

"Và mũi," anh thêm vào, nhắm mắt lại và thờ dài.

"Và mũi, thì anh cũng có thể trượt ngã và làm gãy một số thứ khác?"

"À, ý tưởng là," anh nói. "Trở nên giỏi đến mức không bị ngã tiếp."

"Và kết quả?" cô hỏi.

Anh cười. "Ồ có thể nói là tôi không bao giờ vô tình ngã nữa. Hoặc không trừ phi bị xô xuống."

Cô lùi ra khỏi người anh. "Bị xô xuống. Từ mái nhà?"

Wes vòng tay quanh người cô và kéo cô trở lại. "Tôi đánh nhau rất nhiều khi còn nhỏ - người khác nghĩ rằng họ có thể ra lệnh cho tôi vì tôi thấp, cô biết không? Vì vậy tôi phải đánh đấm để chứng minh mình mạnh mẽ. Thỉnh thoảng tôi chỉ chứng minh được là một tên nhóc nặng 130 pound cao 5 foot 10 inch có thể gây thương tổn cho một tên lùn nặng 85 pound cao 4 foot 11 đến mức nào. Tuy vậy thường là tôi thắng, vì tôi giống như Energizer Bunny vậy. Chúng có thể đánh ngã tôi, nhưng tôi sẽ chồm dậy tấn công lại." Anh chạm nhẹ vào dây chuyền của cô, nhắc mặt đá lên bằng một ngón tay. "Cái này đẹp quá."

Cô từ chối để bị làm xao lãng. "Làm ơn đừng bảo tôi rằng anh thật sự đánh nhau trên mái nhà."

"Tôi là thanh nam châm hút đánh đấm," anh thừa nhận, để sợi dây chuyền trở lại và khế dò tay theo xương đòn của cô, thật khó mà làm ngưng hành động này được. "Tôi thậm chí còn đánh nhau cả trong nhà thờ."

"Oh, Chúa ơi, anh giống như Andy khi nó 13 tuổi vậy. Nếu ai đó nhìn nó một cách kì cục, nó sẽ ngay lập tức xông vào đánh họ. Mẹ anh chắc phải bạc tóc trước tuổi." Giọng của cô lại nghe hỗn hển lần nữa. Cô hy vọng anh sẽ nghĩ đó đơn thuần chỉ là một phần của vở kịch.

Anh ghi cô vào gần hơn, và không còn nghi ngờ gì cả. Không ai ở bữa tiệc còn nghi ngờ về mối quan hệ sâu sắc của họ. Khá là buồn cười, vì trong số tất cả những người ở đây, Wes và Britt lại không phải là diễn viên.

"Yeah, nhưng cô thấy đấy, anh trai tôi đã trở thành giáo sĩ," anh bảo cô. "Anh ấy cũng nhận được toàn điểm A ở trường, vì thế nó cân bằng được với mọi rắc rối tôi gây ra."

"Tôi nghĩ thế còn khó khăn hơn cho anh," cô nói. "Phải học theo một tấm gương nào đó. Một người anh trai hoàn hảo...? Dĩ nhiên cũng khó khăn như có một đứa em hoàn hảo."

"Không ai hoàn hảo cả," anh nói với cô. "Thậm chí cả Frank."

"Melody," cô đáp lại. "Nó thật sự hoàn hảo. Luôn rất ngọt ngào - không phải là đóng kịch đâu, anh biết đấy."

"Cô cũng rất ngọt ngào," anh bảo cô. "Cô giả vờ không phải, cô cố gắng giấu nó, nhưng tôi nghĩ cô thậm chí còn ngọt ngào hơn cô ấy."

Cô cố biến nó thành câu đùa. "Đó là một lời khen hay một lời chê vậy, cậu bé?"

Wes chỉ mỉm cười. "Cô có thể nghĩ đó là bất cứ thứ gì cô muốn. Chỉ là tôi cho rằng cô là một trong những người phụ nữ ngọt ngào nhất, thông minh nhất, thú vị nhất và, yeah, xinh đẹp nhất tôi từng gặp."

Nói về ngọt ngào. Anh đang đứng rất gần, mặt anh chỉ cách cô vài inch. Brittany thật sự không nghĩ gì trước khi hành động - nó dường như chỉ là một điều rất tự nhiên sau khi anh đã nói những lời tử tế đến vậy.

Cô hôn anh.

Đó chỉ là một nụ hôn nhẹ, môi cô ấn rất khẽ vào môi anh.

Nhưng khi cô lùi lại, anh trông thật choáng váng. Lực nắm của tay anh chặt hơn khi anh mở miệng và hít sâu vào, không nghĩ ngợi gì sắp sửa bảo cô đã vượt quá giới hạn trong vở kịch họ đang diễn, thì thành linh một tiếng hét cất lên từ bên kia bể bơi.

Đó không phải tiếng hét "thật là thú vị". Đó là một tiếng hét sợ hãi và được nối đuôi bởi nhiều tiếng hét khác.

Mọi người đang nhanh chóng lui lại tránh khỏi người đàn ông dính đầy bùn đất đang đứng gần phía bể nước sâu.

Wes chửi thề. "Tên đó có dao."

Đúng vậy, gió thổi qua và ánh sáng từ chiếc lồng đèn Trung Hoa lác lư treo trong sân làm phản chiếu một lưỡi dao nguy hiểm.

"Ai đó đã bị thương," Brittany nói, chỉ qua bể vào nơi một người đàn ông đang nằm trên mặt đất ôm lấy cánh tay hoặc ngực mình - cô không thể nói chắc là cái nào. Cái áo trắng của anh ta thấm đẫm máu.

"Ai đó gọi 911 đi," Amber la lên.

"Đừng yên đây," Wes ra lệnh cho Brittany. "Đừng đi sang đấy, đừng di chuyển cho đến khi tên đó đã bị kiểm soát. Cô có hiểu không?"

"Anh định làm gì?" Britt hỏi, nhưng anh đã biến mất, vòng quanh bể bơi, đến chỗ người đàn ông cầm dao. Dĩ nhiên. "Cẩn thận đấy," Cô gọi với theo Wes, nhưng anh không ngoảnh lại, tất cả sự chú ý tập trung vào con dao.

Oh, Chúa ơi.

Cách người đàn ông cầm dao khoảng 15 feet, Amber đang lần bước gần hơn về phía người bị thương.

Britt bắt đầu đi vòng quanh phía bể bơi ngược lại với Wes. Nếu anh có thể làm xao lãng hấn ta khỏi con dao, cô và Amber có thể kéo người bị thương lại và bắt đầu kiểm tra vết thương của anh ta. Cô có gắng tay phẫu thuật trong túi. Như hầu hết các nhân viên y tế khác trong thời đại đầy rẫy bệnh tật này, cô luôn mang chúng theo bất kể khi đi đâu. Cô mở túi ra và đeo vào.

"Bỏ nó xuống," Amber nói, giọng cô áy vang lên rõ ràng. "Chỉ cần bỏ nó xuống rồi chúng ta sẽ nói chuyện. Okay?"

"Không," hấn ta nói. "Không!"

Amber có biết người đàn ông cầm dao đó không? Hấn ta đang mặc com lê, nhưng nó nhăn nhúm, bẩn thỉu và thậm chí còn bị xé rách - như thể hấn ta đã mặc nó ngủ cả tuần nay. Tóc hấn ta bù xù và râu ria mọc lờm chờm trên mặt. Trông hấn như một tên nát rượu. Làm việc trong phòng cấp cứu ở bệnh viện hàng bao nhiêu năm, Brittany đã nhìn thấy hàng trăm lần - những người đàn ông bình thường trông như những tên vô gia cư sau vài ngày sống ngoài đường phố, uống rượu hoặc chích hút loại ma túy nào đó chỉ Chúa mới biết.

"Steven, anh bị thương ra sao?" Amber gọi người nằm trên mặt đất, nhưng nếu anh ta có trả lời thì cũng không có gì hơn một lời thì thào.

Từ âm thanh anh ta phát ra... "Có thể phổi anh ta bị thủng," Brittany nói. Cô nói trực tiếp với người đàn ông cầm dao. "Tôi là y tá. Người này đã bị thương, có thể khá nặng. Làm ơn để tôi giúp anh ta."

"Không!"

Andy tách khỏi đám đông và nhìn thấy cô đứng gần Amber.

"Đừng đến gần ông ta," cô nói khế với cậu.

"Mẹ cũng vậy," cậu đáp lại nho nhỏ. "Chú Wes đang làm gì vậy?"

Wes vẫn đang di chuyển, chậm chậm và bình tĩnh, như thể anh đang đi dạo, về phía người đàn ông - người vừa mới nhận thấy anh.

"Lùi lại!" hấn ta nói, sự chú ý của hấn bị chia ra giữa Amber, Britt, Andy và Wes.

Wes giơ tay ra, giữ chúng thấp ngang eo. Nó giống như một cử chỉ cam đoan hơn là đầu hàng, nhất là khi anh tiếp tục tiến lại gần hấn ta. "Nếu ông không bỏ dao xuống, sẽ có người bị thương, và tôi e rằng người đó sẽ là ông."

"Chúng ta hãy cố gắng làm hấn phân tâm," Britt nói nhỏ với Amber và Andy. "Nếu hấn chú ý vào chúng ta, Wes sẽ dễ giật được dao hơn."

Amber kéo áo xuống. "Hey!"

"À, okay," Britt nói. "Đó cũng là một cách đấy."

Nó có hiệu quả. Wes đã bị lãng quên khi người đàn ông nhìn chăm chăm vào cơ thể hoàn hảo của Amber.

Britt quan sát thấy Wes đã đánh rơi tư thế thoải mái của mình. Anh đã sẵn sàng nhảy tới ngay khi tới đủ gần...

Nhưng hai người gác cổng lại chọn đúng lúc ấy để chạy đến.

Một trong số họ thò tay vào trong túi và rút súng ra. "Buông vũ khí xuống!"

Người đàn ông cầm dao chẳng hề liếc sang họ. Hấn ta tiến một bước về phía Amber.

"Đừng im!" người đàn ông giọng trầm thét lên đến quãng tám. "Còn di chuyển nữa thì người sẽ chết!"

Chúa ơi, nếu gã có súng trượt bắn gã có dao thì có thể trúng Wes mất.

Tên cầm dao tiến lại gần Amber hơn, và Wes chuyển động.

Nhanh chóng.

"Không được bắn!" anh hét lên.

Anh chỉ còn là bóng mờ khi lao đến bên con dao, tung một cú đá kung fu mà chắc chắn, Chúa ơi, đã làm gãy tay gã đàn ông.

Con dao rơi xuống đất kêu loảng xoảng, và Wes khéo léo đá văng nó đi.

Britt, Amber và Andy chạy đến bên người bị thương - Steven, Amber đã gọi anh ta như vậy.

Nhưng tên đàn ông cầm dao chắc chắn đã dùng một loại thuốc gây mất trí nào đó. Con đau ở tay đáng lẽ đã đánh gục hấn. Nhưng không phải vậy.

Brittany cũng đã nhìn thấy điều này ở E.R. Những người đàn ông bị bắn đáng lẽ đã ngất đi vì đau, lại phải bị trói lại để ngăn họ tấn công các bác sĩ và y tá đang cố gắng cứu sống họ.

Hấn ta nhảy xổ vào Wes, đẩy anh ngã xuống và cả hai đâm sầm vào đồng ghế ở đó.

Britt buộc mình tập trung vào Steven. Đúng vậy, anh ta đã bị đâm cả vào ngực và tay.

"Tôi không muốn chết," anh ta hỏn hển. "Tôi chỉ đang đứng đó. Tôi thậm chí còn không nhìn thấy con dao."

"Anh sẽ ổn thôi," cô bảo anh ta khi cố gắng cầm máu lại. "Tôi hứa. Anh vẫn còn một lá phổi nguyên vẹn. Tôi biết cảm giác thế nào khi không có đủ không khí, giống như có ai đó ngồi lên ngực vậy, nhưng anh sẽ không chết đâu." Cô nghe thấy tiếng còi xe cứu thương đến gần. "Andy, ra ngoài cổng bảo nhân viên y tế đó là vết thương ở ngực."

Cậu chạy đi.

Cô có thể nghe thấy âm thanh của nhiều chiếc ghế đổ xuống sau lưng cô nơi cuộc chiến vẫn tiếp diễn. Lạy Chúa, đừng để Wes cũng bị thương. Cô phải chiến đấu với mong muốn rời mắt khỏi Steven để đảm bảo Wes vẫn ổn. Tin anh - cô phải tin anh.

Nhưng sau đó cô nghe thấy tiếng nước bắn lên khi Wes và tên điên rơi xuống bể bơi, và cô biết - chỉ từ cuộc trao đổi với người em rể - rằng đó là cố ý.

Wes đã kéo người đàn ông xuống khu vực chiến đấu của một lính Hải quân SEAL, có thể nói vậy. Hầu hết mọi người hoảng loạn ở dưới nước, nhưng Wes thì như ở nhà.

Nhân viên y tế chạy đến, và Brittany lùi lại để cho họ có không gian cần thiết. Cảnh sát cuối cùng cũng có mặt, cảm ơn Chúa.

Cô có thể thấy Wes trong bể, vẫn ở dưới nước. Họ đã ở dưới đó bao lâu?

Andy tiến đến đứng bên cạnh cô. "Mẹ cần bỏ găng tay ra và đi rửa tay đi."

Cô gạt đầu, để Andy dẫn mình đến căn nhà nhỏ nơi có phòng thay đồ và phòng tắm. Cô cần nhiều hơn chỉ rửa tay - cô cần thay bộ váy dính máu này ra. Nhưng sự chú ý của cô vẫn tập trung vào bể bơi - ít nhất đến khi Wes nhô lên mặt nước và hớp lấy không khí.

Cám ơn Chúa.

Tên điên cầm dao đã gần chết đuối, và cảnh sát giúp Wes đưa hấn ta ra khỏi bể, nơi hấn ta đang nằm ho và thổi phì phì và còng hấn ta lại.

Wes nhảy lên khỏi bể bơi một cách nhanh gọn. Anh ướt sũng nước và bộ quần phục dính sát vào người.

Khi Brittany quan sát anh, anh nhìn quanh và ghi nhận rằng Steven đã được đưa lên cáng. Anh nhìn thấy Amber, đã mặc lại áo, đang tiến đến gần anh. Nhưng anh tiếp tục nhìn, dò tìm trong đám đông cho đến khi...

Bingo. Anh nhẹ nhõm ra mặt khi nhìn thấy cô và Andy.

Cô giơ găng tay lên và chỉ vào căn lều.

Anh gạt đầu, sau đó quay sang nghe Amber nói.

"Giúp mẹ được không?" Britt hỏi Andy. "Đi xem Amber có quần áo cỡ của mẹ không. Mẹ khá là nghi ngờ điều đó vì cô ấy nhỏ hơn mẹ nhiều, nhưng mẹ mong là không phải mặc bộ váy này về nhà."

Andy gạt đầu. "Mẹ tuyệt lắm. Còn chú Wes... trời ơi, chú ấy, um, chú ấy thật ấn tượng." Cậu háng giọng. "Con không thể không nhận thấy mẹ và chú ấy đã, uh...À con chỉ muốn mẹ biết là con thấy điều đó thật tuyệt. Thật sự. Con biết con đã trêu mẹ nhiều lần về việc, mẹ biết đấy, khi nào thì mẹ cho con một ông bố hay tương tự thế, nhưng con đã không nghiêm túc. Con chỉ... con muốn mẹ hạnh phúc, và dường như người đó khiến mẹ cười, nên..."

Oh, Chúa tôi. "Andy, bọn mẹ chỉ đang giả vờ thôi. Chú ấy bị tán tỉnh khi mặc quần phục, và tin được không,

chú ấy không hứng thú với tình dục hời hợt."

"Chú ấy có hứng thú với mẹ," Andy bảo cô. "Nếu mẹ muốn gọi đó là giả vờ cũng được. Nếu đó là cách mẹ muốn dùng để đối phó với chuyện đó, nhưng... chú ấy không phải giả vờ đâu. Mẹ nên thấy cách chú ấy nhìn mẹ. Đó không phải là giả bộ."

Cô thờ dài. "Andy..."

"Mẹ đi tắm rửa đi," Andy bảo cô. "Con sẽ đi hỏi Amber về quần áo."

Oh, Chúa tôi.

Brittany cởi bỏ găng rồi rửa tay và cánh tay với thật nhiều xà phòng.

Andy sẽ thất vọng khi Wes trở về San Diego.

Cậu bé không phải là người duy nhất.

"Brittany, cô có trong đó không?" Wes gọi khi bước vào căn lều và cởi bỏ chiếc áo khoác sũng nước.

Nhà tắm của Amber có kích cỡ của một làng nhỏ, được xây như một phòng thay đồ trong một câu lạc bộ chăm sóc sức khỏe xa xỉ. Những tấm gương lớn treo trên tường được sơn màu của miền tây nam. Nhà vệ sinh là từng phòng riêng rẽ và có khu vực thay đồ riêng, cũng như một cái tủ có kích cỡ của một căn phòng nơi treo áo choàng tắm và đồ bơi với đủ mọi hình dạng, kích cỡ.

Có một dãy chậu rửa, và nằm trong một chậu đầy nước là bộ váy của Brittany.

Chúa ơi, thật là đáng tiếc. Đó là một bộ váy tuyệt vời, nhưng theo kinh nghiệm của anh, máu không thể dễ dàng giặt sạch được.

Tuy nhiên, nếu váy cô đang ở đây, vậy nghĩa là cô đang mặc...?

Hmmm.

Wes có thể nghe thấy tiếng nước chảy, anh cởi nút chiếc áo ướt khi bước tới trên đôi giày kêu lẹt quẹt.

Chuyện sắp thú vị rồi đây.

Cô đã hôn anh. Đó dĩ nhiên không phải một nụ hôn sâu, nhưng cô đã hôn anh. Không may là - hoặc có thể may mắn là - anh chưa kịp hôn lại cô. Tuy nhiên anh đã sắp sửa làm vậy. Anh đã sắp sửa bao phủ miệng cô bằng miệng mình và hôn cho đến khi cô ngất xỉu.

Có một phòng tắm chính trong căn lều, với nhiều ngăn nhỏ. Chúng được tách biệt khỏi phần chính của căn phòng bởi những tấm rèm. Anh dừng lại ở lối đi chính. "Britt?"

"Tôi đang tắm," cô gọi với ra. "Có hàng đồng áo choàng tắm ở đây, còn váy của tôi thì tệ hơn tôi nghĩ, nên..."

"Cô có ổn không?" anh hỏi.

"Có, tôi ổn, cảm ơn anh."

Tôi có thể bước vào để đảm bảo chắc chắn hoàn toàn không? Anh phải nghiêng rằng lại để không nói những lời đó ra.

"Tuy vậy tôi hơi bị mất cân bằng chút xíu, và rất rất biết ơn là Andy không đứng nơi Steven đã đứng khi tên đó rút dao ra. Anh có tưởng tượng được không, chỉ đứng trong bữa tiệc và thỉnh linh... - whammo. Bị đâm vào ngực." Brittany lộ đầu ra khỏi tấm rèm, cho anh thấy một thoáng hình ảnh đôi vai trần của cô. "Anh có ổn không?"

Anh chắc là đang nhìn chăm chăm vào cô một cách ngu ngốc, vì cô hỏi thêm, "Anh có bị thương không?"

"Uh, không," anh nói. "Không, tôi cũng... hơi mất cân bằng một chút, tôi đoán thế."

"Đó đúng là một cú đá tuyệt vời đó, Jackie Chan, khiến hấn ta đánh rơi dao," cô bảo anh với một trong những nụ cười hàng trăm watt của mình.

Anh bật cười. "Yeah, à, thực ra nó khá là tùy tiện. Jackie chắc đã phải thất kinh mất. Nhưng nó giải quyết được việc."

"Anh có thực sự ổn không?" Mắt cô nhìn lướt qua người anh, nấn ná nơi áo anh đang mở toang phơi ra bộ ngực trần. Cô nhíu mày. "Chúa ơi, anh sẽ bị bầm tím đó."

Anh nhìn xuống, và đúng vậy, có một vết tím bầm ngay dưới xương sườn bên phải của anh. Thế mà anh tưởng cô đang ngắm nghía cơ thể săn chắc của anh chứ.

"Anh thậm chí còn không biết có nó ở đó, đúng không?" cô buột tội.

"Nó không đau."

"Nó sẽ đau."

"Không. Tôi còn từng bị thương nặng hơn."

"Cởi áo anh ra," cô ra lệnh cho anh.

Wes cười. "Cô định làm gì, khám cho tôi ngay ở đây à?"

"Tôi muốn đảm bảo anh ổn," cô nói. "Tôi là y tá."

"Cô là một y tá không quần áo," anh nói, quăng chiếc áo ra khỏi người. "Cô muốn kiểm tra tôi? Tôi sẽ bước vào đó cho cô kiểm tra. Như thế tôi cũng có thể kiểm tra cô để đảm bảo cô thực sự ổn."

"Tôi đâu phải người vật nhau với tên điên đó." Cô đỏ mặt. "Bên cạnh đó, sau cuộc triển lãm của Amber, tôi đã quyết định sẽ không ai còn được nhìn tôi trần truồng nữa. Chờ một chút," cô ra lệnh cho anh và kéo rèm lại.

Nước chảy trong một vài giây tiếp theo rồi tắt hẳn. Chiếc khăn tắm đang treo trên đỉnh màn biển mất khi Britt cất tiếng, "Tuy vậy nghiêm túc mà nói, tôi nghĩ cô ấy rất dũng cảm. Tôi vừa quyết định rằng anh có thể cưới cô ấy."

Wes cười khi tấm rèm mở ra với một tiếng rít nhỏ.

"Đi theo tôi," Britt hạ lệnh, như thể cô đang mặc bộ quân phục đồ đốc chứ không phải một tấm khăn chỉ vừa đủ bao phủ cơ thể.

"Tôi không muốn cưới cô ấy."

"À, thế thì đây là mắt mát của anh. Cô ấy xinh đẹp và dũng cảm."

"Chưa kể còn giàu có nữa."

"Đúng thế. Và cô ấy chắc chắn là mẫu người của anh. Tôi cá chúng ta có thể có cô ấy nhảy múa trên bàn không khó khăn gì. Cô ấy rõ ràng không vấn đề với phần trần truồng."

"Tôi vẫn nghĩ tôi sẽ bỏ qua, cảm ơn."

Wes đi theo cô về lại căn phòng treo áo bơi và áo choàng tắm, ngắm nhìn những giọt nước nhỏ từ tóc xuống vai cô. Cô có đôi vai tuyệt hảo và đôi chân lộng lẫy và...

Cô gỡ một chiếc áo choàng tắm từ trên móc xuống và mặc vào. Quay lưng lại phía anh, cô bỏ khăn tắm ra và thất phần trước áo choàng lại. Nó thả dài xuống bấp chân cô và che phủ hoàn toàn vai cô. Thật đáng tiếc. Dù vậy anh vẫn không thể lơ đi được sự thật là cô hoàn toàn không mặc gì dưới tấm áo choàng.

Khi anh đứng đó nhìn, cô tìm kiếm các ngăn kéo và lôi ra một bộ đồ bơi, ném nó sang cho anh. "Mặc cái này vào, người hùng. Andy đã kiểm tra trước với quản gia của Amber và tất cả quần áo ở đây đều dùng được. Có cả áo phông trong ngăn kéo nữa."

Wes trải cái áo khoác ướt của mình lên trên ghế và bắt đầu mở khóa quần. "Tin tốt là tôi sẽ không cần chứng minh thêm về sự kém hiệu quả của bức tường trong việc giữ người khác ở ngoài nữa," anh bảo cô.

Rõ ràng, cô không nghĩ Wes sẽ cởi quần ra ngay ở đây. "Oh?" cô hỏi khi quay lưng lại phía anh, nhìn vào đồng áo bơi phụ nữ như thể chúng cực kì lí thú.

"Gã đó đã lén vào bữa tiệc bằng cách nhảy qua tường," anh kể cho cô nghe khi đá giày ra và cởi tất. "Cảnh sát đã tìm ra mảnh áo khoác của hắn bị mắc vào một trong những ngọn giáo và rách ra trên đường vào. Amber đã bị thuyết phục cần có thêm các biện pháp an ninh."

"Nhưng ít nhất tên này đã bị bắt giữ," Brittany nói. "Đúng không? Ý tôi là, tôi biết vẫn còn những mối đe dọa từ hàng đồng kẻ điên khủng ngoài kia, nhưng..."

"Đây không phải tên chúng ta đã lo đến," Wes bảo khi bước ra khỏi chiếc quần dài.

"Không phải à?" Ngạc nhiên, cô quay lại đối mặt với anh, nhưng lại nhanh chóng quay đi.

Wes nhìn thấy hình ảnh của mình trong một cái gương treo trên tường. Quần trong của anh màu trắng - phải như vậy dưới quần dài trắng quân phục - và khi nó bị ướt, nó trở nên khá là trong suốt. Anh nhìn lướt qua nhanh chóng và mặc vào bộ đồ bơi cô đưa cho.

"Anh nói rằng gã này không phải là tên đã ở trong ga ra của Amber hôm đó à?" Brittany hỏi.

"Dĩ nhiên là không. Cô ấy bảo chưa bao giờ nhìn thấy gã tối nay. Cô có thể quay đầu lại rồi." anh nói. "Tôi muốn nói, cô thậm chí cũng có thể quay lại từ trước. Cô là y tá đúng không? Có cái gì cô chưa từng nhìn thấy chứ?"

Brittany tiến lại gần anh, mắt cô nheo lại khi nhìn thấy vết bầm trên đùi trái. Anh đã đập vào một trong những chiếc ghế và chắc chắn đã làm gãy nó. Chiếc ghế, không phải chân anh. Cần nhiều hơn thế để làm gãy chân Skelly.

Nhưng, "Cái này đau thật," anh thừa nhận.

"Quay người lại."

Anh làm theo lời cô. "Vai tôi giống như một tấm thảm bị cháy. Tôi đã đập lưng xuống nền bê tông vài lần và trượt đi, cô biết không? Tên đó giống như bị điên vậy, và hắn nặng hơn tôi vài pound, nên..."

Anh cảm thấy tay cô mát lạnh trên vai mình. "Anh có hơi bị sưng tấy, nhưng trông không nặng lắm. Chúng ta có thể bôi thuốc lên khi về nhà."

Chúa ơi, anh yêu âm thanh của từ chúng ta.

"Anh có chắc không bị đập đầu xuống không?" cô hỏi. Cô đi đến trước mặt anh, thăm dò phía sau đầu anh bằng đầu ngón tay, kiểm tra xem có cục u hay chỗ sưng nào không.

Jesus, cảm giác thật tuyệt. Nó sẽ còn tuyệt hơn nếu cô hôn anh khi làm điều đó.

Anh hít sâu vào. "Coi này, Britt. Về việc lúc trước..."

"Tôi biết," cô nói, bước ra xa anh. "Tôi xin lỗi. Tôi đáng lẽ không nên hôn anh. Tôi chỉ quá nhập vai vào vở

kịch. Nó không thật - tôi biết thế. Anh không phải lo lắng và cũng không phải nói thêm điều gì đâu."

À, jeez, anh chắc chắn như quỷ là sẽ không nói điều gì lúc này, đặc biệt không phải là, tôi đang muốn hôn cô lần nữa đến chết đi được.

Nó không thật, nụ hôn đó. Okay. Cái đó có lí. Nó không làm anh thấy vui, nhưng nó có lí.

"Cô có nghĩ Ethan sẽ thấy phiền nếu chúng ta rời đi sớm không?" thay vì vậy anh hỏi cô.

"Ethan?" cô hỏi.

Anh chửi thề. "Tôi đã gọi cậu ấy là Ethan à? Andy. Ý tôi là Andy. Chúa ơi, tôi loạn trí rồi."

"Ethan là ai?"

"Nó đã là em trai của tôi," Wes bảo. "Có một số điều ở Andy làm tôi nhớ đến nó, cô biết không?"

Đã. Anh nhìn thấy trên mặt cô rằng cô nhận ra anh sử dụng từ đã. Dĩ nhiên là cô nhận ra. Anh có cảm giác cô nhận thấy mọi thứ.

"Chúng ta phải đi xem xem tôi có thể sắp xếp với Amber ngày mai không," anh bảo cô trước khi cô có thể nói gì hay hỏi câu nào. "Nếu Andy chưa muốn về, nếu cô chưa muốn về, tôi có thể gọi taxi."

"Tôi cũng muốn về," cô nói. Cô giơ một mảnh áo bơi lên. "Tôi sẽ mượn một bộ đồ bơi của Amber. Thật là kì cục khi về nhà trong một cái áo khoác tắm. Tôi sẽ quay lại ngay, okay?"

Cô bước vào phòng thay đồ trong khi anh mang quần áo ướt ra chậu và cố vắt cho kiệt nước.

"Anh có tìm thấy mọi thứ cần thiết không?"

Wes quay ra nhìn thấy Amber đang quan sát mình. "Oh," anh nói. "Yeah, dù Britt có đề cập đến áo phông." Anh gượng cười và chỉ vào bộ ngực trần của mình. "Tôi cảm thấy hơi xuềnh xoàng một chút."

"Những người đàn ông có vóc dáng như anh đáng lẽ không nên được mặc áo," cô ấy nói. Chết tiệt, thật kì cục. Em gái Lana đang cho anh cái nhìn "Đến đây, anh yêu". Lúc trước cô ấy thậm chí còn không thèm liếc nhìn anh đến lần thứ hai.

Cô ấy bước vào căn phòng với đồng đồ bơi. "Steven sẽ hồi phục lại. Tôi vừa gọi điện đến bệnh viện."

"Tuyệt." Dĩ nhiên có thể anh chỉ đang tưởng tượng ra sự hứng thú của cô ấy. Anh quyết định thử nghiệm. "Cô biết đấy, phụ nữ như cô đáng lẽ cũng không nên được phép mặc áo," anh đáp lại.

Okay, bây giờ cô ấy sẽ đánh anh hay mỉm cười tán tỉnh đây?

Ding, ding, ding. Nụ cười tán tỉnh thắng. Cô trao nó cho anh cùng với cái áo phông quảng cáo chương trình TV của cô ấy.

À, quỷ thật. Okay, anh có thể lợi dụng sự hứng thú đột ngột của cô ấy. "Chúng ta cần họp lại và bàn thêm về hệ thống báo động của cô," anh bảo cô ấy khi mặc áo vào.

"Anh có thể ở lại," cô ấy nói đầy ẩn ý. "Bữa tiệc đã tan rồi."

Yikes. Không đời nào anh sẽ ở lại và thân mật với em gái Lana. Không bao giờ. Tuy nhiên, nếu đó là Britt gợi ý như vậy...

Wes lắc đầu. "Không được. Tôi xin lỗi. Mai có tiện cho cô không?"

"Tôi bận cả ngày," cô ấy nói. "Nhưng bữa tối thì được."

"Okay."

"Ờ đây, " cô ấy nói. "Bây giờ."

"Tuyệt," Wes nói. "Tôi rất mừng - và Lana cũng sẽ như vậy - rằng cô đã coi việc này là nghiêm túc."

"Oh, có chứ," cô ấy nói. "Tôi coi việc này rất nghiêm túc. Hẹn gặp anh ngày mai."

Và với đó, cô ấy ra khỏi cửa.

"Cô ấy đã cảm ơn anh vì cứu sống mình và khách khứa chưa?" Brittany thỉnh linh hỏi, làm anh giật mình. Cô bước vào phòng.

"Cô nghe được bao nhiêu rồi?" anh hỏi.

"Anh có thể ở lại," Cô nhại theo Amber. "Tôi không thể tin anh đã từ chối. Có chuyện gì với anh thế? Mọi đàn ông bình thường trên thế giới tự do này đều muốn ở lại với Amber Tierney, còn anh lại nói không."

"Tôi bị ám ảnh bởi chị gái cô ấy," Wes nói.

Brittany không có lời nhận xét gay gắt nào sau đó. Cô chỉ mỉm cười với anh, nhưng đó là một nụ cười buồn. "Yeah," cô nói khẽ. "Tôi đoán anh thật sự là vậy, huh?"

Chương 7

Khi họ về đến nhà, Brittany đã hoàn toàn và chắc chắn nói rõ với Andy và Wes mong muốn được vào buồng ngủ một mình.

Andy đảo tròn mắt với Wes khi hai người cùng lục lọi trong bếp tìm kiếm đồ ăn đêm.

"Đội bóng chày sẽ đến Phoenix ngày mai," Andy bảo anh khi cậu bé rót sữa vào bát bỏng ngô. "Chúng cháu sẽ đi khoảng 4 ngày."

Wes gật đầu và đặt hai lát bánh mì vào lò nướng. Nói cách khác, sẽ chỉ có anh và Britt trong căn hộ. Đó không phải vấn đề thực sự to tát lắm. Anh sẽ không làm gì với sức hấp dẫn của Brittany lên mình.

Trừ phi cô đến với anh và bảo anh rằng cô biết anh không tìm kiếm điều gì nghiêm túc, và cô cũng không muốn nghiêm túc bây giờ và...

Yeah, làm như điều đó sẽ xảy ra ấy. Và dù nó có xảy ra, chúa ơi, nó sẽ làm cho tình huống rối loạn này còn phức tạp hơn. Nếu cô đến với anh, anh sẽ phải cố hết sức để giữ cô tránh xa mình.

"Chú rất muốn lúc nào đó được xem cháu chơi bóng," anh nói với Andy, cố gắng chuyển chủ đề. Cậu nhóc đang ngồi cạnh bàn bếp, đã chén xong bát ngũ cốc thứ hai. Cậu bé là một thanh niên trẻ đẹp trai với mái tóc và đôi mắt đen, cùng khuôn mặt gọi cho Wes nghĩ về James Dean.

Khi Wes mười chín tuổi, trông anh vẫn như mới mười hai. Anh đã nốc cả đồng nước tăng lực và thực tế đã đến mức nhồi nhét bánh vòng vào người để cố bỏ lại thời kì yếu ớt-chín- mười- pound lại đằng sau. Chúa ơi, anh đã luyện tập điên cuồng để có được cơ bắp. Andy không phải chịu đựng những chuyện đó. Không ai có thể gọi cậu là khăng khieu. Cậu nhóc may mắn.

"Cháu có trận đấu nào tuần tới không?" Wes hỏi.

"Yeah, cháu chắc là có." Andy cười. "Chú biết không, đó là một cách để gây ấn tượng với mẹ đấy."

"Đó không phải lí do vì sao chú muốn xem cháu chơi."

"À...okay. Cháu chỉ nói..."

"Mẹ cháu chỉ muốn là bạn, vì vậy đừng việc nói bóng gió đi," Wes bảo cậu khi mở tủ lạnh, lấy bơ ra đặt lên bàn.

Andy ngừng nhai bỗng ngô. "Thế còn mong muốn của chú?"

"Thỉnh thoảng chúng ta không thể có được những gì mình muốn," Wes đều đều đáp.

"Yeah," Andy buồn rầu nói. "Làm sao cháu không biết."

Miếng bánh nướng của Wes hiện ra, anh đặt lát bánh lên đĩa và mang đến bàn. "Cháu có sổ của cô gái tối nay chưa? Cô ấy trông tử tế đấy."

"Yeah." Cậu bé khuấy bát ngũ cốc của mình một cách ủ ê. "Cháu có thật sự muốn có sổ của cô ấy không? Không. Cháu có gọi cho cô ấy sau này không? Có thể không." Cậu thở dài. "Cháu không thể ngừng nghĩ về Dani về tên chó đẻ Melero." Cậu ngẩng lên nhìn Wes, nỗi đau hiển hiện ra trong đôi mắt đen đó. "Cô ấy đã ngủ với hần. Cô ấy đã thật sự làm vậy. Ý cháu là, cháu đã tin chắc đó chỉ là lời xằng bậy của Melero, chú biết không? Nhưng chiều qua cháu nói chuyện với bạn cùng phòng của cô ấy. Sharon cũng là bạn cháu, bạn ấy sẽ không nói dối cháu. Không thể với một chuyện như vậy. Bạn ấy nói Dani đã bảo cô ấy ở cả đêm với Melero. Đó là sau gần sáu tháng cô ấy luôn bảo cháu mình chưa sẵn sàng cho mối quan hệ đó." Cậu cười phá lên, nhưng không phải vì thấy câu chuyện thú vị. "Cháu đoán cô ấy cuối cùng cũng sẵn sàng rồi, huh?"

"Những tên đàn ông đồn đồn mạt có cái gì chứ?" Wes hỏi khi phỉ vụn bánh khỏi ngón tay mình. Anh đang nghĩ về Phù- thủy- Quinn- phi- thường. Tên này đi đến bất cứ đâu, phụ nữ cũng lao vào lòng hần. "Đàn bà đồ xô đến với họ. Chú không thể hiểu được."

"Cháu cũng không." Andy đẩy bát ngũ cốc ra phía trước, đột ngột chẳng muốn ăn nữa. "Cháu liên tục tưởng tượng ra cảnh cô ấy ở trên giường với hần. Chúa ơi, nó giết cháu mất."

"Chú hiểu ý cháu." Và Wes chắc chắn là hiểu. Anh không phải cố gắng chút nào cũng tưởng tượng ra được Lana ở bên Quinn. Anh lắc đầu gạt đi hình ảnh đó. "Cháu phải dừng nghĩ về việc đó. Nó chẳng có ích lợi gì cả."

"Yeah, cháu biết, nhưng..."

"Không nhưng gì cả. Cháu phải để nó qua đi. Phải tiến lên. Cháu biết đấy, cứ đau khổ rồi quên cô ấy đi và tiếp tục bước tới."

Jesus, nghe đấy, anh đang cho cậu bé lời khuyên mà chính mình nên nghe theo hàng năm về trước.

Và lần đầu tiên, những từ ngữ của anh dường như thật sự vang lên. Anh đang làm cái quỷ gì khi lãng phí đời mình đau khổ vì Lana trong khi thế giới này còn đầy những phụ nữ gợi tình, thông minh, xinh đẹp muốn ở bên anh?

Brittany chẳng hạn.

À, okay, có thể không phải Brittany. Cô ấy đã nói còn hơn cả rõ ràng rằng anh không phải mẫu người của cô, rằng cô không muốn vượt ra khỏi tình bạn. Thật là tiếc đến phát khóc, nhưng anh từ chối để mình lại bị ám ảnh bởi một người phụ nữ không thể với tới được khác? Sẽ không phải rất nực cười sao? Cố gắng quên được Lana và ngay lập tức lại bắt đầu yêu một người không muốn có mình?

Nhưng Amber Tierney - chết tiệt, cô ấy chắc chắn có hứng thú với việc trao đổi chất lỏng cơ thể với anh, và đó nhất định là điểm khởi đầu tốt đẹp. Britt đã nói đúng. Người phụ nữ đó dũng cảm và thông minh -lại sở hữu bộ ngực hoàn hảo nhất anh từng thấy trong đời. Anh đã không có thời gian để ngắm nhìn, nhưng có lẽ, tối nay, anh có thể sửa chữa điều đó.

Vậy nên cô ấy là em gái Lana thì đã sao? Có thể đó lại là điều tốt. Còn cách nào tốt hơn để loại Lana ra khỏi đầu óc anh, đúng không?

"Hãy cho bản thân mình vài ngày," anh khuyên Andy. "Và sau đó, cháu biết đấy, khi cháu trở về từ Phoenix,

gọi cho cô gái cháu gặp tối qua. Đề sổ của cô ấy ở nơi nào đó cháu không quên mất và đưa cô ấy đi xem phim khi về lại thành phố."

"Yeah, cháu không biết," Andy nói. "Cháu chỉ... cháu tưởng cháu biết cô ấy. Dani. Chú hiểu không?"

"Yeah," Wes nói. "Nhưng thỉnh thoảng con người có những hành động dường như không hợp lí tí nào. Tuy vậy nó lại hợp lí với họ vì họ có những lí do riêng. Ý chú là, ví dụ như, tại sao một người phụ nữ vẫn ở bên một người đàn ông đã lừa dối cô ấy? Chú muốn nói, kể cả sau khi cô ấy biết điều đó. Điều duy nhất chú có thể nghĩ ra được là có thể có chuyện gì đó đã xảy ra mà chú không biết."

Andy đứng lên đổ bát ngũ cốc vào sọt rác. "Mẹ cháu không như thế. Mẹ đã đá đít ông chồng ra khỏi nhà sau khi biết chuyện."

Wes phải mỉm cười. "Brittany sẽ không chịu đựng chuyện tào lao của bất cứ ai lâu hơn cô ấy phải làm." Bao gồm cả của anh. Đó là lý do vì sao cô kiên quyết giữ khoảng cách.

Andy xếp bát và thìa của mình vào máy rửa chén và đưa tay về phía đĩa của Wes.

"Coi này, Andy, về giá trị của nó, hãy coi chuyện với Dani như một kinh nghiệm," Wes bảo cậu. "Nhưng đừng để nó biến cháu thành một tên đàn độn, được chứ? Phụ nữ bị thu hút bởi những tên khốn, điều đó có thể đúng, nhưng những phụ nữ cháu muốn có quan hệ với, họ là những người giống như mẹ cháu, tìm kiếm người đàn ông tốt, một người sẽ đối xử với họ bằng sự tôn trọng họ xứng đáng có được. Cháu có nghe chú nói không?"

"Yeah." Andy tắt máy rửa chén. "Phòng khi cháu không gặp chú vào buổi sáng, chúc chú ngày cuối tuần vui vẻ."

"Cháu cũng vậy."

"Và dù chuyện gì xảy ra giữa chú và mẹ cháu..."

"Sẽ không có gì xảy ra cả," Wes nói lại.

"Chỉ đảm bảo là chú sẽ đối xử tốt với mẹ cháu được không? Mẹ không hay ra ngoài nên hãy đưa mẹ cháu đi chơi. Đi ăn tối hoặc xem phim. Chú có muốn ghi điểm không? Đưa mẹ đi nhảy."

Wes mở miệng nói, nhưng Andy ngắt lời anh. "Kể cả chỉ là bạn," cậu nói thêm.

"Chỉ thế thôi," Wes nói.

"Yeah, đúng vậy," Andy nói khi đi xuống hành lang vào phòng ngủ. Hoặc có thể cậu đã nói, "Chúc ngủ ngon."

Xe của Wes dừng ở lối vào tối hôm sau lúc mười giờ kém mười lăm.

Brittany đang ngồi ở bàn bếp, hoàn thành nốt bài tập về nhà, kính của cô ngự trên sống mũi.

Đây là một bài kiểm tra. Đây là một bài kiểm tra thật sự trung thực. Nếu Wes đi vào cửa mà cô vẫn đeo kính, vậy thì cô đích thị không hề muốn vượt quá tình bạn với anh.

Còn nếu cô bỏ kính xuống...

Cô có thể nghe thấy tiếng anh huýt sáo khi lên cầu thang.

Anh nghe có vẻ vui sướng và thoải mái. Như thể đã có một khoảng thời gian tuyệt vời với Amber. Một khoảng thời gian thoải mái vui vẻ hạnh phúc. Trừ việc nếu nó là như vậy, anh đáng lẽ vẫn phải ở đó chứ, đúng không?

Cánh cửa mở ra, anh bước vào nhà và đi vào bếp. "Xin chào, xin chào!"

Cô nhìn vào đôi kính trong tay. Chết tiệt. Không thể biết cô cố tình bỏ nó xuống hay chỉ thuần túy là phản xạ theo thói quen. Dĩ nhiên, cô có thể lại đeo vào, nhưng thế thì sao? Thay vì vậy cô đặt nó xuống bàn.

"Bữa tối thế nào?" cô hỏi.

Wes cười và mở cửa tủ lạnh. "Tôi đã đi đến kết luận rằng những ngôi sao Hollywood không ăn thức ăn thật." Anh lại mặc chiếc áo khoác thể thao, lần này với quần jean và áo sơ mi. Anh đã nói cà vạt, có thể ở trên đường về.

"Thức ăn ở bữa tiệc tối qua rất ngon," cô phản đối.

"Yeah," anh chế giễu. "Nếu cô thích thức ăn có chín mươi phần trăm là không khí. Họ phục vụ thứ gì tối qua?"

"Chúng được gọi là bánh bao," cô bảo anh. "Vì vậy chúng phải nhẹ."

"Thức ăn của phụ nữ," anh gạt đi. "Đáng nhẽ phải có một bàn phục vụ thịt nguội và bánh mì."

"Cùng với bánh quy và bia?" Cô nhướn mày.

"Cô đúng rồi đó, bé cưng." Anh nhăn nhó với cô qua đầu cửa tủ lạnh. "Tối nay chúng tôi chỉ có một đồng sa lát. Sa lát. Tôi thà ăn giày còn hơn."

"À, anh tự lo đi," cô nói, dù anh đã tự lấy bánh mì trắng của Andy, bơ thực vật và thịt nấu đông ra khỏi tủ lạnh. "Chúng ta cũng có hàng đồng thức ăn của đàn ông ở đây. Anh biết đấy, Twinkies, Froot Loops, Krispies ca cao và Pop-Tarts. Và vì hiện giờ số đàn ông ở đây đã giảm xuống chỉ còn một nên anh có thể ăn hết chỗ đó. Twinkles quá đàn ông cho người phụ nữ nhỏ bé là tôi đây."

"Ha, ha," Wes nói khi phết bơ lên một lát bánh mì. "Cô thật là thú vị. Nhưng đúng vậy - Ethan đang ở Phoenix. Andy. Andy." Anh chửi thề. "Tôi phải ngừng nhầm lẫn như vậy."

"Nó thật sự giống em trai anh, huh?" Brittany tựa cằm lên tay trong khi quan sát anh xắt thịt đông. "Thật là kì lạ, các nét của Andy đều chẳng giống anh hay em gái anh chút nào. Anh có nét Ai len và ...Colleen có tóc đỏ và tàn nhang, đúng không? Trong khi đó, mẹ đẻ của Andy có ít nhất một phần là người Italy."

"Không phải là mặt thể chất. Nó là về mặt tinh thần nhiều hơn." Wes vỗ trán bằng lòng bàn tay. "Chúa ơi, tôi không thể tin mình đã nói vậy. Tôi đã ở California quá lâu rồi." Anh úp một lát bánh mì quét bơ thực vật lên một lát bánh quét thịt đông rồi cắn một miếng. "Mmmm. Cuối cùng, thức ăn tôi có thể nhai," anh nói thêm với một miệng đầy thức ăn.

"Anh nguyên gốc ở đâu?" cô hỏi. "Tôi đoán là không phải California."

Anh ngồi xuống bàn đối diện với cô, đợi cho đến khi nuốt xong mới trả lời "Tất cả mọi nơi. Không nơi nào cả. Tôi là một tên nhóc Hải quân. Cô kể đến địa danh nào cũng được, chúng tôi đều đã từng ở đó. Bố tôi là một lính Hải quân bình thường - một chuẩn úy. Nhưng ngay sau khi tôi đăng lính, ông nghỉ hưu và đưa cả gia đình đến Oklahoma - nơi ông bà ngoại tôi sống. Hiện giờ nếu về nhà, tôi sẽ đến đó, nhưng nó rất kì cục vì tôi chưa bao giờ sống ở đó với họ, cô hiểu không?"

"Tôi có thể tưởng tượng được."

"Bố tôi đã từng có một chuyến đi tuyệt vời đến Hawaii. Tôi yêu nơi đó. Cô biết đấy, tôi học lướt ván trong những năm niên thiếu, nếu cô muốn gọi như vậy, lúc ở đây. Khi nghĩ về nhà, tôi nghĩ về Oahu. Không may là tôi chưa về đó hàng năm nay."

Brittany phải bật cười. "Lúc còn nhỏ, tôi yêu tất cả những bộ phim Gidget cũ. Tôi muốn chuyển đến California hoặc Hawaii để tìm chú chó Mặt trăng của riêng mình."

"Oh yeah?" Wes nói. "Có tôi đây, bé cưng." Anh nhướn nhướn mày với cô. "Người thật bằng xương bằng thịt. Bạn lướt sóng của riêng cô."

"Anh vẫn còn lướt sóng chứ?"

"Yeah," anh nói. "Lúc này lúc khác. Gần đây tôi không có nhiều thời gian rảnh để ra biển nhưng nếu có, à, tôi vẫn có thể theo kịp đám thanh niên."

Theo kịp. Cô sẽ cá cả đồng tiền là Wes sẽ cho bọn họ hít bụi. Cô mỉm cười với anh. "Anh giỏi thật đấy."

Anh cười lại. "Jeez, tôi không ngờ chỉ cần ít cố gắng như thế cũng có thể gây ấn tượng với cô. Tôi còn biết lái mô tô. Và tôi có thể trồng cây chuối và..."

"Thôi đi," cô nói. "Đừng có nói với tôi đó chỉ là một ít. Tôi đã thử lướt sóng và tôi biết nó khó thế nào."

"Nah, chỉ cần giữ thăng bằng," anh nói

"Yeah, và tôi là đứa nhóc không thể đi xa hơn 4 inch trên xà thăng bằng trước khi ngã đập đầu xuống đất trong lớp học thể dục."

"Tôi không tin đâu," Wes nói. "Cô luôn rất duyên dáng."

"Tôi nghĩ tai trong của tôi có vấn đề."

Anh cười nhăn nhó với cô. "Cái cơ đó hay đấy. Cứ vấp chân ngã đập mặt - whoops, tai trong của tôi lại trở chứng rồi."

Cô mỉm cười lại với anh. Kể cho tôi về Ethan, người đã là em trai anh đi. "Kể cho tôi về Amber đi," thay vì đó cô nói. "Anh có thuyết phục được cô ấy thuê vệ sĩ không?"

Anh đảo mắt, cắn nốt miếng sandwich cuối cùng, và chộp lấy khăn ăn lau miệng trước khi nói. "Cô ấy bảo cô ấy sẽ thuê vệ sĩ - nhưng chỉ khi tôi nhận việc đó."

"Em - ee -eye sẽ luôn yêu anh - whoo - whoo," Brittany hát.

Anh khịt mũi. "Yeah, tôi đoán cô ấy đang cố biến tình huống này thành một bộ phim sướt mướt, ngẫu nhiên là nó có ý nghĩa khác hoàn toàn với đàn ông."

Brittany cười phá lên. "Tôi chưa bao giờ nghĩ về nó như thế cả - và tôi mong là không bao giờ phải nghĩ về nó như thế nữa, cảm ơn rất nhiều." Cô không thể ngừng khúc khích.

"Xin lỗi." Anh chẳng hỏi lỗi chút nào, và cô đã mở lời cho những câu chuyện đùa tục tĩu khi cười như vậy. Anh đã phát hiện được bí mật đáng xấu hổ của cô, giờ cô gặp rắc rối to rồi. Cảm ơn Chúa Andy không ở nhà.

"Thăng thần mà nói, cô ấy dường như sắp sửa không làm hoặc làm cả hai bản của bộ phim này," Wes nói với cô. "Cô biết đấy, wacka- chicka, wacka- chicka, 'Xin chào, tôi là vệ sĩ của cô. Để bảo vệ cô triệt để hơn, tôi phải ở trong phòng tắm khi cô tắm...' Anh đảo mắt. "Cô ấy chắc chắn làm chuyện đó với tôi, cả đêm."

"Oh, tội nghiệp bé yêu. Anh đã chịu đựng nhiều thật."

Wes mang đĩa ra chậu rửa trước khi đặt nó vào trong máy rửa bát. Chúa nhân từ, một người đàn ông tự dọn dẹp cho mình.

Anh quay sang cô. "Cô biết không, thực ra tôi đến đó vì nghĩ rằng, tại sao lại không? Đó là, cô biết đấy, tôi đã luôn đợi Lana phát hiện ra sự thật về Phù thủy trong hàng năm qua, và Chúa ơi, hóa ra cô ấy đã biết từ lâu và...vậy tôi đang đợi cái gì chứ? Địa ngục rõ ràng sẽ không đóng băng, đúng không? Hoặc tôi có thể dành cả cuộc đời nhếch nhác của mình trong khốn khổ và than vãn hoặc rũ bỏ nó và đi tìm niềm vui mới. Tôi cho rằng đã đến lúc làm vậy. Ý tôi là, Amber Tierney - tại sao lại không? Vì vậy tôi đến chỗ Amber tối nay, cô biết đấy, sau khi dừng ở hiệu thuốc để mua...ờ...một vài...cô biết là gì mà. Nhưng, Britt..." Anh lắc đầu. "Amber làm tôi thấy lạnh lẽo. Cô ấy xinh đẹp, gợi tình, thông minh, thế mà cả bữa tối tôi chỉ lén nhìn đồng hồ và mong muốn ra khỏi đó đến chết được. Tôi không biết. Có thể đã có vấn đề gì với tôi rồi."

Lana là vấn đề của anh. Trái tim Brittany tan nát cho anh thậm chí cả khi cô cố gắng đến tuyệt vọng để không ghen. Chúa ơi, cô thực sự đang bắt đầu thấy ghét Lana Quinn.

Cô không muốn tìm ra điều đó có nghĩa gì trong tình cảm của cô với Wes Skelly.

Cô đứng dậy mở cửa tủ lạnh, mang hai chai bia ra.

"Đây là tia chớp mới, thiên tài. Anh không thể chỉ quyết định ngừng yêu một người nào đó." Cô mở nắp và đưa một chai cho anh, sau đó mở một chai khác cho mình. "Tình yêu không như vậy."

"Cảm ơn," anh nói, nhấc chai bia lên trong cử chỉ mời. "Phần bổ sung hoàn hảo của PB và J. Ngoài thuốc lá. Tôi không cho rằng cô có một điều quanh đấy đúng không?"

"Không bao giờ."

"Yeah, tôi cũng không nghĩ vậy."

Brittany đưa cuộc nói chuyện trở lại chủ đề. "Đừng hiểu lầm ý tôi - tôi nghĩ thật tuyệt vì ít ra anh đã nhận thấy cơ hội có quan hệ với Lana sẽ là ngõ cụt, nhưng anh cần cho mình ít thời gian để tiếp nhận nó. Để nó chìm xuống. Cho phép mình có thời gian chấp nhận mất mát."

Sau đó hãy thử đi tìm niềm vui khác. Và thử tìm ở những nơi khác ngoài nhà em gái Lana. Dù cô thực tế đã đẩy Amber cho anh tối qua, sau khi nghĩ lại, cô đã đổi ý. Amber không phải người phụ nữ thích hợp cho Wes Skelly. Không phải ngay bây giờ. Nói về việc làm cho mọi chuyện phức tạp...

Anh uống cạn gần nửa chai chỉ với một hớp, rồi bật cười. "Yeah, cô biết không đó gần giống những gì tôi bảo với Andy tối qua khi nói về Dani."

"Thật không?" Đó là tất cả những gì Brittany có thể nói mà không túm lấy ve áo anh và tra hỏi. Andy đã nói gì? Thật sự chuyện gì đã xảy ra với Dani? Thay vào đó, cô hỏi, "Andy có ổn không? Nó trông bình thường tối qua ở bữa tiệc, và rồi cả sáng nay, nhưng..."

"Yeah, chỉ toàn là giả vờ," Wes nói và cởi bỏ cà vạt, nhét nó vào trong túi áo khoác. "Cậu bé che giấu khá tốt việc mình bị tổn thương thế nào. Rõ ràng, Dani thực sự đã bận bịu với tên nhóc kia, tên- gì- đó. Thằng khốn kiếp trong đội bóng chày."

"Thật à? Con chó con đó!" Brittany không thể kiềm chế được. "Andy chắc chắn đã bị suy sụp." Cô nhắm mắt lại, ấn chai bia lạnh vào trán. "Oh, chúa tôi. Nó còn phải ngồi cùng xe với Dustin Melero đến bảy tiếng hôm nay nữa."

"Cô có biết câu thành ngữ, những gì không giết chết bạn sẽ làm bạn mạnh mẽ hơn không?"

Cô nhìn Wes. "Tôi không thật sự lo lắng cho Andy đến thế. Dustin mới là người có thể bị giết."

"Oh, thôi nào. Cái đó nghe giống như những gì tôi sẽ làm lúc 19 tuổi chứ không phải Andy." Wes cởi áo khoác vắt lên lưng ghế trước khi ngồi xuống bên bàn và bắt đầu xắn tay áo lên. "Cậu bé thông minh đủ để biết đánh nhau với Melero sẽ không làm cho mọi việc tốt hơn."

"Có thể tâm trí nó biết thế, nhưng còn về tình cảm...?" Brittany ngồi xuống đối diện với anh. "Trong người Andy vẫn còn nhiều giận dữ từ thuở bé. Tôi chắc chắn mẹ đẻ của nó thường đánh đòn nó rất dã man. Trong bất cứ trường hợp nào, nó đã sớm nghiệm ra cách giải quyết mọi việc bằng nắm đấm. Anh và tôi đều biết như thế sẽ chẳng đi đến đâu cả."

Wes đảo tròn mắt. "Yeah, chính tôi cũng đang còn phải học hỏi điều đó. Bố mẹ tôi chưa từng đánh tôi. À, ý tôi là, bố tôi thỉnh thoảng cũng có đập chúng tôi, nhưng chỉ để gây giật mình, cô biết đấy, chứ không làm bị thương."

"Tôi không nghĩ nên được phép đánh đập trẻ con," Britt nói. "Tôi đã thấy đủ những đứa trẻ ở phòng cấp cứu

mà bố mẹ chúng chỉ có ý gây giết mình thôi."

"Yeah, tôi hoàn toàn đồng ý với cô. Nhưng bố tôi thuộc lớp người cũ, nên...Tuy nhiên, tôi rất tiếc Andy đã phải đương đầu với chuyện đó."

"Nó vẫn đang phải đương đầu với chuyện đó. Nó rất cố gắng để kiềm chế bản thân, nhưng khả năng bạo lực vẫn luôn tiềm tàng. Tôi đoán khả năng này có ở rất nhiều người, nhưng Andy, vì quá khứ của mình, thực sự phải đấu tranh. Nó chưa bao giờ đánh phụ nữ, sự thật là thế, nhưng theo nó đánh nhau với một người đàn ông là công bằng. Tôi biết nó làm anh nhớ về em trai anh, Wes, nhưng nó không phải Ethan. Còn không gần đến mức như vậy."

"Yeah." Wes vẽ những vòng tròn trên lớp sương chai bia để lại trên bàn. "Tôi biết cậu bé không phải Ethan." Anh ngẩng lên nhìn vào Brittany, mắt anh tối lại. "Tôi biết điều đó."

Cô muốn vươn ra nắm lấy tay anh, nhưng không dám. "Cậu bé mất khi nào?" Cô khẽ hỏi.

Anh chuyển sự chú ý vào chai bia, ngón tay mân mê nhãn mác, xé nó thành từng dải. Anh im lặng một lúc lâu đến mức cô nghĩ anh sẽ không trả lời.

"Ngay sau khi tôi vượt qua phần đầu của BUD/S," cuối cùng anh nói. "Cô biết đấy, cuộc huấn luyện SEAL." Anh bắt mình nhìn vào cô, bắt mình mỉm cười. "Tôi đoán khoảng...chết tiệt, hơn 10 năm rồi. Chúa ơi." Anh uống cạn chai bia và đẩy mình ra khỏi ghế. "Cô có thể còn bài tập về nhà cần làm, tôi sẽ..."

"Tôi xong rồi." Cô nâng chai bia lên. "Cái này đánh dấu cho việc kết thúc bài tập về nhà tối nay."

"À, có thể cô phải dậy sớm," anh nói khi rửa chiếc chai rỗng trong chậu.

"Không sớm hơn thường ngày." Cô cũng đứng lên. "Cậu bé mất thế nào?"

"Tai nạn ô tô." Anh đứng đó, quay lưng về phía cô. "Xe của nó trượt phải băng trên đường về và húc vào cột điện thoại. Um, khá là tồi tệ."

"Tôi rất tiếc."

Anh liếc nhìn cô trước khi đặt vỏ chai vào thùng rác tái sinh. "Yeah, buổi tối đó thật là kinh khủng. Colleen gọi cho tôi báo rằng thằng bé đã, cô biết đấy, qua đời. Jesus, đã 10 năm rồi, thế mà lúc nào nói về nó, tôi vẫn không thể tin được. Giống như, cô biết đấy, không thể là sự thật. Nó chỉ mới 16 tuổi. Không ai gặp nó mà không yêu quý nó cả. Nó là...nó là một thằng bé tuyệt vời."

"Anh không có nhiều dịp để kể về cậu bé, đúng không?" cô khẽ hỏi.

Anh rửa miếng bọt biển, vắt hết nước và bắt đầu lau bếp, không thể đứng yên, nhất là khi đang nói về chuyện này.

"Tôi chưa bao giờ kể về nó," anh thừa nhận. "Ý tôi là, tôi bay về nhà dự đám tang của nó. Mọi chuyện giống như không thật. Tôi bay về rồi bay đi luôn vì đang trong quá trình huấn luyện. Tôi chỉ ở Oklahoma trong 4 giờ cả thảy. May là Bobby Taylor đi cùng tôi vì tôi như bị tê liệt vậy. Cậu ấy gần như phải di chuyển tôi, bảo đảm tôi ở đúng nơi đúng chỗ. Cậu ấy đưa tôi đi trên chuyến bay đến California, thậm chí còn chuốc tôi say và gây sự với mấy tên hải quân đang loanh quanh ở một trong những quán bar địa phương. Cậu ấy biết tôi cần đánh nhau với ai đó để, cô biết đấy, bắt đầu đối mặt với mọi thứ."

Đó là cách anh đối mặt? "Anh có để mình khóc chứ?"

Wes nhìn cô như thể cô vừa gợi ý cho anh nên mặc một cái váy bale hồng và xoay tròn quanh phòng. Okay, có thể việc khóc, thậm chí vì em trai chết không phải là điều anh sẽ thừa nhận. Cô hi vọng là anh đã khóc. Thử tưởng tượng kiềm nén từng đó đau buồn trong người trong 10 năm...

"Anh có từng tham gia tư vấn nỗi buồn chưa?" cô hỏi khi anh lau tay vào chiếc khăn treo trên tay nắm cửa lò.

Anh bật cười. "Yeah, đúng rồi. Có chuyện gì giữa phụ nữ và những buổi tư vấn nhóm thế chứ? Colleen tìm tất cả những nhóm tư vấn như vậy ở San Diego và cố gắng bắt tôi tham dự một trong số đó. Tôi nghĩ tôi có đến một buổi và ở đấy được 2 phút. Nó không hợp với tôi chút nào."

"Vậy anh...chưa bao giờ nói về Ethan với bất cứ ai sao?"

"Chưa. Ý tôi là, Bobby biết, dĩ nhiên. Cậu ấy ở lễ tang, nhưng..." Anh lắc đầu. "Hầu hết mọi người không muốn nghe về đứa em trai đã chết của tôi."

"Tôi muốn," Brittany nói.

Wes chỉ đứng đó nhìn cô, với biểu cảm khó hiểu nhất trên mặt. Cô sẽ trả sáu tháng tiền thuê nhà để biết được anh đang nghĩ gì.

Nhưng sau đó anh quay đi, bắt đầu mân mê nút điều khiển của lò nướng. "Đó không phải là điều tôi, uh, biết cách làm. Cô biết không?" Anh liếc nhìn cô. "Tôi muốn nói, tôi sẽ bắt đầu bằng cách kể cho cô nghe rằng nó chảy máu đến chết, bị kẹt trong ô tô, trước khi đội cứu hộ đến nơi bị nạn sao?"

Oh, Chúa ơi. "Đúng vậy," Britt nói.

Anh lắc đầu. "Tôi xin lỗi. Tôi không thể. Tôi...Tốt hơn tôi không..."

"Cậu bé còn tỉnh không?" cô hỏi.

Wes ngồi xuống bàn và đưa tay lên mặt. "Ah, Chúa tôi, cô nhất định bắt tôi nói về chuyện này, đúng không?" Anh nhìn lên cô. "Nghiêm túc đấy, Britt, tôi không nghĩ tôi có thể làm thế."

Cô mở tủ lạnh và lấy ra mấy chai bia còn lại trong lọ sáu chai. Cô đặt nó trên bàn trước mặt anh. "Có thể anh sẽ cần cái này."

"Gì, cô định chúc tôi say à?"

Cô ngồi xuống cạnh anh. "Nếu thứ đó sẽ khiến anh nói được, yeah, có thể tôi sẽ làm thế."

Anh đẩy bia ra khỏi tầm với. "Tôi đã bảo cô trước đó rồi, tôi là một tên say quên trời đất. Tất cả những sự thật kinh tởm sẽ lộ ra khi tôi uống quá nhiều. Chúng ta đừng làm vậy, okay?"

"Có thể đấy lại là điều tốt. Anh có thể nói bất cứ điều gì anh muốn, bất cứ điều gì anh cảm thấy. Tôi hứa, sẽ không bao giờ nói chuyện gì ra ngoài."

Anh nhìn vào mắt cô, ánh nhìn của anh không dao động. "Tôi sợ rằng tôi là một tên nghiện rượu," anh nói. "Tôi đặt ra luật chỉ một chai bia một ngày, nhưng tôi bắt đầu dự đoán và chuẩn bị cho nó từ lúc trưa. Tôi sẽ uống ở đâu, loại bia nào? Khi tôi có tiền, cốc bia sẽ là 16 ounce, so với một chai chỉ có 12, nhưng cả hai đều tính là một lần uống bia, vì vậy tôi thường luôn rút tiền." Anh cười rầu rĩ. "Xem đó, tôi không sợ kể cho cô những chuyện riêng tư. Tôi chỉ chưa sẵn sàng để nói về Ethan."

"Tốt thôi," cô nói, đặt bia trở lại vào tủ lạnh. "Nhưng nếu có bao giờ anh thay đổi ý định...tôi là y tá. Tôi đã chia sẻ với nhiều nạn nhân các vụ tai nạn. Tôi biết một cột điện thoại có thể gây ra điều gì cho một cái ô tô và người điều khiển nó. Và tôi đã nhìn thấy rất nhiều trường hợp chết trên đường đến bệnh viện. Hầu hết họ đều bị chấn thương nặng ở đầu. Họ bị va đập và bất tỉnh và..."

"Nó còn tỉnh," Wes bảo cô. "Tuy vậy chân nó bị nghiền nát. Cơn đau chắc chắn đã rất kinh khủng."

"Oh, Chúa ơi." Cô vòng tay quanh người anh, ôm anh từ phía sau, tựa cằm trên đỉnh đầu anh. "Oh, cưng, tôi rất tiếc."

"Nếu tôi ở nhà thì cũng chẳng có gì khác biệt, cô biết không? Tôi đã nghĩ nhiều về chuyện đó. Thằng bé bị tai nạn ở cách nhà bố mẹ tôi hai mươi phút lái xe. Đến lúc tôi tới nơi...Trừ khi tôi ở trong xe cùng với nó..."

"Nếu thế anh cũng có thể đã chết."

"Yeah, tôi biết," Wes nói. Nghe như thể anh thất vọng vì đã không chết.

Brittany ngồi thẳng lại và bắt đầu xoa bóp vai và cổ anh.

Anh thở dài, nghiêng đầu sang bên để cô làm dễ dàng hơn. "Oh, Chúa tôi. Đừng bao giờ dừng lại."

Cơ vai của anh chắc đến không ngờ. "Anh căng thẳng quá."

"Tôi chết khiếp khi nghĩ cô sẽ bắt tôi nói tiếp những gì."

"Okay. Vậy chúng ta sẽ nói về những điều tốt đẹp. Kể cho tôi điều gì đó tốt về Ethan đi."

Wes cười. "Cô không chịu bỏ cuộc, đúng không?"

"Anh bảo tôi đừng dừng lại mà."

"Đó không phải là ý tôi muốn nói."

"Cưng à, nói về người anh yêu quý không nên là điều khó làm. Kể cho tôi đi...kể cho tôi nghe cậu bé như thế nào khi còn nhỏ."

Anh im lặng trong một lúc rồi bắt đầu nói, "Nó là thằng bé trầm lặng, luôn luôn đọc sách và không thực sự giỏi thể thao, như tôi hay Frank. Nó dị ứng với tất cả mọi thứ, tôi nghĩ nó bị suyễn. Ở bên nó lúc nào cũng có một loại ống thở gì đó. Nhưng nó luôn luôn mỉm cười. Luôn thật sự vui vẻ."

"Cậu bé nghe thật tuyệt."

"Đúng thế. Nó cũng rất thông minh nữa. Và rất ngọt ngào. Cô biết không, khi nó 6 tuổi, nó xem chương trình 'Cứu lấy trẻ thơ' trên TV và tính ra rằng nếu tất cả chúng tôi tiết kiệm tiền tiêu vặt thì có thể có 14.95 \$ một tháng để bảo trợ cho một đứa trẻ. Đó là khi 6 tuổi. Lúc tôi 6 tuổi, tôi chỉ mới biết đếm đến 20. Nhưng nó thì không ngừng nghĩ về việc đó. Frank không đồng tình với nó - khá là nực cười vì anh ấy sau này trở thành linh mục - thế là Ethan và tôi dành rất nhiều tối lên vào phòng anh ấy và cố tẩy não anh ấy đưa tiền tiêu vặt trong khi ngủ. Cô biết đấy, 'Anh sẽ tỉnh dậy vào buổi sáng và đưa hết cho Ethan tiền của anh.' Frank có phòng riêng vì anh ấy là anh cả. Ethan và tôi ngủ chung dù nó nhỏ hơn tôi nhiều, còn chị em gái của tôi chung một phòng."

"Anh có bao nhiêu anh chị em? Tôi không hề biết anh có một gia đình đông như thế."

"Chúng tôi có 7 người - 4 nam, 3 nữ. Frank, Margaret, tôi, Colleen, Ethan rồi đến Lizzie và Sean. 2 đứa sinh đôi. 2 đứa nó nhỏ hơn chúng tôi rất nhiều. Đó là bất ngờ nho nhỏ lúc nghỉ hưu của bố tôi - sinh ra đúng 9 tháng sau chuyến đi trên tàu cuối cùng của ông, đúng 9 tháng sau khi ông bắt đầu làm việc ở căn cứ Norfolk và sống ở nhà. Lúc đó tôi 17 tuổi, một tuổi không thích hợp để có một bà mẹ mang thai to bụng."

Brittany cười. "Tôi cũng cá là như thế."

"Cuối cùng Frank đầu hàng. Không ai có thể nói không với Ethan quá lâu. Với sự giúp đỡ của bố mẹ, chúng tôi bảo trợ cho một cô bé. Marguerita Monteleone, từ Mexico. Bây giờ cô ấy là giáo viên ở Mexico City. Cô ấy vẫn gửi thiệp Giáng sinh và sinh nhật cho bố mẹ tôi hàng năm."

Brittany không thể ngừng nước mắt. "Oh, Chúa tôi, anh có nghiêm túc không?"

"Yeah."

"Anh đã bao giờ gặp cô ấy chưa?"

"Chưa, nhưng Frank thì gặp rồi. Anh ấy đến Mexico 2 năm sau khi Ethan mất để tham dự buổi tốt nghiệp trung học của cô ấy. Tôi nghĩ...À, bố mẹ tôi quyết định cho cô ấy học đại học với số tiền họ để dành cho

Ethan đến trường."

"Okay," Brittany nói. "Thế đấy. Giờ tôi phải khóc rồi."

"Oh, thôi nào." Anh ngẩng đầu lên nhìn cô cười, và cô phải lùi lại, lùi khỏi anh. Cô phải ngừng chạm vào anh vì thôi thúc được dựa vào và hôn anh quá lớn.

Và nếu anh không muốn Amber Tierney hôn anh, anh chắc chắn cũng không muốn Britt.

"Ethan nghe giống như một đứa trẻ kì diệu," cô nói, rút một chiếc khăn giấy từ trong hộp ra lau mắt.

"Đúng thế." Anh quay sang nhìn cô. "Cô ổn không? Tôi xin lỗi..."

"Bố mẹ anh cũng rất tuyệt."

"Họ tốt. Họ không hoàn hảo nhưng họ...tốt bụng."

"Anh nhất định nên đến Mexico gặp cô ấy," Britt bảo anh khi hỉ mũi lần cuối.

"Tôi không biết."

"Tại sao không?"

Anh im lặng trong một lúc như để quyết định xem nên trả lời ra sao. "Nó có vẻ hơi đáng sợ," cuối cùng anh nói. " Cũng như, thằng bé cũng hiển nội tạng nhưng tôi cũng không muốn gặp người đã nhận mắt của nó."

Brittany hỏi. "Anh thật sự không muốn nói chuyện về Ethan với bố mẹ hay anh chị em anh sao? Khi anh về nhà và..."

"Tôi không về nhà," anh thú nhận. "Không thường xuyên."

Oh, Wes. "Vậy là anh không chỉ mất em trai. Anh đánh mất cả gia đình mình, và họ cũng mất anh."

Anh gục đầu xuống bàn. "Okay. Tôi đầu hàng. Tôi nghĩ cô nên lôi đồng bia ấy ra khỏi tủ lạnh, vì tôi cần tất cả chỗ đó, ngay bây giờ, ngay lập tức."

Britt không di chuyển. Cô chỉ dựa vào bếp, cách anh một khoảng 4 feet an toàn. "Anh biết không, tôi không nghĩ đó là ý hay nữa."

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô. "Tôi đùa đấy," anh nói. "Tôi không nghiêm túc. Tôi chỉ...Chúng ta không phân tích tâm lý tối nay thêm nữa, okay?"

Brittany gật đầu. "Nếu anh muốn, tôi sẽ không trừ đồ uống có cồn trong nhà khi anh ở đây."

"Không," anh nói. "Nghiêm túc đấy. Cô không phải làm vậy. Ý tôi là, trừ khi cô thật sự muốn thế. Nhưng tôi sẽ không, kiểu như, phát điên với cô hay gì đâu. Tôi sẽ không. Tôi đã không. Không phải ở đây."

"Nếu anh thật sự là tên nghiện rượu, anh sẽ không thể chỉ uống một chai một tối, đúng không?" cô hỏi.

"Chắc chắn," Wes nói. "Không phải tất cả những tên nghiện rượu đều uống cho đến khi họ mù quáng hàng đêm. Dù nói thật, gần đây tôi đã nghĩ đến chuyện bỏ hẳn. Không chai nào một ngày nữa. Xem đó, lúc này lúc khác tôi uống nhiều hơn một. Tôi uống rất nhiều. Nhiều hơn cả những gì cô có trong tủ lạnh kia. Và tôi hoàn toàn mất kiểm soát. Trước đây chuyện này thường xảy ra một hai lần một năm, nhưng gần đây thường xuyên hơn. Nhưng như tôi đã nói, nó sẽ không xảy ra ở đây. Không phải tôi sẽ biến thành Ông Hyde hay gì đó ngay được. Đó là chuyện tôi để mặc cho nó xảy ra. Khá là cố tình. Giống như để xả áp lực hay gì đó. Khi tôi trẻ hơn, tôi gọi đó là tiệc tùng. Tuy nhiên gần đây nó dường như xấu xí - giống chè chén hơn là tiệc tùng. Chỉ là... tôi đã ở thời điểm không hề muốn bị hạ gục rồi tỉnh dậy trong khi nằm úp mặt trước sân nhà người khác, cô hiểu không?"

Cô gạt đầu. "Quan niệm khá là chín chắn đó."

"Vấn đề là, tôi không thích bản thân mình khi tôi không có thậm chí chỉ là một chút cồn vào người," anh thừa nhận. "Dù uống rượu vào tôi cũng không thích bản thân mình hơn nhưng ít nhất tôi không quan tâm đến cái quỹ gì khi đó cả."

Chúa ơi, cô có thể nói gì trước điều này? "Tôi biết anh không muốn nói về chuyện này bây giờ nữa," Britt nói, "Nhưng ý kiến đưa tiền đại học của Ethan cho Marguerita là của ai?"

Wes nhún vai và đảo mắt. "Yeah, okay, là của tôi. Đoán giỏi đấy. Nhưng nó chẳng có gì to tát cả. Rõ ràng đó cũng là những gì Ethan sẽ muốn làm. Và đâu giống như đây là tiền của tôi."

Brittany băng qua phòng và hôn anh. Nhưng chỉ hôn lên trán, giống như cách cô hôn Andy. "Tôi đi ngủ đây," cô nói. "Gặp anh vào ngày mai. Và - trong trường hợp nó có ý nghĩa với anh, tôi thích anh rất nhiều, thậm chí cả khi tôi hoàn toàn tỉnh táo. Tôi ước gì anh có thể làm cách nào đó vào trong người tôi và nhìn chính mình qua con mắt của tôi."

Cô hôn anh lần nữa, sau đó đi xuống hành lang vào phòng, hi vọng anh sẽ theo cô. Hoặc ít nhất ngăn cô lại.

Nhưng anh không di chuyển và không hề nói gì.

"Chúc ngủ ngon," cô gọi. "Đừng hút thuốc tối nay, okay?"

"Không đâu." Cuối cùng anh trả lời. "Hey," anh nói. "Anh đây, xin lỗi đã gọi muộn như vậy," và cô nhận ra anh đã gọi điện thoại.

Wes đang nói chuyện với Lana. Phải như vậy.

Brittany đóng cửa và khóa cửa phòng ngủ, sau đó đi vào phòng tắm, cực kì nhẹ nhõm vì đã không làm điều gì ngu ngốc, chẳng hạn như quăng chính mình vào anh. Giống như với Amber, anh sẽ từ chối cô.

Brittany nhìn vào tấm gương trên chậu rửa. Đừng yêu người đàn ông này, cô nhắc chính mình.

Nhưng khi cô nghĩ về anh ở ngoài đó, trong bếp của cô, nói chuyện với Lana- xấu- tính, bụng cô quặn lên và răng cô nghiến lại.

Quá muộn.

Anh có cô khi nói "Tôi nghĩ tôi là tên nghiện rượu."

Tại sao, oh, tại sao cô lại như vậy? Thậm chí nếu người đàn ông này không yêu vợ của bạn thân, anh ta cũng nhất định không phải dành cho cô.

Anh hoàn toàn hoàn hảo.

Không, không, không. Anh không hoàn hảo. Không hoàn hảo một cách thảm thương. Bất kì người phụ nữ tỉnh táo nào cũng sẽ vừa la hét vừa chạy khỏi anh.

Nhưng Britt, dĩ nhiên, không thể nghĩ được điều gì ngoài việc cô muốn anh đi theo cô xuống hành lang đến mức nào.

Có thể đó chỉ là tình dục. Có thể cơ thể cô theo bản năng đã nhận ra Wes Skelly sẽ là một người thích hợp để vui vẻ tạm thời.

Hoặc có thể, cũng giống như chồng cũ của cô, Tên- khốn- Quentin, cô luôn bị hút về phía những người đàn ông có thể làm tổn thương cô nhiều nhất.

Chương 8

Ước gì anh có thể làm cách nào vào trong người tôi và nhìn chính anh qua con mắt của tôi.

Wes ngồi trong ô tô bên ngoài tòa lâu đài của Amber, ăn bánh vòng và uống cà phê, canh chừng "người hâm mộ cuồng nhiệt" hoặc tên bám đuôi của cô ấy, dựa theo người anh đang lắng nghe.

Tôi ước gì anh có thể vào trong người tôi...Brittany không có ý như vậy, đầu óc đen tối. Ngừng nghĩ về việc đó đi.

Nhưng Chúa trên cao, giá như cô có ý như vậy.

Nếu cô nghĩ thế, anh sẽ không ngồi đây bây giờ với rằng anh nghiêng lại và đầu óc kêu leng keng. Anh sẽ không phải tỉnh dậy sáng nay với cơn đau nhức nhối không nghĩ khiến anh ước rằng anh đã đầu hàng thời thúc tối qua phải khóa mình trong nhà tắm và...

Tình dục hay thuốc lá. Anh muốn một trong hai thứ trong vòng hai phút tới, nếu không anh sẽ gào lên mất.

Dĩ nhiên, tất cả những gì anh cần làm chỉ là gõ vào cửa nhà Amber Tierney và...

Và anh ngay lập tức trở nên lạnh lẽo.

Không, Brittany Evans mới là người đốt nóng anh.

Chúa ơi, oh, chúa ơi, anh phải dùng hết mọi ounce ý chí của mình để không theo cô vào buồng ngủ đêm qua - bò sau cô trên 2 tay 2 chân - khi cô nói, "Tôi ước gì anh có thể làm cách nào đó vào trong người tôi và nhìn chính mình qua con mắt của tôi."

Ow, ow, ow! Anh đã suýt chảy máu từ cả tai và mắt. Trong khoảng hai phút, anh đã tin rằng đầu mình sắp nổ tung.

Và không chỉ lời gợi ý tình dục cực kì vô tình, cực kì trong sáng đó đã khiến anh trở thành như vậy. Dù chắc chắn nó chiếm một phần không nhỏ. Không, đó là sự thật rằng cô thực sự nghĩ điều đó.

Người phụ nữ đó thực sự thích anh.

Nhưng đến mức nào?

Rõ ràng là không đủ nhiều.

Cô đã bước đến và hôn lên trán anh, như với một đứa trẻ. Nhưng Chúa ơi, cô có mùi thật tuyệt.

Và khi cô xoa bóp vai và cổ anh, ngón tay cô mát lạnh trên da anh...

Anh đã phải ngăn mình đi theo cô bằng cách gọi cho Lana. Anh đã hứa phải thông báo cho cô ấy mọi việc, và anh chống lại cám dỗ của Brittany Evans bằng cách kể cho cô ấy nghe về bữa tối của anh với Amber.

Thật nực cười là trong suốt thời gian anh nói chuyện với Lana, anh chỉ nghĩ về Britt. Anh lắng nghe tiếng nước chảy, lắng nghe những âm thanh vắng lại khi cô chuẩn bị lên giường.

Khi cô cởi bỏ quần áo vào trườn vào dưới chăn.

Không, không thể nào có chuyện cô ngủ không quần áo. Không thể khi có Andy ở trong nhà.

Nhưng Andy không ở đó tối qua.

Wes đã có thể gõ cửa phòng Britt. Anh đã có thể dụi mắt khiến cho chúng đỏ lên, sau đó gõ cửa phòng cô và nói "Tôi không ngủ được," ám chỉ rằng anh không thể ngừng nghĩ về Ethan và nói thêm, "Tôi có thể vào và , cô biết đấy, ở bên cô một lúc được không?"

Yeah, làm một tên nói dối đáng khinh cũng được, nhưng nó sẽ đưa anh vào giường của Brittany - nơi tự

nhiên sẽ làm nốt phần còn lại, vì cô thích anh. Mặc cho lời phát biểu "không phải mẫu người của tôi", cô cũng bị hấp dẫn về phía anh.

Anh biết điều đó.

Chuyện này đã bắt đầu với họ. Anh thực tế đã cảm thấy nó lơ lửng trong không khí mỗi khi họ bên nhau. Nếu anh quẹt một que diêm, toàn bộ căn phòng sẽ phát nổ.

May là anh đã bỏ thuốc.

Chúa ơi, anh muốn một liều thuốc lá.

Nhưng Brittany sẽ nói gì nếu anh hoàn toàn thành thật về bữa tối hôm qua với Amber?

"Toàn bộ thời gian tôi ở đó, Britt, tôi chỉ nhìn đồng hồ và ước rằng tôi đang ở nhà, cùng với cô. Khi tôi lái xe vào sân và nhìn thấy xe cô, biết rằng cô đã ở nhà, tôi muốn hát vang lên những bài ca."

Cuối con đường, cánh cửa ga ra của Amber nâng lên, Wes cố gắng tập trung chú ý.

Không có ai ở quanh, không ai ở trên vỉa hè, không ai ngồi trên bất cứ cái xe nào đỗ bên đường.

Nhưng không có nghĩa là người hâm mộ háng hái quá mức của Amber không theo dõi ngay lúc này.

Amber ra khỏi ga ra trong chiếc Spitfire. Chúa ơi, ô tô thể mới là ô tô chứ.

Chúa ơi, anh cần một liều thuốc.

Cô ấy ra hiệu về bên trái, nhưng sau đó đổi ý và đi về phía anh.

Đi thẳng về phía anh.

Cô ấy thậm chí còn vẫy tay.

Amber đi chậm lại bên cạnh xe anh và hạ cửa sổ.

Đúng là hoàn hảo. Đủ để cho tên bám đuôi biết rằng, A, Wes ở đây và B, cô ấy và anh đủ thân đến mức dừng lại và trò chuyện.

"Chào buổi sáng," cô nói, cho anh một nụ cười khá là mời gọi.

"Có thể sẽ tốt hơn nếu cô không lôi kéo sự chú ý vào tôi đang ngồi ở ngoài này," anh bảo cô.

"Oops," cô nói. "Xin lỗi. Tôi sẽ đi. Nhưng...anh có rảnh cho bữa tối nay không?"

"Không phải tối nay," anh nói. "Xin lỗi. Tôi sẽ ăn tối với người tôi đang ở cùng. Vị hôn thê của tôi Brittany. Cô ấy đã đến bữa tiệc của cô cùng với tôi." Đó không hoàn toàn là nói dối. Anh sẽ ăn tối với Brittany tối nay. Chỉ là cô ấy chưa biết thôi.

"Có thể anh sẽ đến được vào lúc sau," Amber gợi ý. "Sau đó."

Yeah, anh không nghĩ vậy. Và chắc chắn cũng sẽ không nghĩ vậy nếu anh thật sự có một vị hôn thê. Amber đang nghĩ gì chứ?

"Tôi biết còn nhiều chuyện cần bàn bạc, nhưng chúng ta có thể gặp nhau vào lúc trưa, có thể vào thứ Hai." Anh chuyển chủ đề. "Cô biết không, cô để cửa ga ra mở toang."

Cô liếc nhìn nó. "Đó là cửa tự động. Nó sẽ tự hạ xuống trong vòng 5 phút nữa. Như vậy tôi không phải nhớ ấn nút."

Wes chỉ bật cười.

Một mối đến tận xương và có nguy cơ sắp sửa bùng nổ cảm xúc, Brittany từ bệnh viện trở về ngôi nhà sáng đèn nơi đang có tiếng nhạc và một mùi thơm tuyệt diệu bay ra từ nhà bếp.

Wes đang nấu bữa tối.

Cô dừng lại ngay ngoài cửa bếp. Anh đã dọn bàn - gần như vậy - vì như cô quan sát, anh đang đứng bên cạnh bếp lò khuấy một nồi ...

Chúa ơi, nó có mùi của loại cà ri ngon lành nhất. Và kia chắc chắn là hương thơm say đắm của gạo Basmati.

"Cô có vào không?" anh hỏi "hay cô định đứng ngoài phòng khách cả đêm đấy? Bữa tối đã sẵn sàng rồi."

Tối hôm đó ẩm trời, anh mặc quần ngắn có túi và áo trắng. Đi chân trần, với hình xăm quanh bắp tay và mái tóc còn ẩm vì vừa tắm xong, trông anh như bằng tuổi Andy.

Nhưng sau đó anh đặt thìa xuống, cử động đó làm cơ bắp ở vai và tay anh gồ lên - đúng, chúng thực sự gồ lên, chết tiệt - trông anh lại giống người đàn ông trưởng thành đến từng chi tiết.

Brittany hé nhìn quanh các góc trước khi bước vào bếp. "Anh có một mình thôi à?"

Anh cười với cô. "Yeah, cô nghĩ tôi đang làm gì? Nấu bữa tối cho Amber? Thực tế đi. Chỉ mùi của món thịt hầm này cũng chứa quá nhiều ca lo."

"Thịt hầm," Britt nhắc lại, vẫn di chuyển chậm chậm thận trọng, đặt túi lên một chiếc ghế trong bếp. " Là món kia sao? Nó có mùi tuyệt quá."

"Thịt gà, cà chua đóng hộp, đỗ xanh và một chút cà ri," anh bảo cô. "Tổng tất cả vào với nhau, nấu trong vài giờ và cô có một món rất tuyệt - thậm chí nếu cô đang ở giữa...không nơi nào."

Anh vừa định nói Afghanistan. Cô chắc chắn thế.

"Anh có nhận được tin nhắn của tôi không?" cô hỏi. "Tôi không có số di động của anh, vì vậy tôi đã gọi máy trả lời ở đây và..."

"Tôi nhận được rồi," anh nói.

Cô đã gọi để báo rằng cô được yêu cầu ở lại bệnh viện thêm 4 giờ nữa.

"Tôi cho rằng 4 tiếng là đủ để chạy đến cửa hàng mua vài thứ cô không có," Wes bảo cô. "Tôi đã dùng gà trong tủ lạnh vì nó để ngày hôm nay. Hi vọng cô không phiền."

Brittany bật cười, nhưng đó là kiểu cười của Mary Tyler Moore, yếu ớt và nghe đầy nghi ngờ giống như một tiếng khóc. "Tôi phiền việc anh nấu bữa tối ư? Tôi phiền việc có một món ăn thơm lừng chờ sẵn ngay khi tôi bước vào cửa ư? Dù vậy anh có thể tắt bếp đi độ năm phút không? Tôi thật sự cần tắm." Giọng cô run rẩy.

Wes quay sang nhìn cô đầy quan tâm. "Cô ổn chứ?"

"Tôi sẽ ổn," cô nói. "Nhưng...chúng tôi có một tai nạn ô tô vô cùng thảm khốc trong phòng cấp cứu. Một chiếc ô tô tải nhỏ, một gia đình. Đứa bé năm tuổi đã không qua khỏi. Người mẹ còn đang hôn mê. Tôi nghĩ cô ấy bằng cách nào đó đã biết và không để cho bản thân mình tỉnh dậy nữa."

"Chúa ơi, mọi chuyện chắc đã tệ lắm," anh nói. Mắt anh tràn đầy thông cảm và quan tâm. Nhưng anh không đến gần cô, không kéo cô vào vòng tay anh, không ôm cô vỗ về an ủi.

"Nó vẫn rất tệ," cô bảo anh. Chúa ơi, cô muốn anh ôm cô. "Và nó cũng sẽ như thế vào thứ Hai, khi tôi có lịch phải quay lại đó. Tôi thật sự cần đi tắm. Anh có phiền không?"

Anh lắc đầu và hạ lửa nấu món thịt gà hầm. "Dĩ nhiên không." Anh chửi thề nho nhỏ. "Nhìn này, Britt, tôi hoàn toàn hiểu nếu cô không muốn ăn tối chút nào. Tôi sẽ không thấy bị xúc phạm nếu cô..."

"Cảm ơn, nhưng tôi đã không ăn trưa," cô nói. Có thể anh không muốn ôm cô. Có thể anh đã nhận ra rằng cô thật sự cần nhiều hơn một cái ôm, và giây phút anh vòng tay quanh người cô, cô sẽ tan chảy thành một đồng sụt mướt trên sàn nhà. Có thể anh sợ điều đó. "Tôi không đói như tôi tưởng, nhưng nếu tôi không ăn gì, tôi sẽ gục mất."

Wes gật đầu. "Vậy cô tốt hơn nên đi tắm đi." Britt cũng gật đầu, vẫn quan sát anh. Nếu anh có di chuyển về phía cô chút nào, thậm chí chỉ là cử động nhỏ nhất, cô cũng sẽ quăng mình vào anh. Nhưng anh không làm gì. Và cô không thể, trong cả đời mình, đọc được ánh nhìn trong mắt anh. Cô quay đi và cầm túi lên, mang nó vào phòng ngủ, và đóng cửa lại sau lưng mình.

Wes mở tủ lạnh lấy ra một chai bia nữa. Anh vặn nắp ra và đặt nó trên bàn, trước mặt Brittany.

"Whoa," cô nói. "Thế còn giới hạn của anh thì sao?"

"Đó là giới hạn của tôi," anh nói. "Không phải của cô."

"Anh không phiền chứ?" Cô nhìn anh dò hỏi.

"Không," anh nói. "Tôi không phiền." Có rất nhiều thứ anh không phiền tối nay. Như sự thật rằng sau khi tắm, Britt đã mặc một chiếc quần jean ngắn và một chiếc áo phông bó sát. Quần áo cô không che được phần giữa thân người. Thật ra là, chúng có, trừ khi cô cử động cánh tay, hoặc di chuyển.

Những lúc đó, anh sẽ nhìn thoáng thấy da cô, hoặc rốn cô.

Chỉ thế thôi cũng đủ làm anh phát điên. Dĩ nhiên khi cô ngồi im bên bàn bếp như bây giờ cũng khiến anh điên cuồng như vậy.

Chân cô để trần, những ngón chân cô được sơn màu hồng. Và anh thấy điều này, vì một lý do điên khùng nào đó, cực kì gợi tình.

Dĩ nhiên Wes nghĩ thậm chí cả đầu gối và khuỷu tay của Brittany cũng cực kì gợi tình.

Cô không trang điểm, tóc cô xõa xuống quanh vai. Trông cô vẫn khá mệt mỏi, nhưng không còn dễ vỡ về mặt cảm xúc giống như khi cô mới bước vào cửa.

Anh đã phải cố gắng hết sức để ngăn bản thân mình vòng tay quanh người cô. Đó sẽ là một sai lầm. Nếu anh chạm vào cô, anh sẽ tự đưa mình vào rắc rối.

Anh đã có thể sẽ hôn cô, và jeez, cô đang yếu đuối, nên có thể cô sẽ hôn lại anh. Và thay vì ngồi đối diện nhau ăn bữa tối, họ sẽ đang ở trong phòng cô lúc này, trần truồng trên giường. Anh sẽ...

"Anh đang nghĩ gì vậy?" cô hỏi.

Oh, không. Không, không. Anh đứng dậy, mang đĩa đến bên chậu rửa. "Tôi đang nghĩ mình muốn một điều thuốc." Đó không phải là nói dối. Con thèm thuốc lá của anh tồn tại 24/7.

"À, anh không được hút thuốc đâu."

Thuốc lá không phải là thứ duy nhất anh không thể có. "Tôi biết," anh nói. "Tôi đang rất cố gắng để từ bỏ ở đây."

"Anh đang làm rất tốt," Britt nói. "Tôi biết nó khó khăn cho anh đến mức nào."

Cô ấy có biết đâu...

"Có thật là anh và Bobby Taylor ghét nhau khi mới gặp mặt không?" cô tiếp tục.

Wes cười và lấy ra những chiếc bát nhựa để trữ đồ ăn thừa. "Đúng vậy."

"Kể cho cháu nghe một câu chuyện đi, bác Wesley," Britt nói. "Kể tôi nghe chuyện đó đi. Tôi đoán rằng nó kết thúc tốt đẹp, đúng không?"

"Không có gì nhiều để kể," Wes thừa nhận, nhẹ nhõm vì cô đã không muốn bò quanh những nơi tốt tắm sâu thẳm nhất của đầu óc anh tối nay. Anh không nghĩ mình có thể chịu đựng được 2 đêm liên tiếp. "Bobby và tôi cùng ở một lớp BUD/S. Chúng tôi được phân làm bạn cùng bơi, và ghét nhau ngay từ lúc mới nhìn thấy. Tôi nghĩ họ cố ý ghép đôi chúng tôi, vì hai đứa tôi quá khác nhau về ngoại hình. Cậu ấy cao và nặng gần gấp đôi tôi."

"Yeah, tôi đã gặp anh ấy," cô nói.

"Với một tên to lớn thì cậu ấy di chuyển khá là nhanh nhẹn, cha cậu ấy chơi bóng cho bang Michigan và đang chuẩn bị cho NFL thì bị chấn thương đầu gối. Cô biết chuyện đó chưa?"

Cô lắc đầu.

"Dan Taylor. Ông ấy tốt nghiệp và rong chơi loanh quanh trong khoảng một năm, kiểu như đi bất cứ đâu gió đưa ông ấy đến, cô hiểu không? Như thế gió sẽ phải cực to, vì ông ấy to lớn như Bobby vậy. Ông gặp mẹ Bobby ở một công trường xây dựng ở Albuquerque, tôi nhớ là thế. Bà là sếp của ông, tôi rất muốn được chứng kiến điều đó. Bà là người bản địa châu Mỹ, cũng cao đến 6 feet và..."

Dù gì, họ dính với nhau và có Bobby. Theo lẽ tự nhiên, bố cậu ấy muốn cậu ấy chơi bóng. Khi còn bé Bobby đã to đùng và như tôi nói, cậu ấy thực sự có thể chạy. Cậu ấy có thể đã chơi bóng chuyên nghiệp, nhưng cuối cùng lại gia nhập Hải quân, khiến bố cậu ấy đến mất trí. Nhưng cậu ấy đã nghe về SEALs và muốn trở thành một người như vậy.

Vì vậy, okay, cậu ấy ở đó. BUD/S ngày đầu tiên. Không ai biết ai. Tất cả những gì chúng tôi biết chỉ là đây là nó. Chúng tôi ở đây. Chúng tôi sắp sửa trở thành SEAL. Chúng tôi đều biết rằng hầu hết mọi người không thể vượt qua được chương trình, rằng hầu hết mọi người bỏ cuộc. Họ thất bại. Nhưng tôi ở đó và nghĩ, không phải mình, mình sẽ không bỏ cuộc. Rồi tôi nhìn một lượt những anh chàng đến từ khắp đất nước và nghĩ, chết tiệt, mình là người nhỏ nhất, gầy nhất, thấp nhất ở đây.

Và xem đó, sau khi ở trong Hải quân vài năm, tôi nhận ra rằng không phải luôn luôn có lợi khi khác biệt rõ rệt với những người khác. Vì vậy tôi có hơi lo lắng, nhưng không quá mức. Như tôi đã nói, tôi biết tôi sẽ không bỏ cuộc."

"Tôi có thể chết," anh bảo Brittany, "Nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc. Vì vậy tôi nhìn quanh và nghĩ 'Trông cậu ta kìa. Cậu ta sẽ thất bại. Và Jesus, cậu ta sẽ đi khỏi đây trước cuối tuần. Và oh, Chúa thiêng liêng, hãy nhìn anh chàng này. Cậu ta là một con quái vật. Cậu ta cao gấp đôi tôi và béo phát khiếp. Làm cái quỷ nào mà cậu ta tham gia vào chương trình này được? Cậu ta sẽ ra đi trong vòng hai phút.'"

Sau đó chúng tôi đứng nghe những người hướng dẫn phổ biến về bạn cùng bơi, về việc chúng tôi sẽ làm việc theo cặp như thế nào, chúng tôi sẽ không đi đâu hay làm gì - kể cả đi vệ sinh - mà không có bạn cùng bơi cho tới khi khóa huấn luyện kết thúc. Nếu chúng tôi bơi, chúng tôi chỉ bơi nhanh bằng cặp chậm nhất. Cũng vậy nếu chúng tôi chạy. Bất kể làm điều gì, chúng tôi phải ở bên cạnh nhau.

Tôi cố gắng tập trung nghe những gì họ nói, cô biết đấy, nhưng có một phần trong tôi nghĩ rằng, 'Okay, mình có thể nhỏ bé, nhưng nhanh nhẹn và dẻo dai như quỷ, miễn là họ đừng trói chân mình với một trong những tên quái vật nặng nề...' Và dĩ nhiên họ ghép đôi tôi với Tên Béo." "Bobby Taylor không béo," Brittany giễu. "Bây giờ thì không," Wes nói. "Nhưng lúc đó cậu ấy...à cậu ấy không sẵn chắc lắm. Cậu ấy to đùng, và cực khỏe, nhưng giống với kiểu của một võ sĩ su mô hơn."

Cô cười. "Tôi không tin anh. Anh đây..."

"Cứ đi hỏi cậu ấy," Wes phản đối. "Lần sau cô gặp cậu ấy, cậu ấy sẽ kể cho cô nghe. Lúc đó cậu ấy còn là đứa trẻ - cả hai chúng tôi. Cậu ấy vẫn còn cái bụng bự của con nít. Dù gì, tôi nhìn vào anh chàng đó - cô còn

muốn nghe nốt câu chuyện chứ?"

"Vâng," cô nói. "Chắc chắn." "Okay," anh nói. "Vì nếu cô không..." "Tôi có. Anh đang nhìn anh chàng đó, Bobby, đúng không?"

"Yeah, cậu ấy nhìn tôi, nhìn một lượt người tôi, và tôi biết cậu ấy cũng không thích những gì mình nhìn thấy. Cậu ấy nói, 'Cậu không có tí mỡ cơ thể nào. Nhiệt độ nước rất thấp vào mùa này trong năm. Thử thách với sóng sẽ giết cậu, chàng trai ạ. Cậu sẽ ra đi vào tối nay.'

Vì vậy tôi nói, 'Không sao cả, tôi sẽ chỉ việc bò vào rốn của cậu cho ấm thôi, Santa Claus à.'

Cô cười phá lên. "Oh, Chúa ơi, anh quá đáng thật."

"À, sheesh, lời đầu tiên của cậu ta với tôi là tôi sẽ ra đi vào buổi tối."

"Thử thách với sóng là cái gì?" cô hỏi.

"Đó là nơi giáo viên hướng dẫn sẽ đưa tất cả những thí sinh SEAL ra biển, vẫn mặc quân phục trên người. Nước lạnh cóng và chúng tôi phải nổi tay nhau ngồi đó trong hàng giờ, chịu sóng đập vào, lạnh đến sun người. Nó giống như một bài kiểm tra sức chịu đựng."

Brittany đang quan sát anh khi anh di chuyển đến bên tủ lạnh. Cầm cô dựa trên tay, một nụ cười nhỏ trên môi nơi khóe môi cô. Chúa ơi, anh yêu cách cô cười với anh như vậy.

"Không cần phải nói, câu bình luận Santa của tôi không được đón mừng lắm. Nhưng chúng tôi tuân thủ luật lệ. Tôi cơ bản đã phải đẩy và kéo cậu ấy qua khóa huấn luyện chướng ngại vật, rồi lôi cậu ấy đằng sau mỗi lần chúng tôi chạy hay bơi. Bây giờ cậu ấy có thể bơi vượt tôi - đừng kể cho cậu ấy nhé - nhưng lúc đó cậu ấy rất thảm hại. Sức lực phần thân trên của cậu ấy cũng rất tệ."

Về phần mình cậu ấy cũng đã giúp tôi giữ ấm khi rằng tôi chuẩn bị va vào nhau đến long ra khỏi đầu. Và hóa ra cậu ấy học tốt hơn tôi. Cậu ấy giúp tôi khá nhiều với những hướng dẫn trên lớp. Và cả khi vắc IBS đi - chúng tôi ở trong một đội thuyền 8 người, bất cứ đi đâu, chúng tôi đều phải kéo theo cái vật được gọi là Thuyền bơm phồng nhỏ gọn. Nhỏ gọn cái mông ấy. Vật đó nặng tựa triệu pound. Tôi đã phải đứng trên đầu ngón chân và chạm vào nó bằng đầu ngón tay vì quá thấp. Mọi người khác đều cao hơn tôi, nhất là Bobby. Tôi dám chắc cậu ta đã mang cả phần mình và phần tôi nữa."

"Vậy là qua thời gian các anh đi đến chỗ tôn trọng nhau," Brittany nói.

"Nah," Wes nói. "Không lâu như vậy. Chúng tôi bắt đầu nhìn nhau khác đi vào ngày thứ 3 của Tuần Địa Ngục. Giáo viên hướng dẫn nhắm vào chúng tôi, cố gắng khiến chúng tôi bỏ cuộc. Họ cho rằng cặp chúng tôi là những tên thất bại và cố gắng nhử chúng tôi ra khỏi những người đàn ông thật sự sắp thành công đến phút cuối. Vì vậy họ la hét với hai đứa tôi, và Bobby càng lúc càng tức giận hơn, thế là tôi quay sang nói với cậu ấy, 'Cậu có bỏ cuộc không?' Cậu ấy nói, 'Còn lâu.' Và tôi nói, 'Vậy thì đừng nghe họ nữa. Họ là những tên thất bại. Cứ làm cho họ câm mồm lại. Hạ nhiệt đầu cậu xuống, vì tôi cũng không bỏ cuộc đâu, chàng trai ạ. Họ có thể chĩa súng vào đầu tôi, nhưng tôi sẽ không rung chuông đâu.' Có một cái chuông, cô biết không, mà cô phải rung khi bỏ cuộc. Nó giống như một lễ bỏ cuộc nho nhỏ. Cô thật sự phải muốn bỏ cuộc mới chịu đựng được nó. Nhưng rất nhiều người đã làm thế."

Dù gì, Bobby nhìn tôi và tôi nhìn cậu ta, và một lần nữa, tôi biết cậu ấy nhìn thấy trong mắt tôi cùng một điều tôi nhìn thấy trong mắt cậu ấy. Chúng tôi sẽ không bỏ cuộc. Tôi bắt chợt nhận ra điều đó trong người cậu ấy, sự thật rằng cậu ấy đã ở đó trong cả khoảng thời gian này. Và ngay lúc đó, lập tức, giống như whoosh, tôi rất mừng - giống như, cảm ơn đức mẹ đồng trinh - là cậu ấy đã làm bạn cùng bơi của tôi. Vì những bạn cùng bơi của người khác đều lần lượt rút hết, họ chỉ còn một mình, hoặc bị ghép với người khác. Bỏ cuộc rất dễ lây lan, cô biết đấy."

"Yeah," Brittany nói, uống nốt chai bia thứ hai. "Tôi biết."

Anh cầm lấy chai của cô và rửa nó. "Thế là chúng tôi vượt qua Tuần Địa Ngục và phần đầu của khóa huấn luyện, nhưng chúng tôi vẫn rón rén quanh nhau cho đến khi tôi nhận được cuộc gọi của Colleen về Ethan. Đó

là lúc Bobby và tôi trở thành bạn thật sự. Cậu ấy không cần về nhà cùng với tôi. Tôi không nhờ cậu ấy, nhưng cậu ấy cho tôi một tràng về bạn cùng bơi phải dính với nhau như thế nào, yada yada yada, và không để cho tôi lên máy bay một mình.

Tôi mừng như quỷ rằng cậu ấy đã ở đó. Sau đó chúng tôi đã luôn thân thiết. Cô muốn một chai nữa chứ, bé cưng?"

Brittany bật cười. "Anh có sẵn lòng đưa tôi về giường không?"

Wes cũng cười. Có. Có, anh sẵn sàng.

Anh nhìn cô, cô cũng đang nhìn lại anh, vẫn mỉm cười. Nhưng cả đời anh cũng không thể nghĩ ra cô thực sự đang tán tỉnh hay chỉ nói một câu hoàn toàn trong sáng khác. "Chỉ sau ba chai bia thôi ư? Cô là kiểu kém cỏi gì vậy?"

"Tên kém cỏi hiếm khi uống nhiều hơn một hai chai bia liền một lúc trong tuần." Cô chỉ vào túi quần anh. "Anh có điện thoại kia."

Đúng là vậy. Anh rút điện thoại và mở nắp ra. "Skelly."

"Wes, Amber đây. Tôi xin lỗi đã gọi cho anh muộn như vậy."

Anh liếc nhìn đồng hồ trên bếp. Thậm chí chưa đến 22 giờ. "Không muộn đâu. Có chuyện gì vậy?"

"Cả tối nay tôi toàn nhận được những cú điện thoại rất lạ," cô ấy bảo anh. Giọng cô ấy trên điện thoại nghe rất nhỏ và yếu ớt. Cô ấy hoặc là thật sự sợ hãi hoặc là đóng kịch rất tài. Hmmm. "Như thể có ai đó gọi rồi cúp máy luôn. Và tôi nghe thấy âm thanh rất đáng sợ bên ngoài, giống một tiếng đập cửa lớn."

"Gọi cho cảnh sát," anh bảo cô. "Ngay bây giờ."

"Tôi gọi rồi," Amber nói. "Họ đã đến, nhưng không thấy ai hoặc cái gì... Vì vậy họ bỏ về. Sau đó tôi lại nghe thấy âm thanh đó. Tôi sẽ không gọi cảnh sát lần nữa đâu. Họ đã nghĩ tôi là một tên quái đản rồi."

Brittany đang quan sát anh đầy tò mò.

"Anh sẽ sang đây chứ?" Amber van vãn. "Tôi chỉ...tôi sẽ cảm thấy khá hơn nếu anh đến kiểm tra ngoài sân và..."

"Được rồi," anh nói. "Tôi đến ngay đây." Anh đầu hàng, chủ yếu để chống lại thôi thúc muốn mở tiếp chai bia thứ ba cho Brittany, để anh sẽ không phải đưa cô về giường.

Chúa ơi, anh thật sự muốn đưa cô về giường mình.

Hoo - boy.

"Cảm ơn, cảm ơn anh," Amber nói khi anh tắt máy.

"Cô ấy nghe thấy tiếng động kì lạ," Wes bảo Brittany.

Ai đó cười. "Yeah, đúng rồi. Cá 20 đô là khi anh đến đó, cô ấy sẽ mở cửa với cái áo khoác ngủ và kêu lên "Cứu em với! Cứu em với!"

Anh nhăn nhó. "Phụ nữ vẫn còn mặc áo khoác ngủ sao? Tôi tưởng hầu hết đều thích mặc áo phông rộng lên giường chứ."

"Tôi không biết hầu hết phụ nữ," Britt nói. "Nhưng tôi tình cờ lại có vài cái áo khoác ngủ ở ngăn cuối của tủ quần áo lót."

Oh, Chúa tôi. "Thật không?" Tệ thật, giọng anh thực sự đã vỡ ra, giống như một đứa mười bảy tuổi.

"Trong trường hợp khẩn cấp," cô nói, nụ cười của cô rộng hơn. "Đó là những gì mẹ tôi nói khi tôi vứt bỏ đời mình sau cuộc li dị với Quentin. 'Giữ một số đi, Britt - trong trường hợp khẩn cấp.' Như thế nào? Người ngoài hành tinh xâm lược, đã đến lúc mặc một cái áo ngủ gọi tình?"

"À, theo như tôi biết, nó chắc chắn không gây hại gì cả."

"Tôi đáng lẽ nên vứt chúng đi rồi," Brittany nói. "Tôi không phải kiểu biết lên kế hoạch quyến rũ. Nó chỉ...nó quá kì cục."

Cô đang nói gì với anh vậy?

"Ý tôi là, một người đàn ông sẽ nghĩ gì," cô nói thêm, "khi anh ta tới nơi và thấy một người đàn bà ăn mặc như thế?"

"Anh ta nghĩ hooray," Wes nói.

"Yeah, nhưng nếu anh ta không thích cô ta thì sao? Amber đã cho anh một loạt tín hiệu, và vì anh vẫn còn ám ảnh bởi Lana, anh chắc chắn đã chẳng nhảy lên vì vui sướng."

"Không phải tôi vẫn còn ám ảnh bởi Lana," anh nói, cố gắng đến tuyệt vọng nghĩ xem Britt thật sự đang nói gì với anh. "Bởi vì, cô biết đấy, tôi đã dây dưa với cô ấy hàng bao nhiêu năm và tôi đã có, uh...quan hệ với phụ nữ trong suốt thời gian đó. Nó giống như... tôi không biết. Tôi đoán Amber không phải mẫu người của tôi."

Brittany bật ra một tiếng cười nghi ngờ. "Anh đùa à? Cô ấy sẽ nhảy múa trần truồng trên bàn mà không cần nháy mắt. Cô ấy chính xác là mẫu người của anh."

Miệng anh khô khốc và anh phải liếm ướt môi trước khi nói. "Cô biết không, tôi nghĩ có thể tôi đã sai về việc mẫu người tôi thích thực sự là người như thế nào." Cô là mẫu người tôi thích. Jesus, anh không dám nói to câu đó.

"Anh nên đi đi," cô bảo anh. "Amber đang đợi đấy."

"Đi với tôi," anh buột mồm.

Cô cười. "Yeah, cô ấy sẽ thích thế đấy."

"Nghiêm túc đấy." Anh không muốn buổi tối với Brittany kết thúc như thế này. Và có thể Amber cuối cùng sẽ hiểu sự thiếu hứng thú của anh nếu cô ấy nhìn thấy anh ở bên Britt. "Lần nào nói chuyện với Amber, tôi cũng đề cập tới vị hôn thê của mình. Tôi nghĩ có thể cô ấy cần nhìn thấy tận mắt."

"Hoặc cô ấy đã nói chuyện với chị gái, người biết anh chẳng có vị hôn thê nào."

Cái đó dừng anh lại ngay lập tức. Chúa ơi, anh đã không nghĩ xa như vậy, nhưng đúng thế, nếu Amber đã nói chuyện với Lana, cô ấy có thể đề cập tới "vị hôn thê" của Wes. Lana có quan tâm không? Có thể không. Chắc là không. Cô ấy không nói tới chuyện đó hôm qua khi Wes gọi. Jesus, có thể cô ấy chẳng quan tâm chút nào.

Vì lí do lạ lùng nào đó, điều này không làm anh thấy tuyệt vọng, nản chí hay tổn thương - chỉ thấy đăm chiêu một cách kì lạ.

Thật là lạ. Anh đã mang hi vọng trong rất lâu rằng khi Lana phát hiện ra sự lừa dối của Phù thủy, cô ấy sẽ rời bỏ cậu ấy và chạy vào vòng tay rộng mở của Wes. Anh đã từng tưởng tượng rằng Lana cũng bí mật yêu anh, nhưng phải tránh anh vì cô ấy là một phụ nữ tốt bụng, thành thật, tôn trọng lời thề hôn nhân.

Nhưng cô ấy đã biết về Phù thủy được một thời gian. Mơ mộng của Wes chẳng là gì ngoài một câu chuyện cổ tích "và họ sống hạnh phúc mãi mãi về sau" gốc nghèo, trẻ con.

Yeah, đúng thế.

"Coi này, chỉ cần đi với tôi thôi," anh bảo Brittany. "Giúp tôi đi, làm ơn?"

"Tôi yêu những người đàn ông biết nấu bữa tối, sau đó dọn dẹp và biết nói làm ơn." Cô đứng lên. "Cho tôi hai phút để chuẩn bị sẵn sàng."

Chương 9

Như đã đoán trước, Amber ra mở cửa với bộ quần áo dành rất ít chỗ cho trí tưởng tượng. Quần trắng mỏng tang đến mức gần như trong suốt bên ngoài quần lót da đỏ. Áo bó bằng lụa đỏ mỏng dính, chẳng khác gì ra mở ngoài trong khi bán khỏa thân.

"Cảm ơn Chúa anh đã ở đây," cô nói. Sau đó cô nhìn thấy Brittany. "Oh."

"Xin chào," Britt nói.

"Amber, cô đã gặp Brittany ở bữa tiệc." Wes vòng tay quanh vai Britt.

"Đúng vậy," Amber nói. "Cô y tá. Đúng thế. Vào đi. Tôi thực sự không có ý lời cô đến đây, Brittany."

Nhưng cô ấy thực sự có ý lời Wes đến. Và...cái đèn pin khổng lồ của anh.

"Không phiền toái gì đâu," Britt nói dối. "Chúng tôi chỉ đang định đi dạo trên bãi biển, cô biết đấy, trước khi về giường." Cô mỉm cười với Wes khi nói vậy - cứ để Amber nghĩ những gì cô ấy muốn nghĩ. Anh cười toe toét lại với cô, tay anh ấm áp trên eo cô khi họ đi vào nhà Amber. "Cái này cũng không khác gì lắm so với dự định."

"À, cảm ơn vì đã đến," Amber cũng nói dối.

"Cô thật sự nên nghĩ về bảo vệ toàn thời gian," Brittany bảo cô. "Tôi chắc chắn có cả vệ sĩ nữ, nếu cô không muốn một đám đàn ông không cổ ở bên giám sát từng cử động của mình."

Wes đang giữ bàn tay cô, chơi đùa với những ngón tay, như thể anh không kiểm được việc chạm vào cô, như thể họ thật sự sắp về nhà và lên giường cùng nhau, như thể anh không đợi được đến lúc đó.

Brittany phải cố hết sức để giữ cho mạch đập của mình khỏi tăng tốc. Đây không phải sự thật.

"Cô đang ở đâu khi lần đầu nghe thấy tiếng động?" anh hỏi Amber.

"Trong phòng để TV," cô ấy nói khi dẫn đường vào sau nhà, cặp mông hoàn hảo sáng lên như ngọn đèn bên dưới chiếc quần mỏng. Brittany bị cám dỗ bởi ý muốn giật lấy cái đèn pin của Wes và chiếu nó lên mông cô ấy. Thật khó để nhìn bất cứ thứ gì khác, thế mà Wes chỉ quan sát Britt và mỉm cười, có lẽ vì biểu cảm trên mặt cô.

"Thật ra, tôi đã mời Wes ở lại làm đội trưởng đội bảo vệ của tôi," Amber khẽ quay sang nói với Britt. "Có thể cô sẽ thuyết phục được anh ấy. Tôi chắc là cô sẽ thích hơn khi anh ấy ở lại L.A, toàn thời gian, thay vì ở San Diego."

Anh lại vòng tay quanh người Brittany, ngón tay anh luồn vào dưới mép áo phông của cô, ấm áp và hơi thô ráp trên da cô.

"Oh, tôi chưa bao giờ yêu cầu anh ấy rời khỏi SEALs," Britt nói. Giọng cô hơi hờn hển. "Chắc chắn là không."

Wes vẫn đang làm rất tốt việc nhìn cô như thể anh không nghĩ được gì khác ngoài việc đưa cô về nhà và lên giường. Có sức nóng trong mắt anh. Và nụ cười của anh đã biến mất khi anh tiếp tục vuốt ve đường cong nơi eo cô.

Có thể anh đã bắt được lời gợi ý Britt đưa ra vào bữa tối, đặc biệt là câu nói về anh đưa cô lên giường. Cô không thể tin được nó phát ra từ miệng cô.

Nhưng sau một ngày ở bệnh viện với đầy đau đớn và khổ sở, cô không muốn dành buổi tối một mình. Cô muốn sự an ủi. Cô muốn đánh mất bản thân bên người đàn ông cô đã thích nhiều đến thế chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

Và hoặc là anh cũng muốn như vậy, hoặc anh diễn kịch giỏi hơn Amber Tierney có thể tưởng.

"Anh không thể là SEAL mãi mãi được," Amber nói. "Chị của tôi đã kết hôn với một SEAL, chị ấy bảo tôi rằng chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi anh quá già để chạy quanh rừng rậm hay gì đó để cứu lấy thế giới. Chị ấy nói đó là trò chơi của lớp trẻ."

"Cô ấy nói đúng," Wes bảo. "Sẽ đến lúc tôi quá già để theo kịp những người trẻ tuổi, nhưng vẫn chưa đến lúc ấy."

Brittany nhẹ nhàng rút ra khỏi vòng ôm của anh. "Khi Wes nghỉ hưu khỏi Hải quân, anh ấy sẽ về lại L.A. Anh ấy là một diễn viên khá tài năng."

"Gì cơ?" Wes vừa cười vừa hỏi.

"Đúng thế mà," Britt bảo anh.

Anh đang nhìn cô như thể cô đã hoàn toàn mất trí.

"Okay, đây là nơi tôi đã ngồi," Amber ngắt lời họ. "Ngay trên sofa. Và tiếng động đến từ hướng đó." Cô chỉ vào sân trong. "Nó nghe như, tôi không biết, như thể có ai đó ném vật gì vào cạnh nhà."

"Hoặc trèo vào từ bên ngoài? Cô đã nói hệ thống báo động vào cửa sổ tầng ba chưa?" Wes hỏi.

"Chưa," Amber trả lời. "Việc đó sẽ được tiến hành vào thứ ba tới. Anh có thật sự nghĩ..."

"Không," Wes nói. "Tôi không nghĩ vậy. Nhưng để đảm bảo an toàn, cô nên thu xếp hành lý ở trong khách sạn tối nay. Ngày mai hãy bảo quản lý của cô thuê một đội bảo vệ. Cô biết không, khá là bất ngờ khi cô tự mình xoay sở được lâu đến thế."

Amber trông không hề vui vẻ. "Anh có chắc tôi không thể thuyết phục được anh ở lại đây tối nay không?" Cô nhìn Brittany. "Cả hai người. Tôi có rất nhiều phòng."

"Chỉ một mình tôi sẽ không thể giữ an toàn được cho cô trong ngôi nhà có kích cỡ thế này," Wes nói. "Ý tôi là, tôi có thể làm được nếu chúng ta cùng ở trong một phòng, nhưng...con trai của Britt đi vắng vào cuối tuần, và phải nói thật, chúng tôi có kế hoạch khác cho tối nay."

Amber gật đầu khuất phục. "Được rồi. Tôi sẽ đi lấy túi. Cứ tự nhiên nhé. Có rượu trong tủ lạnh. Tôi sẽ trở lại sau 10 phút nữa."

"Cảm ơn, nhưng chúng tôi sẽ đi cùng cô," Wes nói. "Chúng tôi sẽ đợi ngoài phòng. Ngôi nhà này rất lớn, tôi không muốn làm cô sợ một cách không cần thiết, nhưng cho đến khi cô trang bị cho cửa sổ tầng ba, cô sẽ không an toàn ở đây. Xin lỗi đã không nói rõ với cô hôm trước."

Amber thực sự đã nghe thấy tiếng động bên ngoài, nỗi sợ hãi của cô ấy là thật. Vì nếu không phải, bây giờ sẽ là lúc cô ấy đảm bảo với họ rằng cô ấy ổn và tiễn họ về. Nhưng thay vì đó, mặt cô ấy trở nên tái đi và mắt mở to hơn.

Không, đây không phải là kịch bản để gọi Wes đến. Ít nhất thì không phải toàn bộ.

Họ đi theo cô ấy lên cầu thang. Sau khi Wes đã kiểm tra phòng ngủ hoa mỹ của Amber để đảm bảo không có ai nấp trong phòng, họ đứng đợi ở đại sảnh.

"Tôi nghĩ cô ấy cuối cùng đã hiểu rồi," Wes nói nhỏ với Britt. "Cảm ơn vì đến đây với tôi."

"Không có gì," cô nói. "Anh có nghĩ cô ấy gặp nguy hiểm không?"

"Cô ấy là người nổi tiếng. Và có rất nhiều kẻ điên khùng ngoài kia. Một số - không phải tất cả, chỉ một số thôi - sẽ biết làm thế nào để trèo vào cửa sổ tầng ba," anh nói. "Tôi có cho rằng cô ấy gặp nguy hiểm tối nay không? Không. Nhưng chúng ta có thể ngồi nói về chuyện đó trong vài giờ. Và cô ấy sẽ gọi lại lúc 3h sau khi nghe thêm một tiếng động nữa. Đến lúc đó, tôi lại phải quay lại đây giúp cô ấy thuê khách sạn. Tôi cho rằng nên bỏ qua tấn kịch và đi thẳng đến kết luận lý kì - một trong số đó có thể cho tôi một giấc ngủ ngon vào buổi tối. Hoặc ít nhất một tối không bị làm phiền."

Wes lại đang nhìn cô với cái nhìn như dung nham nóng chảy trong mắt. Trừ việc không có Amber ở quanh để thấy nó.

Anh có một nụ cười tuyệt vời, nhưng kể cả khi anh không cười, khuôn miệng của anh vẫn rất đẹp, với đôi môi mềm mại trang nhã.

Oh, Chúa ơi, Brittany đang nhìn chăm chăm vào miệng anh, như thể cô muốn anh hôn cô. Thay vì vậy cô ngẩng lên nhìn vào mắt anh.

Oh, Chúa ơi, cô thật sự muốn anh hôn cô.

Anh khẽ cười. "Cô có muốn giúp tôi đảm bảo chắc chắn rằng cô ấy sẽ không bao giờ để ý đến tôi nữa không?" Anh thăm thò.

Bây giờ anh lại là người nhìn chăm chăm vào miệng cô.

"Okay," Britt bảo anh, như thể bị thôi miên. "Bằng cách nào?"

"Hôn tôi," anh nói. "Như thể sau khi sắp xếp xong và ra khỏi phòng, cô ấy sẽ thấy chúng ta hôn nhau. Bất kì nghi ngờ nào còn sót lại cũng sẽ mất hết."

"Cô ấy bảo cần ít nhất 10 phút," Brittany trả lời. Thật là một câu nói ngốc nghếch trong khi cô muốn anh hôn cô đến mức nào.

Wes mỉm cười. "Tôi chịu đựng được nếu cô có thể."

Cô bật cười và anh làm việc đó.

Anh hôn cô.

Nhẹ nhàng lúc đầu. Dịu dàng. Ngọt ngào. Môi anh mềm mại và ấm áp khi anh lướt qua môi cô.

Britt thấy mình dịch lại gần anh, và, Chúa ơi, anh đang ôm cô trong vòng tay.

"Ôi trời," anh hít vào và hôn cô lần nữa, trọn vẹn hơn, bao phủ miệng cô bằng miệng anh.

Và ôi. Chúa. Tôi.

Cô tan chảy.

Đó là nụ hôn xứng đáng được ghi vào kỉ lục Guinness - Nụ Hôn Lãng Mạn Nhất Mọi Thời Đại. Hoặc ít nhất sẽ là thế nếu đây là thật.

Ai có thể nghĩ rằng Chuẩn úy Hải quân SEAL Hoa Kỳ Wes Skelly xù xì, thô ráp - người đàn ông nổi tiếng ăn nói châm biếm, sống sượng, người được biết đến là nói trước khi nghĩ, hành động nông nổi, nóng tính chết người và thiếu tính kiềm chế - lại có nụ hôn đầy tôn thờ, cực kì dịu dàng và hoàn toàn âu yếm như vậy?

Chúa ơi, nếu anh có thể hôn như thế, làm tình với anh sẽ...nó sẽ rất hoàn hảo. Đầu cô sẽ nổ tung. Bang. Quá tải mọi hệ thống. Cô đơn giản sẽ ngừng tồn tại.

Oh, nhưng cô muốn mạo hiểm. Cô muốn ném thử điều đó.

Trừ việc, nụ hôn này chỉ là giả bộ để cho Amber nhìn thấy. Và Amber không thể xuất hiện trong căn hộ của Brittany. Dù Britt có thể lấy đó làm cớ. Hey, Wes, trong trường hợp Amber quyết định ghé sang, anh có thể ngủ trên giường tôi tối nay. Và trong trường hợp cô ấy tình cờ đi vào phòng, chúng ta nên làm tình, anh biết đấy, cả đêm. Để làm rõ rằng anh không hứng thú với cô ấy.

Uh, yeah.

"Xin chào, Amber đây." Wes ngẩng đầu lên liếc về phía phòng ngủ, nhưng Amber chỉ đang gọi điện thoại, anh nhanh chóng chuyển sự chú ý vào Brittany.

"Em đang giết tôi," anh thì thầm trước khi hạ đầu xuống hôn cô lần nữa.

Có thật không? Chúa ơi, cô hi vọng như vậy, vì anh cũng đang giết cô.

Hôn Wes trong vài phút vừa qua còn tuyệt hơn cuộc sống tình dục cả năm dài của cô với chồng cũ.

Cô vòng tay quanh cổ anh, kéo anh lại gần hơn. Cô cọ hông mình vào hông anh và...oh, trời.

Anh ngừng hôn cô, lùi lại nhìn vào cô, làm cô tưởng rằng mình đã đi quá xa. Đúng, anh rõ ràng đã bị khuấy động, nhưng có thể anh không muốn cô biết điều đó, hoặc thừa nhận nó hoặc...

Nhưng sức nóng trong mắt anh gần như đốt cháy cô. Anh không nói một lời, chỉ nhìn vào cô.

Và anh hôn cô lần nữa.

Lần này là bùng nổ tức thì và tan chảy hoàn toàn. Anh đang hôn cô như thể anh, trong những ngày qua, cũng chẳng thể nghĩ được gì ngoài việc làm tình với cô. Anh đang hôn cô như thể anh nghĩ sẽ chạm được đến linh hồn cô nếu anh đưa lưỡi của mình càng sâu càng tốt vào trong miệng cô.

Điều đó thật tuyệt, vì cô muốn lưỡi anh ở đó. Cô muốn tay anh trên người cô, vuốt dọc lưng cô, dọc đường cong của mông cô, kéo cô lại gần hơn, gần anh hơn nữa như thể anh đang cố hòa tan cô vào với anh.

"Whoopsie! Xin lỗi!"

Amber.

Wes buông Brittany ra quá nhanh đến mức cô gần ngã xuống.

"Xin lỗi," anh nói, không rõ là với Amber hay Britt. Sau đó anh quay sang Amber. "Tôi chỉ, uh, không được nghĩ thường xuyên và..."

"Và con trai Brittany thì đi vắng," Amber kết thúc câu nói của anh. "Anh không cần đưa tôi đến khách sạn. Tôi có thể tự đi được. Chỉ là...nếu anh không phiền, anh có thể đi cùng tôi đến ga ra không?"

"Chắc chắn rồi," Wes nói. Anh nhìn vào Brittany lần nữa. "Xin lỗi. Tôi...xin lỗi."

Anh đang xin lỗi vì suýt làm cô ngã hay vì nụ hôn tuyệt vời đó?

"Tôi mới là người cần xin lỗi vì đã phá ngang buổi tối của hai người," Amber cũng xin lỗi, và có thể cô ấy thật sự có ý đó.

"Không sao," Britt nói. Cô nhìn Wes. "Thật sự ổn mà."

Anh nhìn cô, nhưng không nói gì. Anh có thể nói gì trước mặt Amber đây?

Trong yên lặng, họ nối đuôi nhau đi vào ga ra của Amber.

Wes lái xe với cả hai tay đặt trên vô lăng, nhận ra được sự im lặng của Brittany, nhận ra được lời xin lỗi ngay lập tức của anh sau khi Amber vào xe và ra khỏi ga ra có thể không phải là hành động đúng đắn.

Đáng lẽ anh không nên hôn cô. Đáng lẽ anh nên giữ tay mình lại. Đáng lẽ anh không nên ném thử vị ngọt và ngọn lửa của cô.

Nhưng quỷ tha ma bắt, cô đã hôn anh như thể anh chưa bao giờ được hôn trước đây.

Thậm chí đến bây giờ, sau ngàn ấy phút, anh vẫn còn cảm thấy kích động và choáng váng.

Và mặc cho lời xin lỗi của anh, mặc cho lời thú nhận rằng anh đã đi quá xa và hôn cô ngay từ đầu đã là một sai lầm, anh vẫn muốn hôn cô lần nữa. Anh muốn đi xa hơn, anh muốn...

Anh liếc nhìn cô.

Cô đang nhìn ra ngoài cửa xe, thờ ơ, trầm ngâm, mệt mỏi. Tồn thương?

Anh thật lòng không biết. Cô đã có một ngày dài mệt mỏi, kiệt quệ về tâm lý ở nơi làm việc. Chắc chắn cô có quyền mệt mỏi.

Nhưng Jesus, nếu cô thực sự muốn anh hôn cô, rồi anh lại đi gọi nó là một sai lầm điên rồ thì sao?

Trừ việc, sau khi Amber ra khỏi phòng và làm họ ngừng lại, Brittany đã đứng đó, nhìn như thể cô sắp khóc. Anh đã xin lỗi, vì cái gì anh cũng không biết. Có thể vì phải ngừng hôn cô.

Có thể vì đã sinh ra.

Và cô đã nói ồ, nhưng chắc chắn cô không ồ.

Đến giờ cũng vậy.

Và anh cũng không ồ. Anh cảm thấy chần chừ, tuyệt vọng và đảo lộn từ trên xuống dưới.

Wes lê mắt về lại đường. Đã về khuya nhưng đường phố hãy còn đông đúc. Các cửa hàng đã đóng cửa, nhưng nhà hàng vẫn còn mở, và quán rượu vẫn tấp nập, đèn neon nhấp nháy.

Quán rượu của Joe, ở ngay bên phải đường, với ánh đèn đầy màu sắc và lối trang trí Mexico, trông giống như chỗ anh và Bobby thường tụ tập, thỉnh thoảng cho đến lần gọi sau. Họ uống, uống và uống rồi lại uống thêm nữa.

Nơi đậu xe ở ngay trước mặt, anh thắng gấp lại, hơi trượt trên đường.

Xe đằng sau bấm còi, sau đó đi vòng quanh họ kèm theo một tràng những cử chỉ tục tĩu và tiếng rít của lốp xe.

Việc đó lôi kéo được sự chú ý của Britt, cô quay sang nhìn anh ngạc nhiên trong khi anh đỗ lại.

"Cô nói gì nếu chúng ta đi uống một chút?" anh nói khi đỗ xe ngay ngắn lại và kéo tay phanh. "Tôi có thể có một cốc tequila."

Cô nhìn anh, nhìn Quán rượu của Joe, nhìn lại anh. "Tôi không nghĩ đó là..." Cô ngừng lại, ngồi im trong giây lát, rồi hít một hơi. "Dĩ nhiên, tùy anh thôi, nếu anh thật sự muốn vào đó và..."

"Tôi thật sự không muốn chỉ có một cốc tequila," anh bảo cô. "Tôi muốn, khoảng, 10 cốc."

Im lặng.

Sau đó, "Anh muốn tôi nói gì, Wes?" cô khẽ hỏi. "Anh bảo tôi anh nghĩ mình là một tên nghiện rượu. Anh bảo tôi anh muốn bỏ hẳn. Bây giờ anh lại bảo tôi..." Cô lắc đầu. "Tôi sẽ không bảo anh không uống đâu. Nếu anh

nghĩ anh gặp vấn đề, anh phải dừng lại vì anh muốn thế, chứ không phải vì bất cứ điều gì tôi nói hay làm."

"Tôi có muốn thế," anh nói. "Tôi chỉ...Ngay bây giờ tôi thật sự, thật sự muốn uống đến say mềm." Anh không thể nhìn vào cô, vì vậy anh nhìn vào tay mình, vẫn giữ lấy vô lăng như thể đó là phao cứu hộ. "Xem đó, nếu tôi say mềm rồi," anh cố gắng tìm đúng từ, "thì, cô biết đấy, tôi có thể nói tất cả những điều tôi không thể thốt ra lúc tỉnh táo. Ví dụ như..." Anh bắt mình nhìn vào cô. "Như, tôi muốn em rất nhiều, tôi không nghĩ mình có thể ngủ thêm một đêm ngoài đi vắng phòng khách mà không hoàn toàn mất trí."

Cô cười - nó giống một tiếng thở ra hơn là một tiếng cười thực sự, nhưng đủ để xóa đi nỗi kinh hãi khi phải thú nhận điều đó.

"Em nghĩ anh đã nói ra được điều đó rồi," cô bảo anh.

"Yeah," anh đồng tình. "Anh đã làm được đúng không?" Anh nhìn cô, trông cô không giống như thể sắp sửa vừa la hét vừa lao ra khỏi xe. Cô trông có vẻ...vui mừng?

"Chúng ta bỏ qua phần say khướt, được không?" cô nói "chỉ về nhà và làm tình thôi."

Lời của cô như tiếng nhạc bên tai. Chúa ơi, cô thật xinh đẹp. Ngọn đèn đường chỉ chiếu sáng một phần khuôn mặt cô, đổ bóng lên và nhấn vào gò má cô, vào khuôn miệng ngọt ngào của cô. Mắt cô lấp lánh, và cô cho anh một nụ cười khiến cho trong vòng nửa giây, anh tin chắc mình vừa nghe thấy tiếng hát của thiên thần.

Anh sắp sửa hoặc cười hoặc khóc, vì vậy anh bật cười và vươn tới cô, sau đó cô đã ở trong vòng tay anh và hôn anh.

Và hôn anh, hôn anh.

Anh muốn kéo cô lên đùi, lột cô ra khỏi chiếc quần short đó, mở khóa quần anh và...

Anh chẳng thèm quan tâm cái quỷ gì về việc họ đang ở giữa nơi công cộng. Đó không phải là thứ có thể dừng anh lại.

Chỉ là cô xứng đáng có được nhiều hơn một cuộc tàu nhanh trên ghế trước xe anh.

Sự thật, cô xứng đáng với ai đó tốt hơn anh.

Nhưng quỷ thật, môi cô quá ngọt ngào, cơ thể cô quá mềm mại. Tay anh đã ở trên áo cô, ngón tay anh trượt vào làn da mượt mà như lụa của cô, lòng bàn tay anh ôm khít lấy sức nặng của ngực cô.

Cô mở miệng rộng hơn, mời gọi anh đi vào, anh hôn cô thật sâu, nhưng thật chậm. Nếu cô đổi ý, anh muốn cô có thể lùi ra xa, dừng anh lại bất cứ lúc nào.

Nhưng cô không làm thế. Cô phát ra một âm thanh gợi tình sâu trong cổ họng, khi ngón tay cô tìm thấy mép áo của anh và trượt vào làn da trần trên lưng anh. Tay cô ấm áp, mềm mại và hoàn hảo, cũng như mọi phần khác trên người cô vậy.

"Em muốn anh không còn quần áo," Cô ngừng hôn anh và thì thầm.

Ồi trời. Anh hôn cô lần nữa, sau đó hỏi, "Em có chắc em muốn điều này chứ? Anh và em, như thế này? Làm chuyện này?"

"Vâng." Cô hôn anh, mạnh bạo hơn, nóng bỏng hơn, nhưng sau đó cô lùi lại. "Còn anh?"

"Gì, em đùa à?" anh vươn tới cô.

Nhưng cô giữ anh lại. "Không, em không đùa." Cô nhìn anh dò hỏi, tìm kiếm...điều gì? Lý do họ không nên làm tình tối nay? Chúa ơi, anh hi vọng cô không tìm thấy chúng trong mắt anh.

Anh khởi động xe. "Chúng ta về nhà thôi, vì anh cũng rất muốn thấy em không còn quần áo, và nó sẽ lôi kéo đám đông ở đây đây."

"Nghiêm túc này, Wes," cô nói khi anh hòa vào dòng xe trên đường, ra hiệu rẽ trái. "Còn Lana thì sao?"

"Lana nào?" Anh không biết rõ phần này của thành phố, nhưng anh đoán họ đang ở cách căn hộ của Brittany khoảng 3 phút. 3 phút để đến được với niềm khoái lạc say đắm.

Britt cười. "Đừng có đáng ghét như thế."

"Anh đâu có," Wes phản đối. "Anh chỉ...Mỗi khi anh ở bên em, bé yêu, anh thậm chí còn không nghĩ được về cô ấy."

"Okay," cô nói. "Cứ đáng ghét đi nếu anh thích, nhưng đừng bao giờ nói dối, được không?"

"Đó là sự thật."

"Okay, nhìn này," cô nói. "Nếu anh muốn ngủ với em..."

"Anh muốn!" "Nếu", cô đã nói "nếu" với anh. "Nếu" là một từ nhỏ nhoi nhưng chứa một sức mạnh ghê gớm. 30 giây trước không có "nếu", nhưng bây giờ đã có, và dự đoán về khoái lạc say đắm trong vòng 3 phút nữa của anh bất chợt gặp nguy cơ. Một từ "nếu" có thể biến 3 phút thành 3 tuần. Hoặc 3 năm.

"Anh thật sự muốn," anh lại nói. "Thật lòng đấy, Britt."

"Vâng!" cô nói, tóm lấy đầu gối anh và siết nhẹ. "Thành thật, đó là tất cả những gì chúng ta cần. Nếu anh muốn ngủ với em, anh phải thành thật. Chúng ta đều biết rằng điều này sẽ không kéo dài hoặc thậm chí có ý nghĩa đặc biệt. Chúng ta chỉ là...hai người thích nhau..."

"Rất thích nhau," anh thêm vào.

"Cảm thấy người kia hấp dẫn..."

"Hấp dẫn đến mức lạ lùng, kì quặc."

Cô cười. "Yeah, nhưng tóm lại là..."

Đến rồi đây.

"...chúng ta chỉ là hai người mệt mỏi vì ở một mình. Và tối nay hay vài tối nữa hoặc đến lúc nào anh còn ở đây, chúng ta sẽ không phải như vậy."

Cảm ơn Chúa. Wes đánh xe lên lối vào. "Chạy đua đến cửa nào."

Brittany cười. "Anh có hứa..."

"Có."

"Wes, em đang nghiêm túc đấy."

"Anh cũng vậy, bé yêu. Anh muốn dùng răng mình cời hết quần áo của em và liếm từng inch cơ thể em. Thật chậm rãi."

Câu nói đó làm cô ngưng lại vì choáng váng. Anh tận dụng cơ hội kéo cô lại và hôn cô, một nụ hôn sâu và dài.

"Làm ơn hãy thành thật với em," Brittany nói giữa những nụ hôn. "Làm ơn? Về mọi thứ, được không?"

"Anh sẽ làm thế," anh nói, hôn vào miệng cô, mặt cô, họng cô và ngực cô, qua lần vải áo. "Anh hứa."

"Đó là tất cả những gì em muốn." Cô cười. "À, bên cạnh chuyện liếm đó."

"Chúng ta đi vào thôi," Wes nói.

Anh hôn Brittany trên từng bậc cầu thang dẫn lên nhà.

Và anh đã mở khóa quần cô trước cả khi cô đưa được chìa vào cửa.

Khi cửa xếp đã đóng vào sau lưng họ, Wes đá cánh cửa gỗ đóng lại bằng chân mình và cố lột chiếc áo phông của cô qua đầu.

Britt cười và tìm cách lách ra khỏi cái ôm của anh, nhưng anh khư khư giữ lấy cô. "Andy?" cô gọi.

Anh dừng lại.

Bóng tối bao phủ căn phòng, cô bật bóng đèn nhỏ gần cửa lên.

"Em chỉ muốn đảm bảo thằng bé không ở nhà," cô bảo anh. "Những chuyến đi có thể bị hủy bỏ và..."

"Yo, Andy," Wes gọi. "Cháu có ở đây không?"

Im lặng.

Kiên nhẫn không phải là điểm mạnh của anh. Wes phóng vào bếp, qua hành lang vào phòng Andy. Brittany đi theo chậm hơn, nhưng anh đã trở lại trong nháy mắt.

"Cậu bé chắc chắn không ở đây," anh nói, và hôn cô. Lần này cô giúp anh cởi áo mình, thậm chí còn đá đôi xăng đan ra khỏi chân.

Áo của anh theo sau, dù anh có hứng thú với việc cởi áo ngực của cô hơn.

Anh chửi thề. "Giúp anh với, được không? Cái này là gì vậy chứ, khóa liên hợp à?"

Brittany bật cười, bước ra khỏi vòng tay anh, vươn tay ra sau lưng cởi áo, nhưng sau đó cô giữ lấy nó, bất chợt cảm thấy dù không ngượng, nhưng không còn bạo dạn như lúc trước nữa. "Anh thật sự muốn cởi quần áo trong bếp của em à?"

"Chắc chắn thế." Anh cười nhỏ. Cơ bắp của anh sáng lên, trong ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, trông anh đẹp trai đến nghẹt thở, với đôi vai rộng thuôn dần xuống vòng eo thon và hông nhỏ. Kì diệu làm sao khi có cả ánh trăng để điểm tô cho giây phút này. "Chúng ta đã dành nhiều thời gian những ngày qua ngồi đây nói chuyện. Anh phải thú nhận rằng trong cả khoảng thời gian đó, anh muốn nhìn thấy em trần truồng đến chết đi được. Cái này giống như mộng tưởng thành sự thật với anh."

"À, nếu anh nói vậy..." Britt cởi bỏ áo ngực, vắt nó lên lưng ghế.

"Oh, yeah," Wes hít vào. Anh không vươn tay ra chạm vào cô, chỉ đứng đó nhìn, mắt anh nóng bỏng.

Cô cởi quần short ra trước cặp mắt quan sát của anh, sau đó trượt quần lót xuống chân.

"Em đây," cô nói, yêu xiết bao cái nhìn trong mắt anh và cô biết rằng mình đã lựa chọn đúng tối nay. Có thể điều này không phải mãi mãi, nhưng nó sẽ rất tuyệt vời. Đó sẽ là kỉ ức cô trân trọng trong suốt cuộc đời mình. "Không quần áo trong bếp. Anh muốn uống trà không?"

"Không."

"Gì? Ý anh là, đó không phải một phần của mộng tưởng sao?"

Anh cười. "Không."

"Thế còn tình dục nóng bỏng trên bàn thì sao?"

"Yup," anh nói, từ từ vươn ra chạm vào cô. Mái tóc cô, đôi má cô, đôi vai cô. Ngón tay anh lướt dọc theo cánh tay cô, rồi chạm đến ngực cô. Cách anh nhìn cô khiến cho cô cảm thấy mình gọi tình đến không ngờ. "Nhưng để sau. Trước tiên anh muốn làm tình với em trong phòng em, trên giường em. Em biết đấy, anh cũng đã dành rất nhiều thời gian mơ về nó."

Brittany vươn tay đến khuy quần anh, chạm vào anh theo cách anh chạm vào cô - nhẹ nhàng, chỉ với đầu ngón tay. Chiếc khóa kéo không mở ra dễ dàng, và cô ngẩng lên mỉm cười với anh.

Anh hôn cô - một trong những nụ hôn dịu dàng không ngờ mà anh làm rất giỏi.

Cô tan chảy, rút ngắn khoảng cách giữa họ, anh kéo cô vào gần, thở dài trước khoái lạc của cảm giác cơ thể cô dựa vào anh, ngực cô chạm vào ngực anh.

Những nụ hôn của anh trở nên gấp gáp hơn, hoặc có thể anh đang phản ứng trước cách cô hôn anh, ôm anh, chạm vào anh.

Tay anh ở khắp nơi, vuốt ve cơ thể cô, chạm vào, khám phá trong khi anh hôn cô, liếm cô, nếm cô.

Nữa, nữa, nữa. Cô muốn nữa. Cô muốn...

Anh biết. Anh bế cô lên, eo cô ở ngang vai anh, tay anh trên cặp mông trần của cô, anh đưa cô vào phòng ngủ.

Nó thật khác biệt với nụ hôn đầu ngọt ngào mà họ chia sẻ, đến mức Brittany phải bật cười. Nó thật...Ne- an-dec- tan, và gần như không đúng đắn. Nhưng lại hoàn toàn gây kích thích.

Có lẽ bởi vì về mặt thể chất, Wes chẳng phải kiểu người tiền sử to lớn, và cô cũng không phải nhẹ cân theo bất cứ nghĩa nào trên đời. Ấy vậy mà anh bế cô lên chẳng chút khó khăn.

Sự dịu dàng quay trở lại khi anh cẩn thận hạ cô xuống giường, một điều cũng hoàn toàn gây kích thích, nhất là khi anh dừng lại một chút để mình nhìn cô, và để cô nhìn thấy khao khát trong đôi mắt xanh đẹp đẽ của anh.

Cô là người vươn tới anh và cởi bỏ quần short của anh.

Anh không mặc gì bên dưới.

Quá nhiều cho những chuyện hoang đường ác miệng về những người đàn ông thấp bé...

"Gee," cô nói, "Em đang trông chờ việc tìm xem anh mặc boxer hay brief."

"Khủng hoảng giật giữ," anh bảo cô với một nụ cười nhăn nhó khiến cho trái tim cô đập thành thịch trong lồng ngực và anh trèo vào giường với cô.

Anh hôn cô, và cô hôn lại anh, vươn tới anh, quần những ngón tay mình quanh anh. Anh rắn chắc, trơn mượt và cực kì nam tính.

Anh bật cười.

"Gì thế?" cô hỏi.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô. "Anh đang có một trong những giây phút 'Điều này không thể là thật'," anh nói. "Em thật sự muốn anh trung thực?"

Cô gật đầu, trái tim nhảy lên cuống họng.

"Anh cảm thấy như mình đã thoát ra khỏi điều gì đó. Anh đã nói chuyện với em nhiều hơn bất cứ người phụ nữ nào anh biết, và em vẫn muốn làm tình với anh. Ý anh là, anh không phải giả vờ là ai khác để được ngủ với em."

Sự thành thật của anh đã đến mức nghẹt thở thậm chí nếu anh chỉ dừng ở đây. Nhưng anh nói tiếp.

"Lần đầu tiên trong đời," anh bảo cô, cố gắng tìm đúng từ, "Anh không phải lo nghĩ về việc phải nói gì và không được phép nói gì. Anh có thể nói bất kì điều gì anh muốn, em biết không? Bởi vì anh biết em đã thích anh đủ để không chạy khỏi anh dù anh có nói điều gì đó sai lầm hoặc ngớ ngẩn."

Brittany chạm vào khuôn mặt anh. "Em không chỉ thích anh, cưng à. Em nghĩ anh thật tuyệt vời."

"Bé cưng, anh cũng nghĩ em rất tuyệt vời."

Và họ ở đó, mỉm cười với nhau như một đôi nhóc con trong vũ điệu lớp chín.

Trừ việc trần truồng trên giường cô.

"Anh muốn làm cho em cảm thấy tuyệt vời tối nay," anh bảo cô với một nụ cười khiến cho trái tim cô lộn nhào. Anh hạ đầu xuống hôn cô và khi miệng anh chạm vào miệng cô, tim cô lại nhảy lên như trong rạp xiếc.

Oh, không. Không, không. Cô không thể để mình yêu người đàn ông này. Oh chúa ơi, đó sẽ là một sai lầm.

Thật tệ nó đã là quá muộn.

Nụ cười. Dĩ nhiên nó chưa phải quá muộn. Cô chỉ mới biết anh - trong bao lâu? 4 ngày?

Thế mà cô đã ở đây - trên giường với anh. Chỉ sau 4 ngày. Điều đó có nghĩa gì?

Không có gì. Chẳng có nghĩa gì cả. Nó có nghĩa là cô là một người đàn bà với nhu cầu và ham muốn của mình, và đã quá lâu kể từ lần cuối cùng cô có quan hệ tình dục. Nó có nghĩa là cô là con người. Nó có nghĩa là cô thích Wes.

Thích?

Đúng. Và ôi trời, chắc chắn cô thích những gì anh đang làm với cô. Cô nghe thấy tiếng anh cười nhe nhò khi cô rên rỉ. Anh giữ vai cô xuống, ngăn cô khỏi kéo anh đề lên người cô khi anh hôn và liếm theo cách của mình từ ngực xuống rốn cô.

"Làm ơn!" cô hỏn hển. "Anh có bao cao su không?"

"Có," anh nói. "Ở trên bàn cạnh giường. Nhưng anh không đùa khi nói anh muốn liếm từng phân cơ thể em."

"Oh," Brittany nói. "Chúa ơi. Chúng ta có thể thêm điều đó vào danh sách 'Để sau' không, anh biết đấy, cùng với cái bàn bếp? Bởi vì em đã không làm tình từ khoảng một năm trước khi nhận nuôi Andy, và quan hệ đó tệ đến nỗi chỉ kéo dài một tuần."

Nó kéo dài đến mức ấy chỉ bởi vì tình dục tuyệt vời. Sau khi li dị với Quentin, cô cần biết có phải quan hệ của họ thất bại do cô không giỏi chuyện giường chiếu không. Kyle Gherard đã giúp cô chứng minh Quentin sai. Dĩ nhiên, Kyle là một tên đàn độn, người đã khiến Britt cực kì miễn cưỡng với chuyện có thêm bất cứ mối quan hệ nào khác.

Thế mà, giờ cô ở đây, làm chuyện này với Wes.

Người đang nhìn cô như thể cô vừa thông báo kế hoạch lên tàu vũ trụ phóng quanh mặt trăng. Bối rối, hoài nghi, choáng váng, tất cả đều ở hết trên khuôn mặt biểu cảm của anh. "Em đang bảo anh rằng em không quan hệ tình dục trong vòng, gì? Chín năm?"

"Không," cô nói. "Chúa ơi. Không phải chín năm." Cô đếm trên đầu ngón tay. "Chỉ tám năm thôi."

Anh cười. "Chỉ?" rồi chộp lấy bao cao su, xé nó ra bằng răng mình.

Anh mất hai giây để trườn nó lên trong khi hôn cô, đẩy cho chân cô mở rộng ra và...

Anh dừng lại. Cô có thể cảm thấy anh trên người cô, nhưng...anh dừng lại.

"Anh phải chậm lại đến mức nào?" anh hỏi nghiêm túc. "Anh không muốn làm đau em, bé yêu. Ý anh là, đã 8 năm..."

Trong nháy mắt, cô đẩy anh xuống, lăn lên trên và cười lên anh, đẩy anh vào sâu trong cô.

Khoái lạc nở ra quá dữ dội đến mức cô nghe thấy chính mình hét lên.

"Xin lỗi," cô hổn hển, di chuyển chậm chậm trên người anh, yêu cái cách anh lấp đầy cô. "Xin lỗi. Em không có ý...Chỉ là em cần..."

Anh đang cười. "Em có nghe thấy anh phản nản gì không? Anh không nghĩ vậy."

"Oh, Wes, điều này thật tuyệt quá."

"Yeah," anh hít vào. "Oh, yeah. Anh đoán nó cũng giống như đi xe đạp, huh?"

"Tin em đi, điều này tuyệt hơn đi xe đạp rất nhiều."

Anh cười. "Ý anh là, đó là điều em sẽ không bao giờ quên cách làm."

"Em muốn làm chuyện này cả đêm," Brittany nói. "Chúng ta có thể làm cả đêm không?"

Nụ cười của anh thật đẹp khi anh ngồi dậy ôm cô trong vòng tay, hôn lên ngực cô, kéo cô đến bên miệng mình và trêu chọc cô với môi và lưỡi. "Anh bỏ phiếu cho cả kì cuối tuần."

"Cả tháng," cô hổn hển.

"Cả năm," anh đồng tình, nín đầu cô xuống để hôn môi cô.

Giây, phút, giờ - Brittany không hề có khái niệm về thời gian khi họ chuyển động cùng nhau, chạm vào nhau, hôn, vuốt ve, yêu đương.

Yêu đương.

Cô đẩy vai anh xuống giường và ngồi thẳng dậy, để anh có thể lấp đầy cô trọn vẹn.

Anh giữ ánh nhìn của cô khi cô di chuyển nhanh hơn. Cô có thể nhận ra từ cách anh hít thở rằng anh đã gần đến lúc giải thoát.

Điện thoại reo, nhưng không ai trong số họ có cử động nhỏ nhất nào để làm ngưng nó lại, không ai rời mắt khỏi nhau.

Trong bếp máy trả lời bật lên. "Bạn đã gọi đến nhà của Britt và Andy. Để tin nhắn lại sau tiếng bip."

"Hey, Britt, em Mel đây," giọng em gái cô vang lên trong máy. "Em gọi để hỏi xem bữa tối của chị thế nào - cuộc hẹn với Wes Skelly ấy. Gọi lại và kể cho em tất cả mọi chuyện, okay?"

Wes bật cười, mắt anh lấp lánh. "Anh hi vọng là không phải mọi chuyện."

Britt cũng cười và vươn ra đằng sau để chạm vào anh. Oh, anh thích điều đó. Rất nhiều. Có thể là hơi quá nhiều.

"Whoa," anh hốt hển. "Đội đã, bé yêu. Brittany. Britt..."

Cô bùng nổ với một tiếng hét, và anh ở ngay sau cô, nhấp nhô bên dưới cô khi thế giới quanh anh vỡ tan thành hàng triệu mảnh li ti, khi cuộc đời anh gãy vụn, khi nó tan ra và xoay vòng quanh, trước khi chậm chậm nhập lại làm một. Giống như cô, anh đã thay đổi theo một cách không thể hồi phục lại được.

Wes kéo cô xuống và ôm chặt cô, ngực cô tựa vào bề mặt cứng rắn của ngực anh khi anh hôn cô.

Thật dịu dàng.

Như thể cô vừa trao cho anh món quà ngọt ngào nhất anh từng nhận được.

"Em thật tuyệt vời, Britt," anh thì thầm.

Cô ngẩng đầu lên mỉm cười với anh, yêu đôi mắt anh, đường nét gọn gàng của khuôn mặt anh, thậm chí cả hàng rìa hơi lờm chớm trên cằm anh.

"Okay," cô nói, "Em nghĩ bây giờ em đã sẵn sàng cho chuyện liếm láp. Ý em là, dĩ nhiên anh cứ thoải mái nghỉ ngơi nếu cần, nhưng..."

Anh cù vào người cô.

Cô hét lên và lăn khỏi anh, nhưng anh nhanh chóng ghim cô xuống giường.

Giữ ánh nhìn của cô, anh hạ đầu xuống và liếm cô, từ ngực đến tai.

Brittany run lên, và anh cười nhả nhỏ.

"Anh không cần nghỉ," Wes bảo. "Như anh đã nói, anh sẽ làm tình với em cả kì cuối tuần." Anh hôn cô thật ngọt ngào. Cô sẽ không bao giờ quen với điều này. Không trong cả kì cuối tuần, không trong cả đời. Làm sao anh có thể dịu dàng đến mức đó?

"Chỉ cần bảo anh em muốn gì và khi nào thôi, okay?"

Cô gạt đầu lần nữa, trái tim cô rộn lên bài thể dục nhịp điệu khi anh tập trung hoàn toàn vào xương đòn của cô.

Cô đúng là đồ ngốc. Tình dục tuyệt vời không đồng nghĩa với tình yêu. Người đàn ông này rất giỏi trên giường, vậy thì sao?

Anh còn hơn cả giỏi trên giường. Anh thông minh, thú vị và ngọt ngào. Nhưng chỉ vì cô nghĩ vậy, không có nghĩa là cô đã yêu anh.

Yeah, đúng thế.

Tim có thể đập và lộn nhào vì hấp dẫn và ham muốn.

Và đúng, cô muốn anh. Chắc chắn là thế.

Cô cũng thích anh. Rất nhiều. Quá nhiều.

Nhưng đó không phải tình yêu.

Cô phải là một tên ngốc mới yêu Wes Skelly, vì anh đã yêu người khác.

Chương 10

Điện thoại reo.

Một lần nữa.

Wes quay sang nhìn Brittany, vẫn đang say ngủ giữa đồng chăn ga nhàu nhĩ, mái tóc cô như đám mây vàng trên gối, một chân gác qua người anh.

"Em có định trả lời điện thoại không?" anh hỏi cô.

Cô mở mắt nhìn anh. Và mỉm cười. "Xin chào."

Anh mỉm cười lại với cô. "Yeah, đó là câu em phải nói khi nhận điện thoại đấy." Anh vuốt ve từ vai xuống hông cô, trở lên trên, rồi vuốt xuống lần nữa. Làn da của cô thật mềm mại và mượt mà, anh có thể chạm vào cô như vậy hàng giờ không chán.

Máy trả lời bật lên, rồi tắt ngay như thể người nào đó cúp máy. Anh đã nhận điện thoại vài lần khi Brittany ngủ, nhưng người gọi đập máy ngay khi anh cất tiếng.

"Người duy nhất em muốn nói chuyện cùng ngay lúc này đang ở đây, trên giường với em," cô bảo anh, nụ cười của cô còn ảm áp hơn. Cô đuổi người và rúc vào anh. Chúa ơi, cô giết anh, không ngừng. "Anh ngủ có ngon không?"

"Anh đâu có ngủ. Anh vừa chạy ra cửa hàng, sau khi đã làm em mệt nhoài."

Cô cười. "Nếu anh thật sự nghĩ đã làm em kiệt sức..."

"Yeah?" Wes nói. "Gì? Anh nghĩ em đang định chứng minh anh chưa từng làm vậy."

"Em khó mà chứng minh được khi em cũng đã làm anh kiệt sức," cô đáp lại.

Oh, anh chấp nhận thử thách, theo nghĩa đen. "Chỉ cần nói 1 lời," anh nói. "Anh sẵn sàng khi em có thể." Anh cầm tay cô và đặt nó lên khóa quần mình. "Thấy không?"

"À, à," cô nói. Nhưng sau đó, cô nhú mào. "Tại sao anh lại mặc quần áo?"

"Anh bảo em rồi, anh ra cửa hàng."

Brittany ngừng mở khóa quần anh và nheo mắt nhìn anh. "Không phải để mua thuốc lá chứ?"

Wes khịt mũi. "Yeah, làm như anh dám hút thuốc rồi trèo lại vào giường em." Ôi trời, cách cô chạm vào anh... "Anh ra cửa hàng để giải quyết cơn nghiện khác."

Cô hôn anh rồi ngược nhìn anh với đôi mắt xanh to tròn và nụ cười- không- hề- ngây- thơ. "Đó là...?"

"Em," bằng cách nào đó anh đã xoay xở nói được. "Anh hoàn toàn nghiện em rồi. Anh đã phải mua thêm bao."

"Tốt," cô nói và hôn anh lần nữa khi anh luồn tay vào tóc cô.

Yeah, thiên đường là đây.

Điện thoại lại réo vang.

"Thật bức mình quá," cô nói. "Em biết không phải Andy gọi, nó sẽ để lại tin nhắn."

Có tiếng máy trả lời khởi động. "Hey, bạn đã gọi đến nhà Britt và Andy. Để lại lời nhắn sau tiếng bip."

"Mẹ, là con Andy."

Brittany ngồi bật dậy.

"Mẹ có ở đó không? Nếu có thì mẹ nhắc máy đi."

Cô lặn khỏi giường, với tay cầm lấy điện thoại và nhấn nút. "Hey, mẹ đây, anh bạn. Con thế nào? Phoenix ra sao?" Cô nhìn Wes. "Xin lỗi," cô cử động miệng.

Anh lắc đầu. Không thành vấn đề. Anh biết cô đã đợi điện thoại của Andy.

"Con không ở Phoenix." Wes có thể nghe thấy giọng Andy qua loa của máy trả lời. "Con đang ở San Diego."

"Cái gì?" Brittany nói.

"San Diego," cậu nói lại lần nữa. "Ở căn hộ của chị Dani. Mẹ, con cần mẹ." Giọng cậu run rẩy. "Mẹ có thể đến đây không?"

Cô đứng dậy, cầm lấy quần lót sạch từ trong ngăn kéo và mặc vào trong khi Wes cũng đang cài lại khóa quần short. "Chuyện gì xảy ra vậy?" cô nói. "Con có ổn không?"

"Yeah," Andy nói. "Con...gần như ổn."

"Gần như? Gần như là sao? Có chuyện gì vậy?"

"Mẹ có biết 5 ngày có phải là quá lâu sau một cuộc tấn công tình dục để mà, mẹ biết đấy, tìm dấu vết cưỡng hiếp?"

"Oh, Chúa ơi," Brittany nói. "Andy..."

"Dani đã bị cưỡng bức, mẹ ạ. Cô ấy không tự nguyện ngủ với Dustin Melero. Con nghe thấy hấn ta ba hoa với những tên còn lại, nói về Dani và một số cô gái khác, kể việc hấn đã cho vodka vào trong chai nước và..." Cậu bé không thể nói tiếp. Cậu đang khóc.

"Oh, Andy..." Cô đứng đó, hai tay bưng miệng, nhìn Wes như thể cô muốn anh nói hay làm điều gì đó, đánh thức cô khỏi cơn ác mộng.

Anh băng qua phòng đến bên cô và chạm vào cánh tay cô, hi vọng có thể giúp dù chỉ là một chút.

"Cho bọn chúng uống đủ, hấn nói thế, con đã nghe thấy hấn nói thế," Andy tiếp tục, "Và 'không' không thật sự có nghĩa là 'không'. Hấn đã nói như vậy. Tên chó đẻ đã nói như vậy!"

"Mẹ rất tiếc," Brittany nói. Cô quay đầu khỏi Wes. "Nói chính xác, Andy, mẹ không nghĩ bây giờ chúng ta còn có thể tìm thấy nhiều chứng cứ về việc cưỡng bức. Cô ấy đã tắm chưa? Cô ấy chắc chắn đã tắm rửa đúng không?"

"Yeah, chỉ có khoảng trăm lần thôi."

Wes chui vào chiếc áo phông, trong khi Brittany mặc vào một chiếc quần jean và áo sơ mi, chải tóc rồi cột lên như đuôi ngựa.

Anh nán nã quanh cô, hi vọng có thể làm điều gì đó để khiến cho mọi thứ tốt hơn. Nhưng không có gì cả. Không phải trong tình cảnh này.

"Hấn làm cô ấy bị tổn thương à?" Britt hỏi.

"Dĩ nhiên."

Cô lắc đầu, tay đặt trên trán. "Không, Andy, mẹ biết hấn...mẹ đang hỏi có phải...chúa ơi. Hấn ta có thô bạo không. Hấn có làm cô ấy bị thương không, có dấu vết bạo lực nào không." Cô nhìn Wes, mắt cô ngập nước. "Em không thể tin em đang nói những lời này với con trai mình."

Wes giữ ánh nhìn của cô, mong mỗi được lời cổ Dustin Melero ra và xé hấn thành từng mảnh. Nhưng anh

biết những gì Brittany cần bây giờ là anh đứng ở đây, bên cạnh cô.

"Con không biết," Andy nói. "Cô ấy không nói chuyện với con. Cô ấy khóa mình trong phòng tắm. Mẹ à, cô ấy quá hoảng loạn về những gì đã xảy ra. Cô ấy nghĩ đó là lỗi của mình. Con sợ cô ấy sẽ tự làm mình bị thương. Mẹ làm ơn đến đây. Nếu có ai đó có thể khuyên nhủ cô ấy thì đó phải là mẹ."

"Mẹ đến ngay, nhưng trước hết cho mẹ số của con," Brittany nói. Cô tìm thấy bút nhưng không có giấy trong tủ, và đang điên cuồng kiểm tra gì đó để viết lên.

Cuối cùng đã có chuyện anh có thể làm. Wes giơ tay ra. Cô nhìn anh, anh gật đầu, và khi Andy đọc số, cô viết nó lên tay anh.

"Như thế này chúng ta sẽ không làm mất nó," anh bảo cô. "Tiện thể hỏi địa chỉ luôn đi."

"Anh sẽ đi với em?" cô hỏi.

"Dĩ nhiên," anh nói, và nước mắt lại dâng đầy mắt cô.

Nhưng cô nhanh chóng lau chúng đi. "Andy, địa chỉ là gì?" Britt hỏi, cậu bé bảo cô, và cô lại viết nó lên tay Wes.

"Để anh nói chuyện với cậu bé," Wes nói.

Cô chuyển điện thoại cho anh.

"Hey, Andy, chú Wes Skelly đây," anh nói. "Coi này, mẹ cháu và chú sẽ đi ngay bây giờ, nhưng sẽ mất khoảng vài giờ để đến đó. Chúng ta sẽ gọi cho cháu từ trong ô tô khi đến nơi, được chứ?"

"Yeah."

"Bây giờ chú sẽ gọi cho một người bạn của chú. Cô ấy là một nhà tâm lý học, người thực sự có kinh nghiệm với những nạn nhân bị chấn thương do cưỡng hiếp. Nếu cô ấy ở nhà - chú cá là thế vào giờ này - cô ấy có thể đến chỗ cháu trong vài phút nữa. Tên cô ấy là Lana Quinn."

Brittany thỉnh thoảng quay lại nhìn anh, nhưng sau đó nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, như thể cô không muốn anh nhìn thấy phản ứng của cô trước tin đó.

Tin anh sắp gọi cho Lana.

Lana, người anh đã yêu bao năm nay.

Lana, người anh đã không một lần nghĩ đến trong suốt 24 giờ qua.

Lana, người có cái tên làm cho Brittany chú ý, và có thể là cảm thấy...ghen?

Wow.

Wes có rất nhiều thứ phải nghĩ đến, nhưng không có thời gian để nghĩ về bất cứ thứ gì lúc này.

"Lana sẽ nói chuyện với Dani," anh tiếp tục. "Nói qua cửa phòng tắm, nếu phải thế. Cô ấy rất giỏi, Andy. Cô ấy có thể giúp, okay? Vì vậy, khi cô ấy đến nơi, hãy để cô ấy vào."

"Yeah," Andy nói. "Cảm ơn chú."

"Chúng ta sẽ đến đó sớm nhất có thể." Wes cúp máy và nhìn Britt. "Đi thôi. Anh sẽ gọi cho Lana ở trong xe."

Trời đã tối, nhưng vẫn còn xe cộ trên đường tiến về phía quốc lộ.

Brittany ngồi trong xe Wes, cố gắng không nhấp nhồm vì sốt ruột. Andy cần cô, còn cô thì ở cách cậu hàng

dậm đường. Điều đó đủ khiến cô điên lên.

Và thậm chí nếu nó còn chưa đủ, Wes đang cầm di động gọi cho Lana- Xấu- tính.

Chúa ơi, cô ghét Lana nhiều hơn bất cứ lúc nào.

"Chào, anh đây," anh nói, vì dĩ nhiên Lana sẽ nhận ra giọng anh trên điện thoại ngay lập tức, thậm chí vào lúc nửa đêm tối thứ bảy.

Có thể là đặc biệt vào lúc nửa đêm tối thứ bảy.

Đừng ghen. Đừng ghen. Đừng...

Well, tại sao không? Phút trước cô còn sắp sửa có tình dục đến mụ óc với người đàn ông tuyệt vời này. Và bây giờ cô phải ngồi đây lắng nghe giọng nói của anh trở nên nhỏ nhẹ suýt soát đến thế nào khi nói chuyện với Lana.

Lana, người sắp sửa ra khỏi giường và lao đến nhà chị Dani, cố gắng giúp bạn gái Andy, một nạn nhân bị cưỡng hiếp.

Oh, Chúa ơi. Tội nghiệp Dani.

Tội nghiệp Andy.

Tội nghiệp Britt ghen tuông.

"Xin lỗi đã đánh thức em dậy," Wes nói vào di động khi ra tín hiệu vào đường cao tốc và tăng tốc độ lên 80. Britt phải bám vào tay nắm trên đầu cửa sổ. Ít nhất cô không phải sốt ruột vì anh lái không đủ nhanh. "Nhưng bọn anh có một trường hợp khẩn cấp, không quá xa nơi em ở."

Anh nhanh chóng kể cho Lana những gì Andy đã kể lại. Về lời ba hoa của Dustin Melero. Về Dani bỏ học và khóa mình trong phòng tắm khi Andy đến gắng hỏi sự thật.

Andy - con trai của "chị dâu của Cowboy Jones, Brittany Evans."

Xem, cô thậm chí còn chưa đạt được mức "bạn anh, Britt."

Brittany lắng nghe Wes đọc địa chỉ trên tay anh.

"Cảm ơn," anh nói. "Bọn anh sẽ đến đó sớm nhất có thể." Anh dừng lại, nghe những lời Lana - Lana- hoàn hảo - nói ở đầu bên kia. Có thể còn bằng một giọng tròn trịa rõ ràng, hoàn hảo như ngọc nữa. "Cảm ơn," anh lại nói, giọng anh đặc biệt ấm áp. "Anh biết em sẽ làm điều này cho anh mà, bé cưng."

Bé cưng.

Wes cũng gọi Lana là bé cưng?

Oh, Chúa ơi. Ghen, ghen, ghen. Bây giờ thì không còn nghi ngờ gì nữa. Nếu Lana ở quanh đây, Britt sẽ cho cô ta một cái nguyệt, có thể là cả một cái găm gừ to tiếng nữa.

Nhưng cô không có quyền nổi giận hay thậm chí tổn thương. Cô đã biết chuyện này sẽ xảy ra, ngay từ đầu. Cô đã dính líu vào trong khi hoàn toàn hiểu rõ tình cảm của Wes dành cho Lana.

Nhưng hi vọng sau một hoặc hai đêm với cô, Wes sẽ hoàn toàn quên Lana...?

Không. Cô không ngốc như vậy.

Oh, có, cô thật sự ngốc.

Well, yeah, có thể. Oh, okay, có, chết tiệt nó.

Chúa ơi, cô là một con ngốc.

Wes cúp máy, nhưng sau đó lại nhấn số khác.

"Anh lại gọi cho ai đấy?" Brittany hỏi. Bạn gái khác của anh? Oh, bình tĩnh. Hít thở sâu. Đại dương xanh yên bình.

"Hey, bé cưng," Wes nói, còn Brittany nhìn anh chăm chăm sửng sốt. "Wes đây. Xin lỗi anh gọi muộn như vậy. Ông chồng đẹp trai chết người của em có ở đó không?" Một khoảng lặng, sau đó, "Hey, Đại úy, Skelly đây. Xin lỗi đã làm phiền cậu. Yeah, tôi biết bây giờ là mấy giờ, nhưng tôi đang ở trong xe với chị dâu xinh đẹp của cậu đến San Diego. Andy gặp rắc rối, tôi hi vọng cậu có thể đến chỗ chị của bạn gái cậu bé càng sớm càng tốt để giúp đỡ cho đến khi chúng tôi tới nơi."

Anh đang nói chuyện với Harlan Jones, sĩ quan SEAL có biệt hiệu kì lạ "Cowboy" mà em gái Melody của Britt đã cưới làm chồng.

Melody là người anh đã gọi là bé cưng. Rõ ràng bé cưng không phải là từ thể hiện mức độ thân mật như Britt đã nghĩ. Điều đó làm cho việc anh gọi Lana là bé cưng có vẻ dễ nuốt hơn.

Chỉ một chút thôi.

Cô vẫn cảm thấy ghen, nhưng đi kèm với nó là một luồng sóng tình cảm dành cho người đàn ông này người đã suy nghĩ sâu sắc đến mức gọi cho Harlan Jones - người Andy tin tưởng - đến giúp sức.

Cô đã không nghĩ đến điều đó.

Wes đọc cho Jones địa chỉ và kết thúc cuộc trò chuyện bằng câu "Gặp cậu trong vài phút tới."

Anh gạt máy lại và nhét nó vào chỗ ngồi trước mặt anh giữa hai chân.

Anh liếc nhìn Britt và gửi cho cô một nụ cười khích lệ. "Giao thông lúc này đã ngót. Chúng ta sẽ đến đó nhanh hết mức có thể."

"Cảm ơn đã lái xe," cô nói. "Cảm ơn vì đi cùng em."

Anh lại liếc nhìn cô. "Tại sao những chuyện xui xẻo cứ luôn xảy ra với người tốt? Andy chắc chắn không đáng phải chịu điều này. Và anh cả cả Dani cũng không."

"Không người đàn bà nào, ở bất cứ đâu, đáng phải chịu bị cưỡng hiếp," Britt bảo anh. "Không bao giờ."

"Yeah, anh cũng nghĩ thế," anh nói. "Nhưng tuy vậy, tại sao việc này lại xảy ra với chúng? Anh không hiểu - em biết đấy, cách thức thế giới hoạt động."

Brittany quan sát anh lái xe, nhận ra anh đang nghĩ về người em trai Ethan đã chết ở tuổi 16 vì một tảng băng trên con đường mùa đông.

"Em không biết," cô nói. "Có những người đùa cợt với tử thần mà chẳng sút mẻ gì. Những người khác chỉ lẳng lặng sống cuộc đời của mình thì cuối cùng lại gặp tai họa. Hoàn toàn thiếu công bằng, nhưng phải chấp nhận thôi, cuộc sống không bao giờ công bằng."

Anh gật đầu. "Yeah, anh hiểu điều đó."

Và bây giờ anh chắc chắn đang nghĩ về Lana và tên chồng lừa dối Quinn của cô ta và...

Nhưng anh lại vươn tới cầm lấy tay cô. "Mọi việc sẽ ổn cả, Britt," anh nói. "Andy là một đứa trẻ mạnh mẽ. Cậu bé sẽ giúp được Dani vượt qua chuyện này." Nâng bàn tay cô lên môi, anh hôn cô. "Và trong trường hợp em còn băn khoăn, anh cũng sẽ ở đây vì em. Cho đến lúc nào em còn cần anh."

Không nghi ngờ gì cả.

Brittany có thể là một tên ngốc, nhưng Lana Quinn hoàn toàn là một người đàn độn.

"Dani phải đến bệnh viện," Lana trình bày lại cho Wes và Brittany. "Tên kia rất thô bạo với cô bé. Em chưa khám cho cô ấy, nhưng em nghĩ xương sườn cô ấy bị gãy, cùng với, à, rất nhiều chỗ giập nát."

Britt phát ra một âm thanh đau đớn nho nhỏ, Wes cầm lấy tay cô, những ngón tay cô lạnh như băng.

"Em cũng đã khuyên cô bé làm khám nghiệm việc cưỡng bức. Cô ấy cần đến bệnh viện, không chỉ vì sức khỏe mà còn để có hồ sơ y tế về những chấn thương," Lana nói tiếp.

"Chị biết," Brittany nói. "Chị là y tá phòng cấp cứu."

"Vâng," Lana nói. "Andy có bảo em. Cậu bé rất tuyệt vời, Brittany. Cậu ấy kiên nhẫn và khách lễ - một tảng đá rắn chắc thực sự. Chính xác là những gì Dani cần hiện nay, về mặt tinh thần. Cậu bé sẽ đi cùng cô ấy đến bệnh viện."

"Chị cũng đi," Britt nói. "Dĩ nhiên."

"À, thực ra..." Lana nói.

Đúng lúc đó, Andy ra khỏi phòng, đóng cửa lại sau lưng.

Brittany tách khỏi Wes và đến bên cậu bé.

Cậu bé vươn tới cô, khuôn mặt cậu trông giống như một đứa trẻ hai tuổi sắp òa khóc. Wes quan sát họ ôm nhau thật chặt.

"Chị ấy thật đáng kinh ngạc," Lana nói nho nhỏ. "Anh biết đấy, em chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay số những người 19 tuổi em đã gặp mà gọi mẹ giúp đỡ. Phải là một người mẹ thật tốt mới có được lòng tin ấy từ đứa con của mình. Nhưng cũng đúng thôi, chị ấy chắc đã có cậu bé từ lúc 12 tuổi."

"Cậu ấy là con nuôi," Wes và Đại úy Jones cả hai gần như nói cùng lúc.

"Ah," Lana nói, theo cách của một nhà tâm lý, dường như bình luận mà không thật sự nói điều gì.

"Dani đang mặc quần áo," Andy nói. "Cô ấy sẽ sẵn sàng đi trong vài phút nữa."

"Mẹ sẽ đi với con," Britt bảo con cô.

Nhưng Andy hơi lùi lại để nhìn vào cô và lắc đầu. Mắt cậu thâm quầng, và môi sưng vù. "Mẹ, cô ấy cảm thấy xấu hổ. Chúng con sẽ chỉ đi hai người thôi. Sẽ ổn cả. Con biết phải làm những gì, cô Lana đã chỉ cho con."

"Con yêu, con sẽ không thể ở trong phòng khám với cô ấy," Brittany phản đối. "Dani không biết mẹ là y tá sao?"

"Yeah," Andy nói. "Nhưng..."

"Mẹ có thể ở bên cô ấy khi bác sĩ..."

"Mẹ, sẽ có y tá trong phòng bên cạnh cô ấy và, mẹ biết đấy, nắm tay cô ấy. Một y tá không phải mẹ của bạn trai. Một y tá cô ấy sẽ không gặp trong bếp của bạn trai."

Brittany gật đầu. "Mẹ hiểu. Mẹ chỉ...Con yêu, ai sẽ nắm tay con?"

"Dani," cậu nhẹ bảo cô.

Britt gật đầu. Cô vươn lên chạm nhẹ vào khuôn mặt bầm tím của cậu. "Mẹ rất tự hào về con."

Cậu chạm vào môi mình và rúm lại. "Yeah, à, còn một điều nữa chúng ta cần nói chuyện. Con nghĩ có thể con đã mất học bổng. Con không chắc, nhưng con nghĩ có một hay hai điều luật về người nhận học bổng không được đâm gây mũi một cầu thủ khác."

Brittany bật cười. "Cảm ơn Chúa," cô nói. "Mẹ sợ con sẽ bảo mẹ con đã giết hẳn."

Andy thoát chuyển sang dữ tợn. "Con đã muốn thế."

Nụ cười của cô cũng nhạt đi. "Mẹ biết."

"Hắn ta đã cười nhạo việc đó," cậu bảo cô, mắt cậu đầy nước.

Wes quay đi, trái tim anh đau đớn cho Andy và cho cả Brittany, người anh biết sẽ làm bất cứ điều gì để xóa mờ nỗi đau của con trai.

Cowboy đã đi vào bếp nhưng Lana đang quan sát Wes với đôi mắt màu nâu lục nhạt rất khác so với mắt em gái cô ấy.

"Tình yêu chữa lành mọi vết thương," cô khẽ nói. Mái tóc cô có màu nâu với một chút ánh đỏ. Khuôn mặt cô cũng bình thường hơn Amber. Cô thậm chí còn không đẹp bằng một nửa cô ấy, nhưng ở cô có một hơi ấm chân thật làm cho cô đáng yêu hơn Amber nhiều lần.

Anh đã luôn nghĩ như thế. Nhưng đứng bên ngọn lửa của Brittany, Amber như làm bằng chất dẻo còn Lana dường như thật lạnh lùng, xa cách và xanh xao.

"Anh không biết điều đó," Wes bảo cô. "Với anh dường như tình yêu luôn là thứ gây ra những vết thương chí mạng nhất. Ý anh là, nếu em không yêu người nào, vậy họ cũng không thể làm tổn thương em khi họ, chẳng hạn như, qua đời. Hoặc khi họ đến bên người khác, đúng không?"

Cô chớp mắt. Sau đó mỉm cười, lại bình tĩnh như thường ngày. "Anh đã nói chuyện với Amber về Quinn."

Wes không nói gì. Anh có thể nói gì? Không, thực ra anh đã biết về Phù- thủy- Quinn- Vĩ- đại phản bội em hàng năm rồi.

"Em nói chuyện với nó sáng nay," Lana bảo anh. "Em đã biết phải chúc mừng đám cưới sắp tới của anh." Cô liếc nhìn Brittany. "Chị ấy dường như rất tuyệt vời."

"Đúng vậy," anh nói.

"Em rất mừng cho anh, Wes." Nụ cười của cô hơi gượng gạo. Nhưng có thể đó chỉ là tưởng tượng của anh. Tuy vậy quãng thâm mệt mỗi dưới mắt cô thì không. "Anh biết không, thật là điên rồ, và có thể em không nên nói điều này, nhưng...em đã từng nghĩ rằng chúng ta sẽ ở bên nhau một ngày nào đó - em và anh. Nhìn thấy Quinn là một tên khốn như vậy..."

"Tại sao em lại ở bên cậu ta?" Wes hỏi. Anh không thể tin anh đang nói những lời này với cô ở đây và bây giờ - một cuộc đối thoại anh đã mơ về hàng năm nay.

Mọi thứ còn không thật hơn, vì thậm chí trong khi anh đang nói chuyện với Lana, anh lại thấy sự chú ý của mình đều dồn vào Brittany, người, ở bên kia căn phòng, vẫn đang nói chuyện với con trai.

"Em yêu Quinn," Lana thừa nhận. "Em đoán em đã luôn hi vọng rằng anh ấy sẽ thay đổi. Anh biết không, cả hai lần chuyện đó xảy ra, anh ấy lại về bên em thú nhận và cầu xin em tha thứ. Dĩ nhiên, sau lần thứ hai, khó mà nghĩ rằng anh ấy sẽ không tái phạm, nhưng..."

Wes nhìn chăm chăm vào cô, hoàn toàn không thể trả lời, hoàn toàn không thể thốt ra một từ.

Hai lần. Hai lần. Cô ấy nghĩ Phù thủy chỉ phản bội cô ấy hai lần.

Wes có thể nghĩ ra 7 hay 8 trường hợp về nơi Phù thủy đã ngủ với một phụ nữ bất kì gặp được trong phòng khách sạn. Đó chỉ là kể sơ qua.

Và đó chỉ là những phụ nữ Wes biết, chỉ là phần nổi của tảng băng.

"Nó không phải thật," anh buột mồm, vì anh phải kể cho cô ít nhất một phần sự thật. "Cuộc đính hôn của anh với Brittany. Đó chỉ là...Em của em có ý với anh, và...Ý anh là, cô ấy rất tốt và đủ thú, nhưng anh không có hứng thú...Vì vậy Brittany đồng ý đóng vai vị hôn thê của anh và..." Anh lắc đầu. "Nó không thật."

"Không phải à?"

"Không."

"Toàn bộ quan hệ của anh với chị ấy chỉ là giả?"

"Vụ đính hôn," anh nói rõ hơn. "Yeah."

Lana nhìn anh, hơi nghiêng đầu sang bên. "Anh thật sự nghĩ em sẽ tin rằng anh không ngủ với chị ấy?"

Wes cười ngượng ngùng. "À, chính xác thì anh không nói thế."

"Ah."

"Nó là, em biết đấy, tùy tiện. Một cuộc chơi thoáng qua. Cô ấy là người muốn đặt ra điểm kết thúc."

"Còn anh cảm thấy thế nào?"

Anh lại cười, nhưng nghe thật gượng gạo. "Đừng có cố phân tích tâm lý của anh, bé cưng. Nếu em phải biết, anh ổn."

"Em hiểu."

"Và cũng đừng có 'em hiểu' với anh. Jesus."

"Dani gần xong rồi," Andy nói, ngắt lời họ. "Cô có phiền không nếu chúng ta ra khỏi phòng khách để cô ấy không phải đi qua đám đông mới đến cửa?"

"Ý hay đấy," Lana nói. "Cô nghĩ cô phải đi đây. Cô phải làm việc sớm vào buổi sáng, nên..."

Chương 11

"Để anh tiễn em," Wes bảo Lana.

Brittany đã cố căm ghét cô ấy, nhưng cô không thể, sau khi gặp người phụ nữ này, sau khi nhìn thấy cô ấy tốt bụng, thành thật và chân tình đến mức nào, tử tế với cả Dani và Andy đến mức nào.

Lana còn đi đường vòng để đến bên cô khi ra cửa. Và cô ấy ôm lấy Brittany, bao trùm lên cô một đám mây mỏng mùi nước hoa hấp dẫn mà tinh tế. Cô ấy xinh đẹp, thông minh, tốt bụng và tỏa hương thơm. Wes đúng là biết nhìn người.

"Thật vui được gặp chị," Lana nói với cô. "Nếu chị cần gì, đừng ngại gọi cho em. Wes có số của em đấy."

"Cảm ơn em," Brittany nói. "Và cảm ơn vì đã đến đây nhanh như vậy."

Andy đã kể cho cô rằng chị của Dani đang đi công tác bên Nhật, và Dani không muốn gọi cho cha, ông đã tái hôn và bắt đầu một gia đình mới sau khi mẹ cô mất. Những ngày qua cô ấy chỉ có một mình. Cảm ơn Chúa Andy đã đến tìm. Và cảm ơn Chúa vì Lana Quinn và Harlan Jones đã có thể nhanh chóng đến đây.

"Em cũng sẵn sàng nếu cảnh sát hay D.A muốn thẩm vấn em," Lana nói. "Em rất mong có thể giúp đỡ để bắt tên nào đã gây ra chuyện này."

"Việc này sẽ không dễ đâu," Brittany nói.

"Em biết." Đôi mắt nâu xinh đẹp của Lana ngập nước. "Em có biết. Trước đây em đã thấy rất nhiều lần chuyện như thế này."

Lần này người ôm lấy Lana là Brittany.

Cả hai người họ đều lau nước mắt khi buông nhau ra.

"Đừng đánh mất anh ấy," Lana nói nhỏ với Britt. "Anh ấy là một người đàn ông tốt."

Cái gì? Không phải họ vẫn đang nói về tên khốn Dustin Melero đó chứ? Hay là... "Xin lỗi sao cơ?"

Nhưng Lana đã đi ra cửa.

Và chồng Melody, Harlan, hay còn gọi là Cowboy, đã ở bên cạnh khuỷu tay Brittany.

"Sao chị không về nhà với em?" cậu ta nói, với chất giọng hơi mang âm điệu miền tây. Anh chàng đã chụp lên đầu một cái mũ bóng chày, và xỏ chân vào giày mà không đi tất khi vội vàng đến đây. Thậm chí kể cả khi ăn mặc như vậy, với mái tóc xù lên và râu lởm chồm trên cằm, vẫn dễ hiểu tại sao Melody không thể cưỡng lại được việc bận bịu với cậu ta trong phòng vệ sinh trên máy bay - sự kiện đã dẫn tới lần mang thai đầu tiên.

Britt quan sát Wes đi theo Lana ra khỏi cửa, ngắm nhìn cách chiếc áo phông của anh vừa khít quanh cơ bắp ở lưng, cách anh đi, với sự tự tin và ung dung mà cô biết là anh đang giả vờ. Người khác có thể bảo anh căng thẳng, lo lắng nhưng cô lại thấy ở anh một nguồn năng lượng không giới hạn, không kiềm chế. Một tia chớp trong chiếc quần short.

Một người đàn ông như bao người khác nhưng lại cần giúp đỡ để học được cách thả lỏng mình.

Cô có thể giúp anh. Anh đã thực sự như vậy chỉ vài giờ trước, trên giường cô.

Oh, Chúa ơi.

"Mel và Tyler rất muốn gặp chị," Harlan nói. "Dĩ nhiên chúng đều đang ngủ, nhưng sáng mai..."

Brittany cười. "Đã sáng rồi. Tyler sẽ dậy trong vài giờ nữa." Cháu trai cô, như mọi đứa bé trai khác, đều là những tên dậy sớm.

"Mel ra lệnh cho em phải đưa chị về nhà," cậu ta kiên quyết, dẫn cô đến cửa. "Vì vậy em sẽ không chấp nhận câu trả lời không đâu."

"Cậu sẽ phải chịu thôi," cô nói, quay về phía Andy. "Cưng, con có chắc con không muốn mẹ..."

"Mẹ," Andy nói, ôm lấy cô. "Con chắc mà. Con sẽ gọi mẹ nếu cần." Cậu bé bắt tay Harlan. "Cảm ơn chú đã đến."

"Bất cứ lúc nào cháu cần, Andy," Harlan nói, "cháu chỉ cần gọi thôi."

"Andy?" Tiếng Dani từ phòng ngủ.

"Cảm ơn chú." Rồi cậu bé đi vào trong.

"Đi nào, Britt," Harlan nói. "Andy đã lớn rồi. Chị phải để cho nó làm theo cách nó và Dani muốn. Chúng cần thời gian bên nhau để nói chuyện, sau khi rời khỏi bệnh viện."

"Chị biết," cô nói.

"Nó nói với em sẽ cố thuyết phục Dani quay về L.A vào thứ hai - đưa cô bé đến phòng y tế trường để tư vấn. Và liên lạc với những cô gái khác mà tên Melero có nói đến, để xem tất cả có đủ để khởi kiện không. Em không chắc là nó sẽ gọi cho chị trong mấy ngày tới để nhờ giúp đỡ đâu. Nhưng bây giờ em cho rằng ưu tiên hàng đầu của nó là khiến Dani hiểu nó sẽ không bỏ đi."

"Chị biết," Brittany lại nói. "Chị biết tất cả chuyện đó. Dù sao cũng cảm ơn cậu đã nhắc chị. Và cảm ơn đã mời chị về nhà nhưng không cần đâu. Bảo Mel và Tyler chị hứa sẽ đến chơi sau."

Cậu ta nhíu mày nhìn cô. "Chị không định lái xe về L.A tối nay đấy chứ?"

"Chị không hoàn toàn chắc chắn bọn chị sẽ làm gì tối nay," cô bảo cậu ta, và quan sát cậu ta "tiêu hóa" từ "bọn chị".

Harlan bật cười và biểu hiện sau đó trên mặt cậu Brittany chưa từng thấy qua, nhăn nhó với cô như một tên quỷ sứ. "Thật à? Chị và Skelly là bọn chị?"

"Shh," cô nói. "Andy không biết. Có thể nó sẽ không bao giờ biết. Đó chỉ là một sự mất trí nhất thời. Cậu biết đấy, một cơn chấn động não ngắn hạn. Hứa là cậu sẽ không kể cho Melody, okay?"

Harlan trông thật đau khổ, điều làm cho cô cảm thấy yêu quý cậu ta hơn. "Đừng bắt em hứa điều đó, Britt. Em yêu quý chị như chị gái em, chị biết điều đó mà, nhưng đừng bắt em giấu Melody điều gì."

"Chỉ là...nếu quá nhiều người biết, chuyện này sẽ kết thúc," cô bảo cậu ta. "Ý chị là, dù chị biết nó sẽ kết thúc sớm thôi, nhưng...Chỉ em và chị biết thôi nhé, Jones, chị đang rất vui. Chị chưa sẵn sàng để kết thúc nó."

"Có thể..."

Cô ngắt lời. "Đừng nói gì cả. Đó chỉ là một cuộc chơi ngắn mà thôi. Chị đã nói rõ với anh ta trước khi bắt đầu. Chị không định thay đổi nguyên tắc của mình về đàn ông lúc này đâu."

"Nhưng nếu..."

"Không," cô nói. "Xem này, đó là điều Melody sẽ nói nếu nó biết. Bắt đầu cái 'nếu như' sẽ là cách hữu hiệu để giết chết chuyện này. Nó sẽ làm chị phát điên, chị sẽ bắt đầu có những hành động kì lạ, làm cho Wes phát điên, và... Cho chị một tuần nữa rồi hãy kể cho nó nghe. Làm ơn đi."

Cậu ta lắc đầu và thở dài. "Em không biết..."

"4 ngày. Làm ơn."

"Được rồi. Thỏa thuận. Em sẽ kể cho cô ấy nhưng không để cô ấy gọi cho chị hay kể cho ai khác trong một tuần."

Yeah, làm như việc đó có thể xảy ra. Nhưng cũng đáng để thử. "Được rồi. Nhưng phải nói với nó như thế trước khi kể cho nó nghe nhé. Và nếu nó gọi chị sẽ cúp máy đấy."

"Chị biết không, Britt, nếu chị thực sự thích cậu ta đến thế..."

"Dừng," cô nói. "Cậu không cho rằng chị đã từng nghĩ về chuyện đó sao? Tin chị đi, chị đã nghĩ rồi. Chị không biết cậu biết anh ấy rõ đến mức nào nhưng...Wes...Well, có thể nói là anh ấy đã có tình cảm với người khác rồi. Một người anh ấy không thể có được."

Người đó đang ở bên cạnh anh ấy trên lối đi. Một người cũng tuyệt vời như anh ấy.

Ghen, ghen, ghen.

Harlan thoát trở nên dữ tợn. "Cậu ta đã có người khác, vậy mà vẫn luẩn quẩn bên chị à? Tên khốn kiếp đó. Em sẽ giết hắn."

"Oh, đúng là những gì chị cần." Brittany đảo tròn mắt. "Chúa cứu tôi khỏi cái đám testosterone."

"Okay, được rồi. Em sẽ nói chuyện với hắn."

"Và kết quả của cuộc nói chuyện đó là anh ta sẽ không gặp chị nữa. Cảm ơn rất nhiều."

"Được rồi, em sẽ không nói chuyện với cậu ta. Trong một tuần."

"Cậu cũng không được trừng mắt với anh ấy," cô nói.

"Thế thì khó lắm."

"Không khó đâu. Anh ấy sắp đi rồi - cậu sẽ không gặp anh ấy trong một tuần rưỡi nữa."

Chỉ cần ra khỏi cửa, đi vào xe tải và lái đi - về nhà với bà vợ mang thai và con cậu."

Harlan để cho Brittany kéo cậu ta ra khỏi cửa đi vào cái lạnh của buổi đêm.

Bên ngoài đường, Wes đang đứng bên cửa buồng lái ô tô của Lana, cúi xuống nói chuyện với cô ấy ngồi bên trong.

Ghen, ghen, ghen.

"Em sẽ nói chuyện với chị vào tuần sau," Harlan nói và lái thẳng đi, hoàn toàn làm ngơ Wes, như cô đã yêu cầu.

Trừ việc, lúc này, đứng ở đây, nhìn Wes nói chuyện với Lana, Brittany bị bao trùm bởi một làn sóng của những nghi ngờ.

Khi Harlan bỏ đi, cô nhận ra rằng từ chối ngủ ở nhà em gái có thể là một sai lầm lớn.

Wes và Brittany ở bên nhau trong cái phi thực tế của Los Angeles là một chuyện, nhưng ở đây San Diego nơi Wes sống...nơi Lana sống...

Trong lúc Brittany đang quan sát, Wes đứng thẳng dậy và lùi khỏi xe Lana. Cô ấy khởi động xe, và khi đèn đuôi xe mờ dần vào đêm, anh xoa xoa gáy như thể bị đau.

Đau lòng và khao khát có thể gây ra cho bạn điều đó, khiến cho bạn đau khắp toàn thân.

Wes thở dài, một cái thở dài sâu thẳm từ tâm hồn, và lắc đầu nuối tiếc hoặc chán ghét. Brittany không chắc nó là gì, nhưng cả hai đều không tốt.

Anh đứng đó một lúc lâu đến mức cô sợ rằng anh đã quên mất cô.

Cô háng giọng. "Vậy, có, ví dụ như, một cái sofa nào trong căn hộ của anh mà em có thể dùng để ngủ một lúc không?"

Anh quay về phía cô, cái nhìn trên mặt anh biểu lộ một sự bối rối tột cùng. "Anh tưởng...em không muốn..." Anh ngừng lại và bắt đầu câu nói khác. "Anh có một cái giường đôi. Có lý do nào khiến em đột nhiên không muốn dùng chung nó với anh vậy?"

"Không có," cô nói. "Em chỉ nghĩ là anh có thể không muốn...anh biết đấy, việc gặp Lana có thể..."

"Có thể gì?" anh hỏi. "Khiến anh trở thành thằng ngốc? Anh không nghĩ vậy đâu bé cưng. Đi nào, chúng ta đi khỏi đây thôi để Andy có thể đưa Dani tới bệnh viện." Anh tiến về phía chiếc xe.

Brittany theo sau. "Em ước gì chúng để cho em đi cùng."

"Anh biết em muốn thế," Wes dịu dàng nói, mở cửa xe cho cô. "Nhưng em không không thể. Andy không phải là tên ngốc, Brittany. Cậu bé có số của anh. Nếu thấy có chuyện ngoài tầm tay, cậu bé sẽ gọi."

Cô ngồi vào xe, anh đóng cửa sau lưng cô.

"Hey, mặt trời sắp lên rồi," anh nói khi ngồi vào sau vô lăng. "Em nói sao nếu chúng ta đến bãi biển và ngắm bình minh?"

"Vâng," cô bảo anh. "Ý kiến hay đó. Dù gì em cũng không thể ngủ lại được nữa." Cô đang bận tâm về quá nhiều thứ. Andy. Dani.

Lana.

Anh khởi động xe và, khi họ rời đi, cô quay lại nhìn Andy giúp Dani ra khỏi nhà. Cô gái đang di chuyển chậm chạp, rón rén. Khó mà nói được tổn thương nghiêm trọng nhất của cô ấy là về mặt tinh thần hay thân thể.

Là gì trong hai cái đó, con đường hồi phục của cô ấy sẽ rất khó khăn. Và Andy, Chúa giúp nó, sẽ ở đó, trong cả chuyến đi gặp ghen.

Đó là tất cả những gì cô có thể làm để không khóc.

"Đây là bãi biển yêu thích của anh ở San Diego," Wes nói khi dừng xe và Brittany bật khóc.

"Whoa," anh nói. "Hey, bãi biển đó không tuyệt vời đến mức ấy đâu."

"Em xin lỗi," cô nói. "Em rất xin lỗi." Cô lao ra khỏi xe.

Đó là một hành động ngốc nghếch, anh cố biến nó thành chuyện đùa trong khi cô hiển nhiên không có tâm trạng đùa cợt.

Anh đuổi theo cô, đang chạy xuống bãi biển trong ánh sáng mờ mịt sương của buổi trước bình minh. Cô nhanh hơn những gì anh nghĩ khi nhìn vào cô và những gì anh biết về khí động lực học, nhưng đó mới là Brittany. Cô tràn đầy những bất ngờ. Anh phải tăng tốc mới bắt được cô. "Hey!"

"Để mặc em được không?" cô nói. "Chỉ vài phút thôi. Em muốn khóc bây giờ, và em không muốn khiến anh thấy không thoải mái."

Anh cười. "Anh không thoải mái thì có sao đâu? Jeez, Britt, em có bao giờ ngừng nghĩ về người khác và tập trung vào mình chưa?"

Cô ngồi xuống cát và vùi mặt trong lòng bàn tay. "Làm ơn, đi đi."

"Không." Wes ngồi xuống bên cạnh cô và kéo cô vào vòng tay mình. "Bé yêu, nhìn này, em cứ khóc đi. Tối nay thật là khổ cho em."

Brittany chống lại trong vòng nửa giây, sau đó cô bám vào anh, tay cô quấn chặt quanh cổ anh.

Anh chỉ ôm cô và vuốt ve lưng và tóc cô trong lúc bầu trời dần sáng lên. Sương mù càng lúc càng dữ dội, dày đặc, ẩm ướt và lành lạnh trên mặt và tay anh.

Britt dường như không nhận ra, và anh để mặc như vậy - để cô trút ra nỗi đau lòng.

"Chúa ơi, chắc anh nghĩ em thật là yếu đuối," cuối cùng cô nói, gạt nước mắt bằng mu bàn tay.

Anh vuốt tóc cô ra sau. "Anh nghĩ em thật tuyệt vời. Anh nghĩ Andy là đứa trẻ may mắn nhất trên thế giới này vì có em làm mẹ. Em có biết chuyện gì sẽ xảy ra ở nhà anh nếu anh có học bổng đại học và có nguy cơ mất nó vì đánh nhau không?"

Cô lắc đầu.

"Mẹ anh sẽ trở nên rất hung dữ, còn bố anh sẽ không ngẩng đầu lên khỏi bữa tối. Ông sẽ nói - Chúa biết anh nghe điều này rất thường xuyên," anh bắt chước giọng bố mình, "Điều ngạc nhiên duy nhất trong chuyện này, Wesley, là mất đến 3 tháng mới xảy ra chứ không phải là 2."

Nước mắt cô lại dâng lên. "Đó là một điều kinh khủng để nói với con mình."

Anh hôn cô. "Hey. Shh. Anh có kể chuyện đó cho em để em lại khóc lần nữa đâu."

"Anh bảo em rằng bố anh không đánh anh," Brittany nói, "nhưng ông ấy có thể đã làm như vậy. Em nghĩ, nói với anh ông ấy cho rằng anh sẽ thất bại thì chẳng khác gì một cú đánh chí mạng."

"Yeah, well," anh nói. "Thật dễ mà buộc tội ở đây, vì, em biết không, anh là một tên vô tích sự."

"Thấy chưa?" cô nói. "Anh tin ông ấy. Anh vẫn tin ông ấy."

Anh nhẹ nhàng thay đổi chủ đề, vuốt tóc cô. Cô đã đánh mất dây buộc tóc ở chỗ nào đó trên đường xuống bãi biển. "Em sẽ làm gì nếu cậu bé thật sự đánh mất học bổng?"

Cô ngồi ngay lại bên anh, tựa đầu vào vai anh. "Giống như những gì em đã bảo Andy. Chúng em sẽ tìm ra cách."

"Ví dụ như tạm ngừng việc học của em?"

Brittany gật đầu. "Em đang đến trường bằng tiền em để dành cho Andy đi học," cô bảo anh. "Nó định học ở Amherst - cách nhà một đoạn ngắn ở Appleton, anh biết đấy, ở Massachusetts. Nó muốn ở nhà. Thật ra, nó đã rất cương quyết như thế. Em đã cố thuyết phục nó sống ở trường, kí túc xá năm nhất. Rất nhiều điều thú vị, bạn cùng phòng, tiệc tùng và những thứ như thế. Nhưng nó chỉ cười và bảo em rằng nó đã có hàng năm trời ở trong hệ thống chăm sóc con nuôi, sống với những người lạ. Tại sao nó lại muốn sống với những người lạ nữa trong khi vừa mới quen với việc có được một ngôi nhà thật sự?"

"Cậu bé khôn ngoan thật," anh nói mà chỉ để tâm đến bàn tay cô trên đùi anh.

Cô mỉm cười, chơi đùa với khóa kéo trên túi quần short của anh. "Yeah, em đoán thế. Sau đó khi nó được học bổng toàn phần của đại học ở L.A - một học bổng bóng chày - Chúa ơi, nó rất muốn đi. Nhưng nó lại định từ chối. Và bất chợt em nghĩ, em đã muốn quay lại trường học từ lâu. Dĩ nhiên em có thể tìm được một trường y tá ở L.A. Chúng em có thể chuyển đi cùng nhau. Khá là kì lạ, anh biết đấy, Andy và mẹ nó đến trường cùng nhau. Giống như trong mấy bộ phim hài thiếu niên vậy. Nhưng đó là những gì nó muốn và mọi thứ đã diễn ra thật tốt đẹp. Cô hít sâu vào. "Nó sẽ vẫn tốt đẹp khi không có học bổng. Với tình trạng thiếu y tá hiện nay, em có thể có được một công việc toàn thời gian ở bệnh viện trong nháy mắt."

"Như vậy thì tiếc quá."

"Không, đó là cuộc sống. Cuộc sống cứ diễn ra và anh phải thuận với nó. Em sẽ có bằng của mình, chỉ lâu hơn em đã nghĩ một chút thôi." Cô đột nhiên nhận ra màn sương. "Oh, Chúa ơi, ai đã bật cái máy tạo đá khô thế này?"

Khá là rùng rợn, vì nó như thể họ là hai người cuối cùng tồn tại trong vũ trụ. Rùng rợn, nhưng cũng tuyệt vời. Họ không thể nhìn thấy ai khác đến bãi biển vào giờ này, nhưng cũng không có ai khác có thể nhìn thấy họ. Anh hôn cô.

"California có kiểu thời tiết lạ thật," cô nói.

"Anh thích loại sương này," anh bảo cô. "Nó là lá chắn thích hợp cho những đặc vụ đen."

"Đặc vụ đen là gì?" cô hỏi, hôn anh lần nữa. Oh, yeah. Sương mù dường như không còn lạnh nữa. Anh kéo cô vào người mình, để cả hai cùng nằm trên cát.

Chúa ơi, anh không thể nhớ lần cuối cùng anh làm chuyện này trên bãi biển.

Có thể vì những lí do chính đáng. Cát và tình dục không hợp với nhau.

"Đặc vụ đen là những nhiệm vụ cực kì bí mật," cuối cùng anh bảo cô. "Chúng thường thường bí mật đến mức sếp ngay trên mình cũng không biết được mình sẽ làm gì."

Cô mỉm cười với anh, ép sát vào anh. "Em cá là sếp anh cũng không biết anh sắp làm gì."

Anh cười. "Chắc chắn rồi."

"Anh biết không, nếu em mặc váy thay vì quần jeans..."

"Chết tiệt ông, Levi Strauss." Cô cười, và anh vươn tới chạm vào khuôn mặt cô. "Britt, em biết không, anh yêu những lúc em cười, nhưng đừng bao giờ nghĩ anh không muốn em khóc trước mặt anh, okay?"

Cô gạt đầu, mắt cô đột ngột dịu đi. "Với em cũng thế."

Anh cười. "Yeah, cảm ơn em, nhưng..."

"Nhưng đàn ông mạnh mẽ không khóc?"

"Không," Wes nói. "Anh đã thấy nhiều người đàn ông mạnh mẽ khóc. Anh chỉ...anh cố không biến nó thành thói quen của mình. Anh sợ..."

Cô đợi.

"Rằng một khi bắt đầu anh sẽ không thể dừng lại," anh thú nhận.

"Oh, Wes," cô nhẹ nói.

Màn sương đã bao phủ họ hoàn toàn, nước đã thành giọt và chảy xuống mặt cô. Áo phông của cô biến thành trong suốt. Tiếc là cô đang mặc áo ngực.

"Em nên tham dự cuộc thi áo phông ướt," anh nói. Đúng là một câu nói ngu ngốc - anh cá một khoản lớn là Britt không đồng tình với một sự phô bày giới tính rành rành như vậy. Nhưng anh đang muốn thay đổi chủ đề ngay lập tức.

Cô nhìn xuống người mình và bật cười. "Yeah, đúng thế."

"Anh sẽ bỏ phiếu cho em."

"Cảm ơn," cô nói. "Em nghĩ thế. Dù em không chắc em có nên cảm ơn anh đã gợi ý cho em đi làm bẽ mặt mình và toàn thể phụ nữ bằng cách đứng trên sân khấu trước những khán giả nam la hét và để bị đánh giá về kích cỡ và hình dáng của ngực em."

Ding. Mười điểm vì đã đoán chính xác.

Cô nheo mắt lại nhìn anh. "Anh có muốn tham dự cuộc thi xem ai có dương vật to nhất không? Okay, các chàng trai, cởi quần ra và nhìn xuống đám đông!"

"Yeah, okay, ít ra thì phụ nữ có thể mặc áo."

Cô khịt mũi. "Khác gì đâu khi áo phông bị ướt." Cô vờ tay vào trong áo và, như một nhà ảo thuật, làm cách nào đó cô đã mở được áo ngực và cởi nó ra qua tay áo phông. "Thấy không?"

Oh, yeah. Anh có thấy. Cô ướt sũng và nóng hổi vì anh. Gợi tình đến mức khó tin.

Hoặc có thể cô bị lạnh vì sương. Anh ngồi lên và hôn cô, cô run lên. Anh không thể biết được đó là vì ham muốn hay vì cô đang lạnh cóng.

"Có muốn đến chỗ anh và tắm nước nóng không?" anh gợi ý khi liếm đầu vú cô và mút lấy nó, qua lần vải áo phông.

Cô rên rỉ khi cọ mình vào anh, vẫn đang có quần short và quần jean trên mình.

Anh có thể cảm nhận thấy những ngón tay cô, đang mở khóa quần anh. Nút trên cùng hơi khó mở, nhưng..., cô ấy làm được rồi, còn khóa kéo thì dễ và...yeah.

"2 câu hỏi," cô nói. "Anh có bao trong túi không, và khi sương dày như thế này, thường mất bao lâu nó mới tan đi?"

Anh bật cười nhưng nghe như một tiếng rên khi cô chạm vào anh. "Yeah," anh nói, "Những lúc thế này, thường phải đến giữa sáng hoặc thậm chí trưa nó mới tan. Nhưng anh sẵn sàng cá rằng sương sẽ kéo dài trong ít nhất 5 phút nữa, như thế là dài hơn 4 phút so với những gì anh chịu đựng được nếu em cởi chiếc quần jean của em và..."

Brittany buông anh ra và mở khóa quần jean của mình. Nó ướt át và khó mà cởi ra. Tuy vậy, cô cũng cố hết sức và đến lúc cô đưa được một chân ra, anh đã mang được bao vào.

Sau đó cô bao bọc lấy anh, đẩy anh vào sâu trong cô đến mức anh suýt nữa đánh mất mình ngay lập tức.

Cô di chuyển lên phía trên anh, nhanh nhẹn và quả quyết, như thể nhu cầu có anh của cô đã hoàn toàn chiếm hữu cô.

Rõ ràng là như vậy. Cô muốn anh đến mức sẵn sàng làm tình trên bãi biển công cộng.

Chúa ơi, thật là một điều dễ gây kích thích.

"Britt, anh nghiêm túc đấy," anh hỏn hển. "Anh phát điên vì em rồi, anh sẽ không kéo dài thêm được nữa đâu."

Cô trả lời bằng sự giải phóng tức thì. Nhanh mạnh như quỷ, nó làm cô run lên khi cô hét gọi tên anh.

Và anh cũng xong, trò chơi đã kết thúc. Anh không thể ngừng bản thân lên đến tột đỉnh như thể cuộc đời anh dựa vào nó. Anh đâm vào cô với một cú nỗ của khoái lạc mạnh mẽ tới mức mắt anh ứa nước.

"Cảm ơn anh," cô hỏn hển và bám vào anh. "Oh, Chúa tôi, cảm ơn anh. Anh luôn biết chính xác những gì em cần."

Wes phải bật cười. Cô đang cảm ơn anh. "Ngay bây giờ, anh nghĩ em cần tắm nước nóng. Và một tách trà." Chúa ơi, anh có tí trà nào không? Hi vọng là có.

Nếu không có, anh sẽ kiếm được từ nơi nào đó.

Quỷ thật, nếu cô muốn có mặt trăng, anh cũng sẽ tìm ra cách để lấy nó cho cô.

Chương 12

Đến sáng Thứ hai, quần jean của Brittany cuối cùng cũng khô và họ đã có thể ra ngoài nếu muốn.

Mới đầu Wes có một chút lo lắng khi họ đến căn hộ của anh vào sáng sớm Chủ nhật. Nơi này không hẳn là gọn gàng và ngăn nắp. Thậm chí dù còn mới, nó hoàn toàn thiếu hơi ấm và không khí vui vẻ như căn hộ của cô ở L.A.

Anh đã gom tất cả quần áo, rửa qua bát đĩa bẩn và đổ gạt tàn trong lúc cô tắm. Anh mở hai hộp thuốc lá và ném chúng vào chậu nước, nhúng đắm nước trước khi vứt vào thùng rác.

Ý nghĩ hút một điếu trong khi cô đang tắm không hề có trong đầu anh. Ít nhất không nhiều hơn 2 hoặc 3 giây -

một điều phải nói là cực kì tuyệt diệu.

Thay vào đó, anh nhìn quanh, bắn khoăn không biết làm thế nào để khiến cho nơi này dễ chấp nhận hơn trong mắt Brittany. Chúa ơi, căn hộ của anh thật là xấu xí. Anh chẳng biết làm gì với đồng poster phim khoa học viễn tưởng dán không đóng khung trên tường, hay những món đồ secondhand sờn rách và phai màu - bao gồm một cái ghế sọc vuông xanh tím dường như đang gào lên rằng chủ nhân của nó không chỉ không có thẩm mỹ mà còn không có cả cuộc sống nữa. Bởi vì, thực sự, không ai có thể dành nhiều thời gian trong phòng với cái ghế đó mà không phát điên. Nó như thông báo rằng căn hộ này thực ra chỉ là một nơi Wes đến để ngủ lúc này hay lúc khác. Đây không phải nhà của anh.

Nhưng lo lắng của anh đã không thành sự thật. Họ dành cả ngày Chủ nhật trong phòng ngủ.

Trên giường của anh.

Brittany đã gọi cho chỗ làm và bạn cùng lớp để báo rằng có chuyện xảy ra với Andy, và cô không thể trở về L.A trong vài ngày tới. Vì vậy chẳng có gì để làm ngoài việc chờ Andy báo tin.

Cậu bé đã gọi vài lần vào di động của Wes, cuộc mới nhất chỉ mới sáng nay. Dani có cuộc gặp mặt với bác sĩ riêng của cô ở San Diego, vào lúc chiều muộn hôm nay. Thứ ba họ sẽ trở về L.A. Luật sư khu vực đó muốn gặp mặt Dani và thảo luận về khả năng cô bé khởi kiện. Họ hiện đang có thêm một lời buộc tội nữa cho Dustin Melero và lời khai của Dani sẽ làm cho vụ việc thêm rõ ràng.

Dĩ nhiên mọi việc luôn luôn tồi tệ trong một vụ tấn công tình dục. Đó sẽ là trận chiến "anh nói, cô ta nói". Danh tiếng của Dani, lịch sử tình dục - thực ra, toàn bộ cuộc sống riêng tư của cô - sẽ bị sẫm soi bởi những người chỉ cố chứng minh rằng cô ấy sẵn sàng quan hệ tình dục với Melero.

Đúng thế. Cô ấy rất vui lòng để bị gãy xương sườn. Cô ấy chắc chắn đã thích mê lên được.

Tin tốt là Dani chưa từng có tai tiếng gì cả. Cô ấy, như Wes đã nói ngày trước, là một trinh nữ công khai. Cô ấy đã khá là kiên quyết với quyết định chờ đợi cho một mối quan hệ tình dục. Và cô bé không chỉ nói điều đó với những đứa trẻ khác. Cô còn nói với bác sĩ và người hướng dẫn ở trường đại học của mình.

Bởi vì cô là một "cô bé ngoan", có khả năng lời khai của cô sẽ có ích cho việc kết tội Dustin Melero.

Tuy nhiên, Brittany vẫn tức giận đến bốc khói. Sau cuộc gọi của Andy, cô phải xả bớt cho hả giận. "Vây em sẽ quay lại L.A, rồi trong một tuần nữa, khi kì nghỉ của anh kết thúc và anh đã rời đi, giả dụ em đang đi bộ về nhà từ bệnh viện vào lúc tối muộn, và em bị tấn công. Giả như em bị lôi vào trong ngõ và bị cưỡng bức."

Wes rụt lại, ngồi xuống cạnh cô trên giường. "Anh không muốn nói chuyện đó. Tại sao thay vào đó chúng ta không nói là em sẽ không bao giờ đi bộ một mình về nhà vào buổi tối?"

Cô thở dài một cách cường điệu. "Em chỉ lấy mình làm ví dụ thôi, nhưng không, anh nói đúng, chuyện đó sẽ không xảy ra bởi vì em rất cẩn thận. Em sẽ bắt taxi nếu đã quá muộn để gọi Andy đến đón."

"Tốt lắm."

"Okay, vậy thay vào đó giả dụ rằng em cuối cùng cũng nhận lời ăn tối với Henry Jurrik - anh ta là chuyên gia về phổi ở bệnh viện. Anh ta mời em khoảng một tháng một lần." Cô cười. "Anh ta đã ghi nó vào lịch hay sao ấy. Chính xác như đồng hồ."

"Hắn ta là bác sĩ à?" Wes hỏi, cố gắng không tỏ ra ghen tuông, nhưng thất bại thảm hại.

Brittany hôn anh. "Em có nguyên tắc không đi với bác sĩ," cô bảo anh. "Nhưng chỉ là giả dụ thôi, cứ cho rằng em mất trí và đồng ý đi ăn tối với anh ta. Chúng em đi ra ngoài, anh ta đèo em về nhà. Tiễn em đến cửa. Anh biết đấy. Muốn vào trong, nhưng em không mời anh ta, dĩ nhiên, vì mới chỉ là cuộc hẹn đầu tiên. Anh ta chẳng tinh tế gì cả và cố hôn em, vì vậy em ngoảnh đầu đi - anh biết đấy, em nhất quyết đã đưa cho anh ta tín hiệu không sex tối nay, đồ ngốc. Nhưng anh ta khăng khăng, và cuối cùng em phải nói thẳng, không. Thế nhưng Andy không ở nhà, nên anh ta đẩy em vào trong và cưỡng bức em."

"Đây thật là một cuộc nói chuyện khó chịu," Wes nói.

"Yeah, well, chuyện này luôn xảy ra với phụ nữ," Britt bảo anh với khuôn mặt nghiêm nghị mà anh đã nhận thấy và yêu thích. Cô muốn nói về chuyện này, vậy họ sẽ nói về nó. Khó mà hình dung được có ai cưỡng bức được cô khi trông cô như thế, nhưng Wes biết quá rõ rằng mặc cho thái độ kiên cường đó, chính anh có thể chế ngự được cô với một tay bị trói ở sau lưng.

"Nó đã xảy ra với Dani," cô tiếp tục. "Cô bé nói không, và Melero nói thật xui xẻo. Cô ấy chống cự tới mức gãy cả xương sườn. Nó đã xảy ra, Wes."

"Tốt nhất chuyện đó không bao giờ xảy ra với em."

Cô lại hôn anh. "Đừng lo. Em rất cẩn thận. Nếu em có đi ăn tối với ai, hoặc là em sẽ tự lái, hoặc là em sẽ đảm bảo Andy ở nhà."

"Em đã không cẩn thận như vậy với anh," anh đáp lại. "Em còn mời anh vào nhà."

"Đừng có chuyển chủ đề. Ý của em là sau đó, em có thể tới chỗ cảnh sát và khởi kiện, nhưng D.A có thể sẽ không chấp nhận, bởi vì luật sư bào chữa của tên khốn kia sẽ đào bới mọi điều xấu xa về em - bao gồm cả sự thật rằng em chưa hề sống chính xác như nữ tu những năm qua - đặc biệt là những ngày qua. Em đã tự nguyện ngủ với anh. Và anh không phải là người đàn ông duy nhất em có mối quan hệ ngắn hạn với sau khi li hôn. Họ cũng sẽ phát hiện ra Kyle. Và, oh yeah, trước khi em kết hôn, khi còn ở đại học, em đã có hai mối tình, đều nồng nhiệt hơn - mỗi cái vài tháng, nhưng chúng làm cho danh sách còn dài hơn. Vì vậy họ sẽ cố chứng minh rằng em là loại đàn bà phóng đảng, ngủ lang. Chắc chắn là em cũng đã muốn bác sĩ Jurrik."

"Thật tồi tệ," anh đồng ý. " Nhưng anh nghĩ bồi thẩm đoàn sẽ nhìn em và thấy..."

"Những gì anh nói là nếu em trông không đứng đắn, em sẽ không gặp may mắn? Thật không công bằng."

"Em nói đúng, không có tí nào."

"Thậm chí nếu em có ngủ với mọi đàn ông em từng gặp," Brittany nói, "thậm chí nếu em là gái điếm, không hẳn có nghĩa là không."

"Em nói hoàn toàn đúng." Anh háng giọng. "Em thực sự có hai mối tình ở đại học nồng nhiệt hơn, uh, những gì chúng ta đang có ở đây à?"

Cô mỉm cười với anh. "Ý em là về mặt thời gian," cô nói. "Em không biết về phía anh, nhưng chuyện này giữa em và anh rất khác những gì em từng làm. Ý em là, em nghĩ trong vòng ba ngày nay, em đã làm tình nhiều hơn cả quãng thời gian kết hôn của mình."

Wes bật cười, nhẹ nhõm. "Tốt. Anh đã hơi lo lắng một chút. Như thế anh chưa làm việc thật tốt hay gì đó."

"Anh đã làm việc của mình rất tuyệt," cô cười toe toét bảo anh. "Còn bây giờ chúng ta sẽ làm gì, bánh ngọt? Em có xoay xở được việc giữ anh khỏi nghĩ liên tục đến thuốc lá không?"

"Chắc chắn rồi." Anh hôn cô, và lại thế nữa. Khao khát. Chết tiệt, anh không thể có đủ cô.

Có thể đó là vì anh biết sẽ có ngày kết thúc cho chuyện của họ, vì anh chỉ có cô cho đến cuối kì nghỉ.

Chúa ơi, anh không muốn kì nghỉ của mình kết thúc.

"Chúng ta ra ngoài thôi," cô nói. "Báo nói rằng có một lễ hội ở chỗ gọi là Thị trấn San Diego cổ tối nay. Chúng ta đến đó và nhảy cho đến khi nóng người lên rồi trở về và làm tình trên cái ghế tím góm ghuốc trong phòng khách của anh."

Wes cười. "Cái gì? Tại sao?"

"Anh cần lý do chính đáng để giữ nó lại trong phòng khách," cô bảo anh, cười vang khi nhảy ra khỏi tầm với

của anh. "Anh cần có một kỉ niệm nóng bỏng với nó, để mà khi có người đi vào và nhìn thấy, anh có thể nói, 'Tôi giữ cái ghế đó vì có lý do.' Và khi họ nhìn anh, anh có thể cười mà nói "Mmmm, yeah. Tôi biết nhìn nó như đấm vào mắt, nhưng, ông biết đấy, tôi thực sự thích cái ghế cũ đó."

Điện thoại reo, Britt nhắc lên. "Ngôi nhà xấu xí của Wes Skelly. Tôi giúp gì được cho ngài?" Một khoảng lặng. "Xin chào?" cô nói. Cô chìa ống nghe cho Wes. " Em nghĩ em đã dọa cho họ sợ."

"Skelly," anh nói vào điện thoại, nhưng chỉ có một tiếng click như thể ai đó ở đầu bên kia đã cúp máy.

"Xin lỗi."

"Không," anh nói. "Đừng lo. Anh nghĩ có vấn đề gì đó ở công ty điện thoại. Anh đã nhận rất nhiều những cuộc như vậy ở chỗ em. Nếu đó là từ đội, họ đã để lại lời nhắn. Còn Andy sẽ gọi vào di động anh. Ngoài ra, anh sẽ nhận ra giọng em." Anh hôn cô. "Vậy em có muốn ra ngoài không?"

"Anh thì sao?"

"Yeah," anh nói. "Thị trấn San Diego cỡ không quá xa. Chúng ta có thể đi bằng mô tô của anh."

Mắt Brittany mở to. "Mô tô của anh? Thật sao?" Cô đã bị hấp dẫn khi nhìn thấy nó đậu trong chỗ để xe. "Anh có thừa một cái mũ bảo hiểm không?"

"Dĩ nhiên." Wes tìm thấy ủng trong tủ và đi vào.

"Anh có hứa sẽ đi thật chậm không?"

Anh mỉm cười với cô. "Ý muốn của em là mệnh lệnh của anh."

Wes Skelly không phải là người nhảy giỏi nhất thế giới. Nhưng những gì anh thiếu về phong cách và độ sáng tạo, anh bù đắp lại bằng sự nhiệt tình. Bên cạnh đó, một số đàn ông - nên mãi mãi giữ cho vô danh, Quentin - còn từ chối thẳng thừng việc nhảy thử.

Và thẳng thắn mà nói, khi anh cười với cô theo cách anh đang làm, chẳng còn quan trọng nữa việc Wes có bước nhảy uyển chuyển nhất trên sàn hay không.

Anh xích lại gần hơn để có thể nói trực tiếp vào tai Brittany, để cô có thể nghe thấy tiếng anh trong giàn âm thanh của ban nhạc salsa. "Em có muốn uống gì đó không? Hay...Anh biết rồi. Có một nơi ở góc đường có bán kem."

Cô để anh kéo mình ra khỏi sàn nhảy.

Nơi này đông nghịt người. Thậm chí ra khỏi sàn nhảy rồi, đám đông vẫn còn dày đặc. Nhưng mọi người đều đang mỉm cười và tận hưởng khoảng thời gian vui vẻ.

Khi họ đã ra khỏi khu vực loa của ban nhạc, cô nói, "Anh biết khá rõ đường lối quanh đây nhỉ."

Anh liếc nhìn cô. "Yeah. Anh đã đến đây...một vài lần."

"Thị trấn San Diego cỡ?" Cô nhướn mày. "Em không thể đoán được anh có hứng thú với một ngôi làng bảo tàng lịch sử."

"Yeah, well..." Anh thực sự đang đổ mắt à? "Anh có hứng thú, em biết không, với lịch sử. Anh thích đến những nơi như thế này."

"Thật à?" Cô dừng lại, có ai đó va vào cô. "Xin lỗi." Cô kéo Wes ra khỏi dòng giao thông.

"Nó thật là ngu ngốc, anh biết," anh nói.

"Không, đâu có," cô đáp lại.

"Yeah, không," anh nói. "Anh biết không phải là ngu ngốc khi đến đây. Ý anh là, thật ngu ngốc khi giữ bí mật chuyện này. Chỉ là...anh có tiếng xấu trong đội, em biết không? Xăm hình. Mô tô. Nói năng báng bổ. Anh đã cố giữ đứng đắn trước mặt em."

"Và em rất cảm kích việc đó," cô nói. "Nhưng em không hiểu. Anh không nghĩ anh được phép thông minh sao? Đến những nơi ngoài bể bơi và quán bar có những cuộc thi áo phông ướt?"

Anh cười. "Không phải vậy." Anh cố gắng tìm đúng từ. "Hầu hết những anh chàng trở thành SEALs đều thông minh đến đáng ghét. Giống như, em biết không, Harvard, cậu ta thực sự đã học ở Harvard. Anh nói cho em nghe, những tên đó rất giỏi. Thậm chí cả Bobby - cậu ấy đọc rất nhiều. Cậu ấy luôn luôn gợi ý sách cho anh đọc, nhưng...Thấy không, anh đọc rất chậm. Ý anh là, cậu ấy đọc xong một quyển sách trong khoảng một tuần, còn anh thì mất hai tháng. Có thể. Vì vậy anh mang nó theo mọi lúc mọi nơi, và anh bắt đầu cảm thấy...Anh không biết."

"Cái gì?" cô hỏi. "Anh bắt đầu cảm thấy cái gì?"

Anh nhìn chằm chằm vào cô, và cô biết anh đang quyết định xem thực sự anh tin cô đến mức nào.

"Ngu ngốc," cuối cùng anh thừa nhận, và trái tim cô nhảy lên đến tận cuống họng. Việc anh nói với cô những điều này còn tuyệt vời hơn cả anh nói yêu cô. Gần như thế. "Anh đã phải làm việc trầy trật mới trở thành chuẩn úy, Britt. Bobby, cậu ấy làm việc đó dễ dàng như trở bàn tay. Tất cả những thứ đọc viết rác rưởi ấy - xin lỗi nhé - đều quá khó với anh."

"Anh có mắc chứng khó đọc không?" cô hỏi.

"Không," anh nói. Anh gượng cười. "Anh ước gì mình có cái cơ đấy. Anh chỉ là...rất chậm."

"Có thể chỉ là khi đọc thôi," cô nói. "Những lúc khác...em không nghĩ vậy, Wes. Em chưa từng thấy ai nhanh trí như anh - điều đó có nghĩa là thông minh đối với em. Vì vậy, chuyện đọc không dễ dàng với anh thì sao? Điều đó không làm anh trở thành ngu ngốc. Anh chỉ cần học theo cách khác. Như việc tới những nơi thế này và đi tham quan. Bằng cách đó anh có thể nghe được lịch sử thay vì phải cày một cuốn sách cũ kĩ bụi bặm nào đó."

Nụ cười của anh đã có vẻ thật hơn. "Yeah, anh biết. Anh xem rất nhiều trên Kênh Lịch sử. Và thỉnh thoảng còn nghe đọc sách trên băng."

Chúa ơi, anh chắc chắn để kể cho cô những điều chưa từng nói cho ai. Có thể là cả bạn thân nhất của anh, Bobby.

Bây giờ trái tim của cô không còn chỉ ở cuống họng nữa, nó đang nở phồng ra và làm cho cô mất khả năng nói.

Như thế lại tốt, bởi vì nếu không cẩn thận, cô có thể sẽ nói cho anh biết cô yêu anh, càng yêu anh hơn mỗi phút họ ở bên nhau.

Thay vào đó, cô hôn anh. Cô cố gắng hôn anh thậm chí chỉ ngọt ngào bằng một nửa lần đầu tiên anh hôn cô ở nhà Amber Tierney.

"Anh có thể nói với em bất cứ chuyện gì, nhưng em vẫn thích anh, huh?" anh nhẹ nói.

"Yeah," Brittany nói. "Anh có thể nói với em bất cứ thứ gì, và chuyện cũng không đi xa hơn."

Mắt của anh xanh thật xanh. "Cảm giác thật tốt," anh nói. "Thứ lòng tin đó. Và đó là từ hai phía, em biết không."

Cô gật đầu. "Em biết." Cô mỉm cười. "Nhưng em không có bí mật."

"Thật không?"

Không. Cô yêu anh. Nhưng đó là một bí mật cực kì to lớn mà cô sẽ không sẽ chia với bất cứ ai. Thế nhưng...

"Okay," cô nói. "Anh thật sự muốn nghe...?"

"Nếu em tin anh."

Cô tin anh, không hề do dự. "Nếu em trúng xổ số, em sẽ có con. Em sẽ đến ngân hàng tình trùng và, anh biết đấy, lấy về một phần."

Anh mỉm cười. "Điều này không gây choáng hay thậm chí làm anh ngạc nhiên, em biết không."

"Well, gee, xin lỗi vì quá dễ đoán đến vậy."

"Đó không phải ý anh muốn nói," anh đáp lại. "Chỉ là...có thể anh đã biết được về em rất rõ những ngày qua...Nhưng anh biết chắc nếu em trúng xổ số, em sẽ không tiêu nó vào ô tô thể thao - trừ phi có thể là mua cho anh và em gái em."

Cô bật cười.

"Vậy là, em thật sự sẽ làm điều đó, huh? Nếu em có tiền," anh nói, "em sẵn sàng trở thành bà mẹ độc thân?"

"Vâng. Nhận nuôi Andy khiến em nhận ra rằng trẻ con quý giá đến mức nào, và em thực sự muốn được nuôi một đứa trẻ từ giây phút nó sinh ra," cô nói. "Còn về việc trở thành bà mẹ độc thân, em đã là như thế được 7 năm rồi. Em nghĩ em đang làm rất tốt. Ý em là, Hoàng tử Bạch mã sẽ không thể còn đến vào lúc này, cho nên..."

Wes nhìn vào đám đông và gật đầu. "Yeah, anh đoán là không."

Chết tiệt.

Đây đáng nhẽ là lúc anh nên vuốt tóc cô, hôn cô và bảo rằng anh chính là Hoàng tử bạch mã của cô, và anh đang ở đây.

Chúa ơi, cô vẫn còn hi vọng vào một kết thúc tốt đẹp như trong cổ tích.

Và họ sống hạnh phúc mãi mãi về sau.

Ngốc nghếch.

"Trẻ con làm anh sợ chết khiếp," anh thú nhận. "Anh đã trông Liz và Shaun lúc chúng được sinh ra. Anh không sợ thay tã -đó không phải ý anh muốn nói. Chỉ là...em yêu chúng quá nhiều, và..."

"Và có lúc chúng sẽ chết trước anh," Brittany nói. "Giống như Ethan, đúng không?"

"Yeah," anh nói. "Giống như Ethan. Em biết không, anh đã từng tham gia chương trình Anh trai vài năm trước."

Cô cười. "Okay, cưng, 10 phút trước, điều đó có thể làm em ngạc nhiên, nhưng bây giờ thì không đâu. Em đoán là chúng ta đã hòa. Tại sao anh lại tham gia?"

"Đó là sinh nhật của Ethan," anh kể cho cô, "và anh cảm thấy thật tồi tệ, nên...anh đến đó và đăng kí. Họ chấp nhận và ghép anh với một cậu nhóc - Cody Anderson. Anh đã từng đưa cậu bé đến đây, sau đó bọn anh luôn mua kem ăn. Nó là...Cậu nhóc rất ngoan. Anh thực sự thích nó - Nó cũng là một tên gây rối thực thụ - anh có thể lo việc đó. Bọn anh hòa hợp rất nhanh. Cậu nhóc thích đến đây. Nó thích giả vờ động tác rút súng lục, em biết không? Nhưng cũng không sao. Sau đó mẹ nó tái hôn và họ chuyển đến Seattle, và...đáng nhẽ anh phải gọi lại cho trụ sở và nhận người khác, nhưng anh đã không làm vậy. Nó quá..." Anh lắc đầu. "Nó giống như nhận nuôi một con cún mới sau khi con cún cũ, em biết đấy, chạy mất hay gì đó."

Cô ôm anh. "Em rất tiếc."

"Yeah, anh cũng rất tiếc. Anh không định biến thành thảm hại trước mặt em. Anh chỉ..." Anh thở dài. "Anh không biết, Britt. Anh không nghĩ anh có thể chịu đựng được trẻ con."

"Well, anh còn rất nhiều thời gian."

Không giống phụ nữ, đồng hồ của họ kêu tích tắc to hơn khi gần đến 40, như Brittany.

"Anh không biết," Wes lại nói. "Anh đang nghĩ về việc cắt ống dẫn tinh. Em biết đấy, đảm bảo cho nó không bao giờ xảy ra."

Whoa. "Như vậy thì cực đoan quá. Có thể anh nên xác định với Lana trước khi làm điều đó."

Anh lặng giữ ánh mắt cô trong vài giây thật dài. Sau đó anh ngoảnh đi và cười. "Em đúng là người duy nhất trên thế giới này dám nói về điều đó - về cô ấy, em biết đấy - nói thẳng trước mặt anh như thế."

"Cô ấy dường như rất đặc biệt," Brittany khẽ nói.

Wes gật đầu. "Yeah. Nhưng cô ấy sẽ không bao giờ bỏ Quinn, nên..."

"Anh không biết điều đó."

"Yeah, anh biết," anh nói. "Cô ấy thực sự nghĩ cậu ta chỉ lừa dối có hai lần." Anh chửi thề nho nhỏ. "Có mà hai trăm lẻ hai ấy. Bọn anh có nói một chút về chuyện đó tối hôm trước nhưng anh không thể kể sự thật cho cô ấy. Anh chỉ...Cô ấy dường như...anh không biết, hi vọng, anh đoán là thế, rằng cậu ta sẽ thay đổi."

"Có lẽ em nên nói với cô ấy," Brittany gợi ý.

Cô là gì vậy, ngu ngốc? Cô thực sự muốn Wes và Lana hạnh phúc mãi mãi về sau?

Đúng vậy. Ai đó có thể như thế. Và cô yêu Wes đủ nhiều để mong cho anh hạnh phúc.

"Em sẽ kể cho cô ấy," Britt nói. "Em sẽ nói chuyện với Harlan trước, xem cậu ấy có biết Quinn không..."

"Cậu ấy biết," Wes nói. "Nhưng..."

"Em sẽ nói với Lana rằng Harlan kể cho em nghe - như thế cô ấy sẽ không đổ tội cho anh. Anh biết đấy, cái chết cho người truyền tin hay đại loại như thế. Em không phiền nếu cô ấy nổi giận và ghét em luôn đâu."

Anh lắc đầu. "Không. Britt, anh không muốn em làm vậy, okay?"

"Tại sao lại không?"

Anh vẫn chỉ lắc đầu. "Xem này, chúng ta sẽ đi mua kem hay làm gì?"

"Nghĩ về điều đó đi, cưng," Brittany nói. "Có thể anh sẽ thực sự có được những gì mình muốn."

"Ngay bây giờ anh chỉ muốn ăn kem - và một liều thuốc lá," anh bảo cô, đẩy lưng cô vào đám đông đang chen lấy đường đi trên vỉa hè.

Chương 13

Phiền phức nở ra mà không hề báo trước.

Wes đang dẫn đường đến cửa hàng kem, vừa đi vừa nghĩ về việc anh thật sự muốn mua về nhà đến mức nào. Ốc quế rất phù hợp cho một đứa trẻ 11 tuổi, còn Brittany...Cái anh thật sự muốn là liếm những miếng kem khỏi cơ thể tuyệt đẹp của cô.

Okay, thôi đi chàng trai. Có lẽ cô ấy không có tâm trạng lao về nhà anh, sau cuộc trao đổi nghĩa vụ nặng nề về Lana.

Chúa ơi, anh không biết nên nghĩ gì. Vì vậy anh ngừng nghĩ ngợi khi thấy hai đứa trung học gây gỗ giữa đám đông, ngay sau lưng họ.

"Mày dám nhìn bạn gái tao hả? Ai bảo mày có thể nhìn bạn gái tao?"

Tên ngốc Một đẩy mạnh vào ngực tên ngốc Hai, tên kia đẩy ngược lại, hai bên hòa nhau. Những đứa trẻ mặc đồ màu trong đám đông đột ngột xuất hiện. Bạo lực thực sự chưa nổ ra, nhưng đến khi nó phát sinh chỉ còn là vấn đề thời gian.

Wes buông tay Brittany. "Đi xuống cầu thang, băng qua đường, rồi rẽ phải chỗ đầu tiên. Anh sẽ gặp em ở đó. Đi càng nhanh càng tốt, được không?"

"Cẩn thận đấy," cô nói.

"Yeah." Anh bắt đầu tiến về phía 2 tên ngốc. "Hey!" Nhưng đã quá muộn.

Tên ngốc Một nhảy xổ vào tên ngốc Hai.

Tiếp tục như vậy, chúng bắt đầu trận đánh đám chết tiệt.

Tức thật.

Anh không nên rời khỏi Brittany và cố chơi trò anh hùng. Anh chen lầy lỏi đi qua đám đông, cố gắng về lại chỗ cô, càng nhanh càng tốt.

Và nhìn thấy cô sảy chân ngã xuống cầu thang.

"Brittany!"

Còn có người đứng phía trước cô, nên cô không ngã xuống dưới chân cầu, nhưng anh nhìn thấy cô lăn xuống, và không đứng lên được.

Anh mất hai mươi giây mới đến được chỗ cô. Hai mươi giây kinh khủng của nỗi sợ hãi lạnh buốt.

Cô có bị đám đông đạp lên không? Cô có bị ngã đập đầu không? Cô đang ở chỗ quỷ nào vậy?

Sau hai mươi giây dài như hai mươi năm, khi cuối cùng anh đã đến cầu thang, cô đang ngồi lên, cảm ơn ngài Đức chúa Jesus. Ai đó - Chúa phù hộ cho họ - đã dìu cô đến rìa cầu thang. Dù vậy, cô đang ôm đầu bằng một tay.

"Chúa ơi, bé yêu, em có ổn không?"

"Yeah," cô bảo anh, cùng lúc ấy có người nào đó chạy vội xuống cầu thang qua chỗ họ và đập ba lô vào lưng cô.

"Coi chừng!" Wes gầm lên, quay nhanh về phía Britt, bảo vệ cô bằng thân thể mình. Anh không đủ to lớn để che chắn cho cô hoàn toàn khỏi đám đông và anh thề nguyện rửa phía gia đình mẹ vì đã truyền cho anh bộ gen 5 foot 8 thay vì bộ 6 foot 4 của cha.

"Em đập đầu vào cái gì đó," Brittany bảo anh, "Nhưng mắt cá chân của em mới..."

Ai đó lại va vào anh khi lao xuống cầu thang, Wes bế Brittany lên, nhanh chóng đưa cô ra khỏi đám đông, tránh khỏi những tên ngốc đánh nhau.

Tim anh vẫn còn đang đập mạnh và adrenaline vẫn trào lên trong người. Nếu cần, anh có thể đưa cô về luôn L.A mà không giảm tốc độ.

"Em ổn," cô nói khi họ rẽ vào góc đường. "Mắt cá của em chỉ...Chỉ trặc chân nhẹ thôi. Em chắc chắn..."

"Có một trạm sơ cứu ở gần đây," anh nói ngắn gọn. "Anh đang đưa em đến đó."

"Oh, Wes, làm ơn, em chỉ muốn về nhà. Em biết họ sẽ nói những gì mà. Đá lạnh và nhấc cao chân. Em sẽ ổn thôi."

"Thật hài hước," anh nói.

2 xe cảnh sát, còi réo vang và đèn xoay tròn, vượt qua họ, tiến về phía đám đánh lộn.

"Ouch," Brittany nói. "Ow, ow, ow! Đặt em xuống, đặt em xuống!"

Anh cuống quýt hạ cô xuống đất, nổi sợ ngay lập tức quay trở lại. Cô đã bị thương ở cổ. Cô bị chảy máu trong. Nguy cơ là vô hạn. "Đau ở đâu?" anh hỏi, trượt xa hơn vào lối nói của Chuẩn úy Hải quân SEAL. "Ở đâu? Cho anh xem." Nổi sợ luôn luôn bị đẩy đi bởi hành động và hiệu quả.

"Không có gì," cô nói. "Không ở đâu cả. Em chỉ muốn anh đặt em xuống."

Anh đã không nên mở miệng, vì khi làm vậy, những từ ngữ tuôn ra là những từ anh đã tự hứa với mình sẽ không bao giờ sử dụng trước mặt cô. Nhưng thay vì giật mình ghê sợ, cô chỉ vòng tay quanh người anh.

"Oh, anh yêu, em ổn," cô nói vào tai anh khi đang ôm chặt anh. "Em chỉ hơi choáng váng và chịu một vài vết bầm thôi, nhưng em thật sự ổn."

Anh giữ chặt lấy cô. "Anh đã nhìn thấy em ngã. Và tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là câu chuyện về những người bị giẫm đạp đến chết ở các đêm hội nhạc rock."

"Em ổn," cô lại nói và hôn anh.

Nhẹ nhõm cộng với adrenalin cộng với nụ hôn cô cho anh bằng với một phản ứng sinh lý mà cô không thể bỏ qua.

"Oh, bé yêu," cô nói, lùi ra để nhìn vào anh, có sự thích thú trong mắt cô. "Anh thật sự muốn cứu em, đúng không?"

Anh cũng cười. Thật là rất kì lạ. Chỉ vài phút trước, anh không thể tưởng tượng mình có thể cười lại - không trong tương lai gần. "Yeah," anh nói. "Nhưng chỉ sau khi anh đưa em đến trạm sơ cứu và để họ khám cho em."

Brittany lắc đầu. "Chỗ đó đông lắm," cô nói. "Chúng ta về nhà thôi."

"Nhớ em bị chấn thương đầu thì sao?" anh hỏi.

Cô mỉm cười. "Có thể - để ăn chắc - anh nên đảm bảo em sẽ không ngủ chút nào tối nay."

Nụ cười của cô và lời nhận xét đầy ngụ ý đó đã đủ thuyết phục anh rằng cô thực sự ổn - cùng với sự thật rằng cô đang thử cẩn thận dời trọng tâm sang chân phải.

"Em nghĩ rất có thể mình đã đập vào cái xương là lạ nào đấy," cô bảo anh, chứng minh cho anh thấy cô thật sự có thể đi mà không cần giúp đỡ. Như lời cô nói, cô chỉ bị choáng và bầm tím.

Nhưng những vết thương ở đầu có thể rất phức tạp. Anh chắc chắn phải giám sát cô chặt chẽ ngày mai và sau đó. Có những việc cô không nên làm, ví dụ như về nhà trên mô tô của anh.

Anh có thể nhìn thấy cửa hàng kem phía cuối phố. Nó làm anh khá là phát đạt dù có một đồng lộn xộn cách đó chỉ vài căn nhà. Những chiếc bàn che ô được đặt ở trước cửa, ngay trên vỉa hè.

"Để anh đi mua kem cho em," anh bảo cô. "Em có thể ngồi đây ăn trong khi anh đưa Harley về nhà. Anh sẽ lái ô tô quay lại đón em."

"Nhưng em thích là cô nàng mô tô của anh," cô nói. "Shades of Gidget, anh biết không?"

"Rất tiếc, nhưng anh không muốn mạo hiểm," anh nói.

Cô biết anh đang nói về đầu của cô. "Chỉ là va đập nhẹ thôi mà."

"Chịu thua đi," anh bảo cô. "Em sẽ không thắng trận tranh cãi này đâu. Anh sẽ trở lại sau..." Anh nhìn đồng hồ. "28 phút nữa."

Brittany bật cười. "28? Chính xác? Em không biết là mình đang qua lại với Ngài Spock đấy."

"Rất hài hước. Anh biết mất bao lâu để đi từ đây về nhà - 13 phút. Thêm vài phút để đi lấy chìa khóa xe..." Anh mở cửa cho cô. "Cẩn thận, có bậc thang đấy - đừng ngã lần nữa."

"Em không ngã xuống cầu thang đó," cô bảo anh khi họ đi vào trong cửa hàng. "Em bị đẩy. Rất mạnh."

Chúa ơi. Có thể là do vài tên chết nhát cao 6 foot nào đó chạy đi tự cứu cái mông thảm hại của mình. "Chết tiệt." Anh quay lại về phía con đường họ đã đến, cô kéo mạnh anh vào trong.

"Bất kể là ai, hấn ta hoặc cô ta cũng chắc chắn không còn ở đó," cô nói. "Cơn khát trả thù của anh sẽ chỉ được thỏa mãn bằng kem sô cô la thôi."

"Thật ra anh là chàng trai vani," anh bảo cô. "Nhưng bây giờ anh xin kiêu. Kem và mô tô không hợp với nhau." Anh đặt tờ 5 đô la lên quầy thanh toán và cho cô một nụ hôn ngắn. "Anh sẽ quay lại."

° ° °

Brittany ngồi ở bên ngoài, trong cái ấm áp của mặt trời chiều, ăn kem và nhìn dòng người lướt qua trên vỉa hè.

Mắt cá của cô đang đau và đầu cô nhoi nhói tại nơi đã đập vào cầu thang, nhưng ngoài ra, cô hoàn toàn khỏe mạnh.

Cô thở dài. Cô đã mong mỗi được về nhà với cánh tay vòng quanh eo của Wes. Cô đã mong mỗi được nhảy với anh nhiều hơn.

Bây giờ anh sẽ theo dõi cô cả đêm.

Well, okay. Tốt. Anh có thể nhìn nếu anh muốn. Còn về Brittany, well, cô sẽ cho anh thứ để nhìn.

Cô nhận ra mình đã lờ đi cây kem, và phải liếm vòng quanh nó để giữ cho kem khỏi rớt xuống tay. Khi cô ngẩng lên, có một người đàn ông đứng hơi chếch bên cạnh đang quan sát cô.

Mới nhìn qua, ông ta có vẻ khá đẹp trai. Dù ông ấy không có tóc, nhưng điều đó không làm mất đi cấu trúc xương đẹp đẽ của khuôn mặt ông ta.

Nhưng sau đó ông ta di chuyển lại gần hơn và cô nhìn thấy đôi mắt của ông.

Sau khi đã làm việc tại vô số phòng cấp cứu ở cả bờ đông và tây, Brittany nhận ngay ra bệnh thần kinh khi vừa nhìn thấy. Và người đàn ông này, dù ăn mặc đẹp đẽ và bình thường - không có những sọc hay ô vuông không khớp, không áo choàng siêu nhân, không mũ bảo hiểm để chống lại đòn tấn công của bầy ong giết người - nhưng có điều gì đó trong mắt ông ta làm cho cô cảm thấy bị báo động.

Ông ta không nhất thiết là nguy hiểm, chỉ là khác biệt.

Ông ta đang cầm một chùm chìa khóa, vì vậy hiển nhiên ông ta vẫn còn hoạt động được bình thường, nhưng

chắc chắn ông ấy có vấn đề.

Không thể giữ ánh mắt cô, ông ta nói với cô. "Mày làm cô ấy khóc."

Quả thật là rất đặc biệt. Họ luôn tiến lại phía cô, tất cả những người thần kinh. Có thể có 7 người y tá trực ca, nhưng chắc chắn, bệnh nhân thần kinh luôn đi xiên xẹo về hướng Brittany.

Andy nói đó là vì cô nói chuyện với họ như thể họ là người thật.

Britt đã cười khi nghe điều đó. "Nhưng họ là người thật," cô phản bác.

"Đó chính là ý của con," thằng bé đã trả lời cô.

Cô nhìn vào Câu lạc bộ Tóc dành cho đàn ông và cố giữ cho khuôn mặt và giọng nói của mình bình thường. Cô không muốn ông ta đến ngồi xuống cạnh cô, nhưng cũng không muốn phớt lờ ông ta. Nhìn gần hơn, ông ta có cái vẻ của một người vừa mới được cho thuốc. "Xin lỗi. Chúng ta đã gặp nhau chưa?"

"Mày làm cho cô ấy khóc," ông ta lại nói, ngữ điệu và cái nhìn trong mắt ông ta làm cho cô phải đứng dậy và bắt đầu lùi lại.

Okay, Wes, bất cứ lúc nào bây giờ. Cô liếc nhìn đồng hồ và nhận ra còn ít nhất 10 phút nữa mới đến thời gian anh ước lượng sẽ quay lại.

"Tôi xin lỗi," cô nói, "nhưng tôi thật sự không biết ông đang nói về chuyện gì."

"Cô ấy đã khóc," ông ta nói. "Trái tim cô ấy tan vỡ."

"Tôi rất tiếc," cô lại nói.

"Mày không có."

Người đàn ông chậm chạp lê bước lại gần hơn, và Britt tiếp tục lùi về sau, đúng lúc đó một nhân viên đi ra khỏi cửa hàng kem - một cậu bé tay cầm giẻ đi lau bàn ở ngoài.

"Có điện thoại ở trong nhà không?" cô hỏi cậu ta.

"Không. Xin lỗi. Cái gần nhất ở cuối đường. Tiệm Kelley's."

"Cảm ơn cậu." Brittany nhìn về hướng cậu ta chỉ, và có thể nhìn thấy bảng hiệu cỏ ba lá xanh của quán bar Kelley. Trái tim cô chùng xuống. Nó ở tít tận cuối đường. Mắt cá của cô bị thương nặng, nếu cô đi bộ đến đó thì sẽ mất rất nhiều thời gian mới hoàn toàn bình phục.

"Đi đi, thưa ông," cậu bé nói với người đàn ông hói đầu. "Đừng có quấy nhiễu khách hàng."

"Tôi không thể mua một cái kem sao?" Ông ta hướng cơn giận của mình về phía cậu bé khi cậu ngồi xuống cái bàn Britt đã ngồi lúc nãy. Ông ta cẩn thận lấy ví ra và rút vài đồng đô la. "Sô cô la chip."

"Ông phải mua ở quầy thanh toán," cậu bé nói, và khi họ đi vào trong, Brittany tận dụng cơ hội để chạy trốn.

Wes quay trở lại cửa hàng kem với thời gian kỉ lục, nhưng chỉ thấy Brittany đã biến mất.

Những người duy nhất ngồi ở ngoài là một bà mẹ và bốn đứa con của bà ấy.

Có thể Britt ở trong, và anh không thể nhìn thấy cô qua lớp kính cửa sổ.

Wes cố gắng gạt đi những ý nghĩ về Britt bị thương nặng ở đầu hơn anh nghĩ, ngã xuống bất tỉnh, hoặc trở nên lẫn lộn và đi mất...

Anh không nên bỏ cô ấy ở lại đây. Anh nên ở lại cùng với cô và bắt taxi về nhà, hoặc tới bệnh viện. Nhưng

khi anh rời cô, trông cô vẫn khỏe. Cô khỏe. Anh chỉ phải thở sâu và bình tĩnh lại. Cô đang ở trong. Cô không nhìn thấy anh đến. Không có vấn đề gì cả.

Anh đỗ ở khu vực cấm dừng lại, và nhảy ra khỏi xe, mặc kệ cho đèn còn nhấp nháy.

Nhưng khi đến gần cửa hiệu hơn, anh nhanh chóng nhận ra cô không có ở đó và nỗi sợ quay lại.

Anh mở cửa và gọi một trong những đứa trẻ đang đứng sau quầy thanh toán. "Hey. Ở đây có phòng vệ sinh nữ không?"

"Không, thưa ngài," cô bé bảo anh, nhìn anh đầy kì lạ.

"Không phải vừa có một xe cứu thương chạy qua, đúng không?" Wes hỏi, trái tim anh thực sự nhảy lên cuống họng. Làm ơn nói không...

"Không, thưa ngài," cô bé bảo anh.

Cảm ơn Chúa. Thế nhưng Brittany đang ở chỗ quầy nào? "Cháu có nhìn thấy một cô gái tóc vàng, cao tầm chú? Khoảng hơn 30 tuổi? Xinh đẹp...? Jesus, anh có thể đang miêu tả bất cứ ai. "Mùi hơi nhon. Cô ấy mặc một cái áo xanh...?"

"Không, thưa ngài."

"Cháu có nhìn thấy cô ấy." Một cậu bé đang lau bàn đứng thẳng lên. "Cô ấy hỏi ở đây có điện thoại không, và cháu chỉ cho cô đường đến quán Kelley." Cậu bé ra dấu bằng đầu về phía cuối đường.

"Cảm ơn." Wes nhanh chóng quay trở lại ô tô. Tại sao Britt cần gọi điện? Cô ấy cảm thấy tệ hơn à? Cô ấy đã bắt taxi tới bệnh viện chưa? Tại sao cô không gọi cho anh?

Anh phạm tới 4 điều luật giao thông trên đường đến quán Kelley càng nhanh càng tốt, và lại đỗ ở nơi có thể bị kéo xe.

Kelley là một quán bar có diện tích chỉ bằng phòng khách nhà anh. Liếc qua một vòng anh đã thấy cô không ở đây. Dĩ nhiên không - có một bảng hiệu to dùng trên chiếc điện thoại: Không hoạt động.

Jesus, cô ấy ở đâu?

Mọi người đều nhìn lên khi anh bước vào, và Wes tận dụng cơ hội ấy để gọi người phục vụ quầy rượu, "Hey, ông bạn, có cô gái tóc vàng xinh đẹp nào vào đây hỏi..."

Di động của anh vang lên. Anh lấy nó ra và mở nó trong thời gian kỉ lục. Làm ơn, Chúa... "Britt?"

"Ồi không" giọng cô có vẻ mất tinh thần. "Anh đã đến tiệm kem còn em lại không ở đó."

Sự nhẹ nhõm ngập tràn trong anh khi nghe thấy tiếng cô suýt nữa làm anh ngã xuống. "Em có ổn không? Em đang ở đâu?" Giọng anh thực sự vỡ ra. "Jesus, Britt, em làm anh sợ chết khiếp."

"Em xin lỗi, em ổn. Có vài tên kì lạ quấy rầy em ở trước cửa tiệm kem. Vì vậy em đi xuống cuối đường và...em ở quanh góc phố gần một cửa hàng tên là The Toucan. Em nghĩ em có thể tìm thấy điện thoại và gọi cho anh trước khi anh quay trở lại."

"Anh đã đi quá nhanh," anh bảo cô, vẫy tay với người phục vụ khi quay trở lại vỉa hè. "Tên chết...tên nào đã quấy nhiễu em?" Anh sẽ tìm hấn ta và bẻ gãy chân hấn.

"Chỉ là một người giận dữ với cả thế giới. Ông ta quấy nhiễu mọi người, không chỉ mình em. Nhưng ông ta khá là đáng sợ nên..."

Một tên dữ tợn nào đó làm cô sợ. Chúa ơi. "Anh không nên bỏ em lại một mình," Wes nói. "Em có thật sự ổn không?"

"Làm ơn thêm 35 cent để gọi được 3 phút nữa," một giọng máy tính cắt ngang cuộc điện thoại của họ.

"Em hết tiền lẻ rồi," Brittany bảo anh.

"Anh đến đây." Wes cúp máy và gần như đâm sầm vào người đàn ông đang đứng bên cạnh xe anh, ngay cái hãm xung trước. "Xin lỗi, tôi không nhìn thấy ông."

"Anh không được đỗ ở đây," người đàn ông nói. Có điều gì đó về ông ta không đúng lắm, như thể ông ta không được tỉnh táo.

"Có việc khẩn cấp," Wes bảo ông ta. Anh mở cửa xe. "Bước lên vỉa hè đi ông bạn. Tôi sắp nổ máy đấy, okay?"

Người đàn ông lê bước về phía lề đường. "Tao không phải bạn mày," ông ta nói. "Mày đã làm cho cô ấy khóc."

Oo- kay.

"Có thể ông nên tránh khỏi đường," Wes bảo ông ta trước khi chui vào xe và lái đi.

Chương 14

Wes im lặng trên cả quãng đường về nhà, trừ lúc anh hỏi đi hỏi lại Brittany có thực sự ổn không.

Cuối cùng cô quay sang anh. "Wesley, em khỏe. Mắt cá của em hơi đau và em bị đập đầu. Em phải nói gì để khiến anh tin em?"

Cơ hàm của anh giật giật. "Xin lỗi."

Anh đánh xe theo hướng lồi vào và ra khỏi xe. Anh đi vòng quanh đóng cửa cho cô sau khi cô bước xuống, rồi theo cô đến cửa bếp. Anh mở khóa và mở rộng cửa ra cho cô, vẫn không nói một lời nào.

Anh thực sự đã bị kích động, mọi múi cơ trong cơ thể đều căng lên.

Brittany đợi cho đến khi anh đóng cửa lại. "Anh vẫn còn giận dữ với em à?"

"Không."

"Anh đang hành động như thế," cô chỉ ra.

Anh nhắm mắt lại một lúc. "Okay," anh nói.

"Có thể là vậy, có thể...Chúa ơi, anh không biết anh là gì nữa, Britt. Khi anh không thể tìm thấy em, anh nghĩ..." Anh lắc đầu. "Anh đã sợ đến chết. Và anh không thích bị sợ hãi."

Cô gật đầu. "Em hiểu. Em cũng không thích. Em xin lỗi đã không gọi cho anh sớm hơn, nhưng..."

"Chúng ta đừng nói chuyện bây giờ được không?" anh hỏi. "Anh chỉ...anh không muốn nói chuyện, okay?"

"Có lẽ bây giờ mới là lúc thích hợp nhất để nói chuyện," cô đáp lại. "Nếu anh thực sự rối loạn như vậy, anh nên xả nó ra thay vì lờ nó đi."

"Cám ơn nhưng không." Anh lấy ra một cái ly từ trong tủ và rót cho mình chút nước, động tác của anh căng thẳng, gần như giật cục. "Em biết không, chúng ta nói chuyện quá nhiều. Anh nghĩ mối quan hệ này đáng lẽ phải trên cơ sở tình dục, trên..." Anh sử dụng một động từ có thể làm cho cô lùi lại. Một động từ với ý định làm cho cô lùi lại.

Nhưng Brittany biết chính xác anh đang làm gì.

Hay đúng hơn, đang cố gắng làm gì.

Và cô thậm chí còn không ngần ngại. Cần nhiều từ thô tục hơn mới có thể đẩy cô ra khỏi anh chỉ bởi vì tình cảm của anh dành cho cô làm anh thấy sợ hãi.

"Anh quan tâm đến em quá nhiều," cô đoán, chính xác từ phản ứng của anh. "Và nhận ra anh quan tâm đến mức nào đã khiến anh thật sự choáng váng, đúng không?"

Anh phát ra một âm thanh có thể là tiếng cười, có thể là đau đớn. "Anh không có chỗ cho em," anh nói và rụt lại, chửi thề nho nhỏ. "Nghe có vẻ tàn nhẫn và anh xin lỗi, bé cưng, nhưng anh..."

"Không," cô nói. "Không, Wes, em hiểu ý anh muốn nói. Em biết tại sao anh lại nói thế." Và cô biết thật. Cô hiểu, không hề nghi ngờ, rằng anh đang nghĩ về Ethan. Anh đang nghĩ về mất mát, và làm thế nào để không phải cảm thấy nỗi đau mất mát khi không có gì để mất. "Em sẽ không chết, anh yêu. Em không phải là Ethan."

"Oh, hoàn hảo," anh nói, cơn giận dữ khét tiếng của Skelly lóe lên. "Mang Ethan vào chuyện này. Tại sao lại không? Biến cái này thành lễ hội khốn khổ đi."

"Em nghĩ mọi việc anh làm đều khởi nguồn từ cái chết của Ethan," Brittany nhẹ bảo anh. "Mọi thứ. Chuyện tình cảm của anh với Lana - vợ một người bạn thân. Tình đơn phương - thật thích hợp với anh. Anh không thể đánh mất cô ấy vì cô ấy đầu phải của anh. Trừ việc anh cũng không thể chiến thắng. Anh không bao giờ có thể chiến thắng, không bao giờ có thể hạnh phúc khi..."

"Nhìn này," anh nói. "Anh thật sự không hứng thú với chuyện này. Anh sẽ đi làm một giấc. Nếu em muốn nằm với anh, tốt thôi. Nếu em không muốn, cũng không sao."

Nhưng cô chặn trước cửa dẫn vào phòng ngủ. "Hôm nay anh đã nói anh sợ hãi. Anh sợ cái gì, Wes?"

Anh không trả lời.

Anh không cần làm vậy, cô đã biết. "Anh sợ em bị thương nặng hơn bề ngoài," cô nói. "Anh sợ em bị thương nghiêm trọng. Và nếu thế thì sao?"

Wes lắc đầu. "Brittany, đừng. Anh đã phí quá nhiều thời gian. Chẳng thú vị chút nào."

"Nếu em bị thương nặng," thay vì đó cô lại hỏi, "sẽ là lỗi của ai?"

Anh hít vào và thốt ra một từ.

"Của em," cô trả lời cho anh. "Đó là lỗi của em, không phải của anh. Em là người trượt chân xuống những bậc cầu thang đó..."

"Em đã nói em bị đẩy."

"Yeah," cô nói. "Okay. Em bị đẩy, nên đó không phải hoàn toàn là lỗi của em, nhưng cũng không phải là lỗi của anh."

"Nếu anh ở đó với em, không ai có thể đến đủ gần để đẩy em, em nên tin điều đó."

"Đúng vậy," cô nói. "Và nếu anh ở bên em mùa hè em 22 tuổi, em sẽ không bao giờ đi xem phim với chồng cũ lần đầu tiên. Vậy tức là cuộc hôn nhân thối tha của em cũng là lỗi của anh?"

Anh lắc đầu dứt khoát. "Nó không giống nhau."

"Anh đã không ở đó khi những tên điên khủng bắn vào tổng thống năm ngoái," cô nói. "Vậy đó cũng là lỗi của anh khiến cho các điệp viên bí mật chết sao?"

"Không."

"Vậy tại sao Ethan chết lại là lỗi của anh?"

Anh im lặng, chỉ nhìn trừng trừng vào cô. "Em không biết nên dừng lại lúc nào, đúng không?" cuối cùng anh nói.

"Wes, tại sao Ethan chết là lỗi của anh?" cô hỏi lại.

"Chết tiệt nó. Không phải. Đó là những gì em muốn anh nói, đúng không?"

"Không," cô nói. "Đó là những gì em muốn anh tin."

"Well, anh có tin điều đó," anh nói cay nghiệt. "Anh không thể cứu nó kể cả khi anh ở trong xe cùng nó. Anh không phải là siêu nhân, không hề có ảo tưởng về bản thân. Không có tí nào. Có vài tên trong đội Alpha nghĩ rằng họ chỉ thiếu 1 bước nữa là thành bất tử. Họ nghĩ họ là vô địch. Nhưng hey - nhớ không? Anh là một sai lầm của gia đình. Anh có một lịch sử dài về việc làm cho mọi người anh từng gặp bực mình..."

"Không phải em," cô nói.

"Yeah," Wes nói, giọng anh vụn vỡ. "Jesus, anh không thể hiểu được. Em giống như một trong những người phụ nữ tốt nhất anh từng gặp và dù anh có nói gì hay làm gì, em vẫn thích anh. Anh không hiểu."

Anh thực sự đã rưng rưng nước mắt. Brittany tiến một bước lại gần anh, vươn tới anh, nhưng anh lùi ra.

"Anh yêu, đó là vì em thấy con người thật của anh," cô bảo anh, không nản lòng. "Em nhìn thấy một người đàn ông tuyệt vời, tốt bụng, biết thông cảm, rất mạnh mẽ và thông minh, người thật vui khi ở bên, người dang hiến bản thân rất hào phóng. Em nhìn thấy một người đặc biệt..."

"Đó là Ethan." Anh to tiếng với cô, dùng cơn giận để giữ cho mình khỏi khóc. "Không phải anh. Thành bé mới là người đặc biệt. Anh là người luôn vượt qua giới hạn, đứa trẻ đáng ghét luôn thử thách lòng kiên nhẫn của mọi người từ ngày này sang ngày khác. Anh là tên gây rối, tên đi trên mái nhà, tên ưa mạo hiểm, tên phiền nhiễu. Nếu một trong số bọn anh phải đi, chết tiệt đó nên là anh!"

Im lặng.

Brittany nghĩ Wes đã làm cho chính mình ngạc nhiên với câu nói đó hơn là cô.

"Nên là anh," anh thì thầm khi dùng mu bàn tay để lau nước mắt trước khi có giọt nào kịp lăn xuống. "Đã hàng năm nay và anh vẫn tức giận như quỷ rằng mình đã không ngồi trong cái xe đó thay cho Ethan."

"Oh, anh yêu," Brittany bảo anh. "Em rất mừng đó không phải là anh. Và, với cái gì có giá trị, những đứa trẻ ngoan thì tốt, nhưng em vẫn luôn thích những đứa trẻ ngỗ nghịch hơn. Chúng lớn lên thành những người đàn ông hấp dẫn nhất."

Wes vươn tới cô. Anh thực tế đã chộp lấy cô, kéo cô vào gần và hôn cô mạnh đến đau đớn.

Cô hôn lại anh cũng mãnh liệt như vậy, biết rằng anh cần điều này, rằng dù anh không để mình khóc, nhưng ngay bây giờ anh cần dùng sex như một lối thoát cho cảm xúc.

Anh không phải là người duy nhất.

Chúa ơi, cô yêu anh. Nhưng cô không dám nói với anh, sợ rằng anh sẽ coi những lời của cô như một gánh nặng, một mối lo, một vấn đề khác cần giải quyết.

Vì vậy cô chỉ hôn anh.

Wes đã ngừng suy nghĩ.

Nghĩ ngợi thật đau đớn, nên nếu anh không nghĩ, tất cả những gì anh làm chỉ là cảm nhận, và ngay bây giờ anh đang cảm nhận Brittany.

Brittany, người đã nghĩ anh là một người đàn ông hấp dẫn. Brittany, người luôn thích anh, người không để cho anh làm cô sợ hãi.

Anh cảm thấy miệng của Britt trên miệng mình, ngực của cô ép sát vào ngực anh, chân cô quấn quanh eo anh khi anh chôn mình vào trong cô hết lần này đến lần khác.

Cô thật nóng và trơn, anh không thể nhớ lần cuối cùng có bất cứ điều gì - bất cứ điều gì - tuyệt vời như vậy.

"Bao," cô hôn hển. "Wes, chúng ta cần..."

Bao cao su. Anh đã không mang bao.

Bây giờ đã có một ý nghĩ có thể xuyên qua màn sương của cơn khoái lạc mãnh liệt, và Wes cứng người lại.

Anh mở mắt ra, nhận thấy anh không chỉ vào trong người cô không mang đồ bảo vệ, mà còn ghì chặt cô không chút tế nhị, quần vẫn ở ngang đùi mình, không chú ý gì đến sự thoải mái của cô, lưng của cô bị đẩy mạnh vào tường phòng khách.

Nhưng mặc dù anh đã dừng lại, cô vẫn chuyển động như thể cô thích điều này. Không, quên từ thích đi - như thể cô yêu những gì anh đang làm với cô - như thể cô muốn và cần anh như anh cần cô.

"Làm ơn," cô nói. "Chúng ta cần lấy bao. Nhưng em dường như không thể dừng lại. Cảm giác quá tuyệt..."

Chúa ơi, cô ấy còn hơn cả gọi tình và anh hôn cô khi lần tìm ví trong túi quần sau.

"Làm ơn," cô van xin, giữa những nụ hôn. "Làm ơn, Wes..."

Oh, yeah, người phụ nữ gọi tình nhất anh từng có hẳn hạnh được làm tình với đang van xin anh. Nhưng vì cái gì? Rút ra, hay...

Cô kẹp chặt anh bằng chân mình, đẩy anh vào sâu trong cô, và phát ra một âm thanh khiến anh suýt đánh rơi ví.

Anh đã để một chiếc bao cao su trong đó để phòng trường hợp họ không về kịp Thị trấn San Diego cổ trước khi cần làm tình lần nữa.

Bởi vì đây là cảm giác khi ở bên Brittany - nó không giống như anh muốn cô kiểu "yeah, thế thì tốt", mà đúng hơn là anh cần cô, giống như "nếu em không làm tình với anh ngay bây giờ anh sẽ chết mất." Chúa ơi, anh cần cô quá nhiều, mọi lúc.

Có lẽ anh nên làm cho cô có thai rồi cưới cô.

Chúa ơi, okay, bây giờ thì anh đi từ chỗ không nghĩ gì sang suy nghĩ những điều điên cuồng. Trừ việc chỉ riêng ở trong cô như vậy, không bảo vệ, đã đủ để hạ gục cô. Cô đã có đủ thương tích trên người.

Chắc chắn cô biết điều đó. Cô là một y tá.

Và anh muốn - cần...

Brittany. Trong đời anh.

Lâu hơn chỉ một tuần nữa.

Oh, Chúa ơi, những gì cô đang làm với anh, dù biết rằng anh không mang đồ bảo vệ.

Có thể cô muốn anh làm cho cô có thai. Có thể cô muốn anh cưới cô, bắt đầu một gia đình. Anh biết cô vẫn

muốn có con. Thật đáng sợ. Anh sẽ làm thế nào với một đứa con? Thế nhưng ý nghĩ về nhà với Brittany mỗi tối thật sự rất quyến rũ.

"Anh muốn lên đỉnh trong em," anhnh hỏn hển, không thể tìm được lời để nói với cô cảm giác của anh. Chắc chắn cô sẽ hiểu ý anh. "Britt..."

Cô không nói không, nhưng cô cũng không nói đồng ý. Cô chỉ búng nỗ quanh anh, và đó cũng là kết thúc của anh. Anh rút ra, nhưng dĩ nhiên, đã là quá muộn.

Brittany hôn anh. "Nói cho em biết," cô nói, trước khi anh có cơ hội lấy lại hơi thở. "Ngay bây giờ, ngay giây phút này, anh có vui mừng tí nào không khi không phải là người đã chết?"

Wes cười và hôn cô. "Có," anh nói. "Bất cứ lúc nào ở bên em, bé yêu, chắc chắn là có."

Điện thoại réo vang chỉ sau 4h sáng, đánh thức Brittany khỏi giấc ngủ không yên.

Wes chửi thề đúng như thủy thủ khi vươn tay qua người cô để cầm lấy chiếc điện thoại không dây đang nạp trên chiếc bàn cạnh giường. "Nếu đây lại là gọi rồi cúp máy nữa, anh sẽ tắt chức năng reo."

"Nếu đó là Andy thì sao?" Britt hỏi, vươn tay bật điện.

"Skelly." Về cau có của Wes nhạt đi khi anh nhìn thấy khuôn mặt cô. Không nghi ngờ gì trông cô lo lắng ra mặt. "Không phải Andy," anh chuyển động miệng không phát ra tiếng. Nhưng sau đó người ở đầu bên kia đã có được toàn bộ sự chú ý của anh. "Cái gì?" anh chửi thề. "Khi nào?" Lại một khoảng dừng. Dù anh đang nói chuyện với ai, nó vẫn quá nghiêm túc. "Có chắc không?" Anh lại chửi thề, sau đó hít sâu vào và thở ra thật mạnh.

Tay của anh run run vuốt mặt khi anh chửi thề lần nữa. "Không," anh nói vào trong điện thoại. "Tôi biết. Tôi không bao giờ nghĩ...Ý tôi là, nếu có ai đó không thể bị hủy hoại...Oh, Chúa ơi. Họ chắc chắn đây không phải là một sai lầm?"

Oh, Chúa tôi, thực sự. Ai đó đã chết. Ai đó Wes quan tâm.

Khi Britt quan sát, anh ném cái chăn ra và xuống khỏi giường.

"Yeah," anh nói vào điện thoại, kéo quần lót sạch cùng tất ra khỏi tủ, và một cái áo phông từ một ngăn kéo khác. "Tôi sẽ gọi cho Bobby. Cậu ấy đang đi tuần trắng mặt, nhưng chắc chắn cậu ấy muốn biết. Jesus." Anh xát gáy như thể bị đau. "Yeah. Cảm ơn cậu, Chuẩn úy. Tôi rất cảm kích vì cuộc gọi và..." Im lặng. "Yeah, tôi sẽ gặp cậu ở đó."

Anh cúp máy và đứng đó một lúc, quay lưng về phía Brittany, hít sâu và thở mạnh ra lần nữa.

"Wes," cô nói nhỏ. "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Anh quay sang cô, khuôn mặt anh hóa đá bởi nỗi đau. "Matt Quinn đã chết."

Matt...? Trong một giây, Brittany không nhận ra cái tên đó. Nhưng sau đó thì có. Cô chỉ chưa từng nghe đến tên riêng của anh ta thường xuyên. Nhưng Matt Quinn là Quinn vĩ đại, Phù thủy Quinn vĩ đại.

Chồng của Lana Quinn, và bạn tốt của Wes.

Và anh ta đã...chết?

"Oh, Chúa tôi," cô hít vào. "Như thế nào?"

"Máy bay rơi. Chiếc Seahawk của cậu ta rơi xuống biển, trên đường trở về từ một nhiệm vụ. Jesus, anh phải đi tắm."

Brittany theo anh vào phòng tắm. "Mọi người trên máy bay có mất tích hết không?"

"Không," Wes nói, bật nước và chờ cho nó nóng lên. "Những người khác trong đội đã được vớt lên, nhưng Quinn và 2 thành viên khác của phi hành đoàn bị chết ngay tại chỗ. PJ không thể đưa họ ra ngoài trước khi máy bay rơi xuống. Hiện nhiên có một cơn bão đang hoành hành ở đó - sẽ mất vài ngày trước khi họ có thể đưa thợ lặn xuống mang xác lên - nếu họ làm được. Điều đó càng khiến cho mọi việc khó khăn hơn cho Lana." Anh nhìn cô, như thể mới thấy cô lần đầu tiên kể từ cuộc điện thoại với ngài chuẩn úy. "Em giúp anh một việc được không?"

"Dĩ nhiên."

"Anh phải gọi cho Bobby. Ở chỗ nào đó trên bàn trong bếp có một mảnh giấy ghi số điện thoại của khu nghĩ mát cậu ta và Colleen đang ở."

"Em sẽ tìm nó," cô bảo anh.

"Cảm ơn." Anh bước vào dưới vòi sen.

"Wes." Britt ngăn anh khỏi kéo rèm tắm. "Anh có thể khóc khi biết một người bạn đã mất."

Nhưng anh lại có cái nhìn sắt đá ấy trên mặt. "Chỉ cần tìm cho anh số điện thoại đó, làm ơn."

Brittany đi vào bếp qua phòng ngủ, nơi cô mặc vào một cái áo phông và quần đùi của Wes.

Có lẽ anh chưa bao giờ khóc. Có lẽ anh đã sống bằng cách dùng tình dục đến mất trí để biểu hiện cảm xúc.

Mất trí đến mức độ lơ đi mọi biện pháp ngăn sinh đẻ và giữ gìn tình dục an toàn.

Một cơn điếng người lạnh buốt chạy qua người cô. Chúa ơi, họ đã làm gì thế này?

Quan hệ tình dục không bảo vệ thì thật là ngu ngốc. Không có lý do chính đáng, không có một cái cớ chấp nhận được.

Và điều thật sự ngu ngốc là, họ vẫn chưa nói chuyện về điều này. Sau đó, Wes đã kéo cô vào phòng tắm và kì cọ cho cả hai thật sạch. Điều nọ dẫn tới điều kia và họ lại kết thúc ở trên giường, giao tiếp lần nữa qua tiếp xúc.

Họ đã dành cả buổi tối để ngủ và thức dậy làm tình - với biện pháp bảo vệ mỗi lần.

Cả đêm, mỗi lần cô nghĩ về việc xốc lại lòng can đảm để nói, "Vây, Wesley, tình dục không dùng bao, chúng ta đã nghĩ cái gì vậy?", anh lại hôn cô.

Và chúa tôi, chúa tôi, người đàn ông đó mới biết cách hôn làm sao.

Anh đã hút tất cả những lời chưa nói ra khỏi miệng cô, vét sạch mọi ý nghĩ trong não cô ngoài sự thỏa mãn vừa trải qua.

Cho đến một vài phút trước, khi cuộc gọi đó đến, Brittany đã biến tình cảnh "sẽ ra sao nếu cô có thai" thành một kết thúc hạnh phúc như cổ tích. Cô sẽ có đứa bé cô hằng mong muốn, và người chồng cô yêu - người cũng yêu cô. Bởi vì Wes có yêu cô. Cô không hề nghi ngờ điều đó.

Rắc rối là, tình cảm của anh với cô chỉ đứng thứ hai.

Nhưng bây giờ, đột ngột, với cái chết không đúng lúc của Quinn, Britt là chứng ngại vật tiềm tàng sẽ ngăn Wes tìm thấy hạnh phúc thực sự của anh bên Lana.

Và đó không phải là may mắn của anh sao? Cuối cùng Lana đã tự do, dù theo cách không ai mong muốn, trừ việc, whoops, Wes có thể đã khiến cho bạn gái của anh - không, chỉ là bạn tình ngắn hạn - có thai.

Oh, Chúa ơi.

Sau khi Wes ra khỏi phòng tắm, anh sẽ mặc quần áo để đến nhà Lana. Tôi sẽ gặp cậu ở đó. Tất cả bọn họ sẽ đến nhà Lana - tất cả bạn của Phù thủy và người cùng đội, với vợ và bạn gái của họ. Họ sẽ ngồi tưởng niệm, có thể nói như vậy.

Melody đã một lần kể cho Brittany nghe cộng đồng SEAL gắn bó đến mức nào. Wes và bạn anh sẽ chăm sóc Lana. Họ sẽ an ủi cô ấy.

Yeah, Wes rất giỏi an ủi.

Ở trong bếp, Britt lật qua hàng đồng giấy vụn có chữ viết kì lạ, giống như căng nhện của Wes. Taxi ABC, ở San Diego. Số điện thoại mới của anh trai Frank ở thành phố Oklahoma. Di Maureen và chú George ở Sarasota, Florida. Số điện thoại của cửa hàng truyện tranh ở Escondido. Số 800 cho thuê xe ở sân bay.

Gee, cái đó có thể có ích.

Aha, Bobby và Collen. Họ có cả một tờ giấy không bị xé còn nguyên dạng.

Wes đã viết địa chỉ mới và số điện thoại của họ, cũng như ngày của tuần trăng mật, kết thúc vào tối qua. Đúng vậy, theo như thông tin chuyến bay, họ đã đến San Diego ngay sau 8h tối qua.

Vòi sen đã tắt, và khi Brittany quay trở lại phòng ngủ, Wes đã lau khô và ăn mặc chỉnh tề.

"Anh muốn nhanh đến đó," anh nói với cô, "nên nếu em muốn tắm..."

"Em không đi đâu," cô nói. "Anh biết đấy, đến nhà Lana. Điều cuối cùng cô ấy cần là một người lạ lảng vảng xung quanh lúc này."

Anh xỏ chân vào quần. "Chỉ là...anh không biết sẽ mất bao lâu."

"Không sao," Brittany nói. "Dĩ nhiên anh sẽ ở lâu như cô ấy muốn. Em biết điều đó. Đừng lo lắng cho em. Em sẽ gọi taxi. Em sẽ thuê xe về L.A. Andy đang rất tốt - thẳng bệ và Dani dường như đã làm chủ được tình huống. Anh không cần em ở quanh, nên...em sẽ gọi cho chỗ làm, xem họ có cần em trực ca tối nay không. Nó sẽ có ích cho em - em sẽ ghi điểm với người giám sát."

Anh gật đầu, rõ ràng đang bị xao lãng. "Anh băn khoăn không biết có ai đã gọi cho Amber chưa."

Anh nhấc điện thoại lên và ấn số.

Brittany ngồi trên giường quan sát trong khi anh đảm bảo tin tức về Matt Quinn đã được báo cho em gái Lana ở L.A. Nó đã được báo. Amber đang ở San Diego bên cạnh Lana.

Cô quan sát anh mặc lên người bộ đồng phục sạm nắng - đồng phục chuẩn úy. Nó không trang trọng như bộ anh đã mặc tới buổi tiệc, dù vẫn nhấn được vào đôi vai rộng và cái hông hẹp của anh.

Anh rút di động ra khỏi bộ sặc và nhét nó vào trong túi, đi tìm mũ...

"Em có thể ở lâu nếu em muốn," anh bảo Britt. "Ngủ lại đi nếu được."

Cô lắc đầu. "Em không thể." Cô đưa cho anh mảnh giấy có số điện thoại của Bobby. "Đừng quên gọi cho Bobby. Anh ấy và Colleen vừa về tối qua."

"Cảm ơn. Anh sẽ gọi cho cậu ấy trong ô tô," anh nói, gấp tờ giấy lại và đút vào túi áo. "Đầu và mắt cá của em sáng nay thế nào?"

"Ồn cả," cô bảo anh. Chỉ có trái tim của cô đang tan vỡ.

Anh hôn cô - ngắn ngủi - vào miệng. Lần cuối cùng? Có thể. Có lẽ. Oh, Chúa tôi.

"Anh sẽ nói chuyện với em sau," anh nói. "Anh phải đi đây."

Dĩ nhiên anh phải đi. Lana cần anh.

Điều ngu ngốc là, chính tình yêu của Wes dành cho Lana đã khiến cho Brittany yêu anh. Anh là một người đàn ông tuyệt vời. Anh quan tâm đến Lana sâu sắc trong thời gian lâu đến vậy. Thế nhưng, anh luôn luôn làm những điều tốt nhất cho Lana, không màng đến mong muốn và nhu cầu của mình - thậm chí khi thật dễ dàng để làm điều ngược lại.

Và như vậy không phải trái ngược với Tên- khốn- Quentin, chồng cũ của Britt, người muốn mọi thứ trên đời phải thật dễ dàng, người không sẵn sàng cố gắng cho mối quan hệ của họ kéo dài được vài năm ngắn ngủi sao?

Chúa ơi, cô sẽ đánh đổi mọi thứ để được sống bên cạnh Wesley Skelly đến cuối đời.

Brittany đã nghĩ rằng cơ hội tốt nhất của cô là kiên nhẫn, không dao động và trở thành người đàn bà anh sẽ chọn. Và yeah, là kẻ thua cuộc cũng được, cô sẵn sàng làm lựa chọn thứ hai. Anh tuyệt vời như vậy, và cô yêu anh nhiều như vậy.

Nhưng bây giờ cô thậm chí còn không có cơ hội đó. Bởi vì đột ngột Lana không còn ở ngoài tầm với nữa.

Brittany nghe thấy tiếng cửa đóng lại khi anh rời căn hộ, nghe thấy tiếng ô tô của anh khởi động và lao đi.

Rời khỏi cuộc đời cô.

Làm ơn Chúa, đừng để con mang thai.

Làm lựa chọn thứ hai khi lựa chọn đầu tiên của anh không đạt được là một chuyện. Trở thành gánh nặng lại là chuyện khác.

Cho dù việc gì xảy ra, cô cũng sẽ không làm như vậy.

Chương 15

Wes phải đỗ xe cách 6 ngôi nhà - có quá nhiều ô tô trên đường trước ngôi nhà gỗ nhỏ Lana sống cùng với Phù thủy Matt Quinn.

Bobby và Colleen cũng vừa đến khi anh xuống xe, vì vậy anh đứng đợi họ.

Jesus, em gái của anh còn quá nhỏ. Mỗi lần anh nhìn nó, anh không thể tin nó đã kết hôn. Chúa ơi, trước khi anh nhận ra, nó sẽ thông báo cho anh biết nó và Bobby sắp có con mất. Và điều đó không kì cục sao.

Bobby trông...giống như Bobby, một anh chàng to lớn, dữ dằn như cầu thủ bóng đá, một anh chàng có thể nhai bạn thành từng mảnh nếu anh ta tức lên. Với mái tóc đen dài tết thành bím sau lưng, những nét bản địa châu Mỹ hiện ra trên xương gò má và nước da, người ta đều dừng lại và nhìn chằm chằm mỗi khi cậu ấy bước ra đường.

Wes biết họ trông như một đôi hề khi đứng cạnh nhau. Bobby và Wes, nhóm chuẩn úy không thể tách rời từ đội SEAL 10. Wes và Bobby, Mutt và Jeff, Ren và Stimpy, Fleaman và Giagantor.

Tình trạng thiếu chiều cao và sự lực lưỡng của Wes càng được nhấn mạnh khi anh đứng bên cạnh Bobby, nhưng sự thật là anh thích chỗ đứng đó hơn bất cứ nơi đâu. Và Bobby, Chúa phù hộ cho cậu ấy, chưa bao giờ khiến cho Wes cảm thấy thiếu sót bất cứ điều gì, hình dáng hay kích thước.

Cậu ấy có thể trông như một võ sĩ nhà nghề, nhưng Bobby Taylor là một trong những đàn ông tử tế, tốt bụng và dịu dàng nhất mà Wes từng gặp, một anh chàng với nụ cười ngốc nghếch và đôi mắt nâu sẫm có thể nhìn thấu Wes chỉ qua một cái liếc.

Wes đưa tay cho Bobby bắt, nhưng Bobby gạt ra và ôm lấy anh. Cậu ấy và Colleen đều đang khóc. Colleen

chưa bao giờ gặp Quinn, nhưng điều đó không quan trọng.

Anh có thể nhìn thấy em gái mình đang sợ đến chết. Đây là lần đầu tiên cô ném trái sự mất mát sinh mạng trong đội.

Well, chào mừng đến với sự thật phũ phàng về việc kết hôn với Hải quân SEAL trong thời khủng bố, bé cưng. Cô đã rất háo hức làm đám cưới với Bobby, bây giờ cô phải đối mặt với những hiểm nguy và nguy cơ gần kề.

"Mình không thể tin cậu ấy đã mất," Bobby nói.

"Anh đã vào trong chưa?" Colleen hỏi. "Lana thế nào?"

"Anh vừa mới đến," Wes thú nhận, "nên cũng không biết. Anh chắc chắn cô ấy đang bị suy sụp tinh thần."

"Lần cuối cùng mình nói chuyện với Quinn là, trời ạ, chắc là phải 4 tháng rồi," Bobby nói.

"Mình nhận được email của cậu ấy ngay sau khi hai cậu kết hôn. Cậu ấy muốn mình nói với cậu rằng cậu ấy ước gì có thể tham dự được." Wes phải háng giọng, anh chửi thề.

Bobby lại ôm lấy anh, và sau đó Wes thấy mình đang nhìn vào mắt người đàn ông vẫn là bạn thân nhất của anh trên thế giới này - và muốn kể cho cậu ta về Brittany. Nhưng nó có vẻ không hợp lắm với nỗi đau về Phù thủy.

Tin tức của anh phải bị lùi lại một chút. Cho đến khi anh nhận ra chính xác nó là loại tin gì

"Cậu ổn chứ?" Bobby hỏi anh.

"Yeah," Wes nói. "Không," anh nói thêm. "Mình cũng giống cậu - thật khó mà tin được. Ý mình là, ngài chuẩn úy gọi điện thông báo cho mình, và mình liên tục hỏi ông ấy có chắc không, cậu biết đấy, rằng Quinn là người đã chết. Làm sao cậu ấy có thể chết được?"

Bobby thở dài và lắc đầu. "Mình không biết. Dù sao chúng ta cũng nên vào trong. Cậu đang mong gặp Lana đúng không?"

"Yeah," Wes nói, dù đó không phải sự thật. Anh muốn lần nữa ở bên ngoài, thật là lạ.

Anh đi theo Bobby và Colleen tới trước cánh cửa mở rộng nhà Lana. Họ cùng bước vào.

Ngôi nhà nhỏ đông nghịt người. Hầu như cả Đội 10 đều ở đây, nhảy ngay ra khỏi giường khi nhận được tin. Crash Hawken, Blue McCoy, thậm chí cả đội trưởng, Joe Catalanotto đang ngồi cạnh lò sưởi. Lucky, Frisco, và Harvard Becker đang đứng bên cửa sổ. Harlan "Cowboy" Jones - em rể Britt - ở ngay bên cửa, đang nói chuyện với Mitch Shaw.

Họ đều đã cùng làm việc với Phù thủy lúc này hay lúc khác.

"Lana đâu?" Bobby hỏi Đại úy Jones.

"Cô ấy đang đi dạo trên biển với Veronica Catalanotto," anh ta bảo họ, mắt hơi nheo lại khi nhìn Wes.

Jesus, cái nhìn đó có nghĩa là...Jones có biết chuyện của Wes và Britt không? Ôi trời, nhìn cậu ta kia, cậu ta biết. Britt đã kể cho cậu ta những gì tối hôm đó, ở căn hộ của chị gái Dani?

Nếu là Britt, cô ấy sẽ kể cho Jones sự thật.

Ôi trời. Wes sẽ sớm toi đời.

"Có cà phê trong bếp," Đại úy Shaw bảo họ.

Wes chuẩn đi, chắc chắn rằng bằng cách nào đó chỉ nhìn Jones sẽ cũng đoán được Wes có lẽ đã khiến cho chị dâu cậu ta mang thai tối qua.

Anh rút cho mình một cốc cà phê và nhấp một ngụm. Nó nóng như quỷ và thiêu đốt người anh, nhưng như thế lại tốt, khiến cho anh được phân tâm đáng kể. Đây không phải là lúc hay nơi để nghĩ về những gì anh và Britt đã làm tối qua.

Oh, nhưng Chúa linh thiêng, anh không thể ngừng nghĩ về chuyện đó, cả đêm. Thậm chí anh còn mơ về nó khi ngủ.

Nếu cô có thai, anh sẽ cưới cô, không suy nghĩ gì cả - nhưng đó không phải là thứ anh đang bận tâm đến.

Không, cái anh không thể ngừng nghĩ về là anh muốn làm tình với cô như thế lần nữa đến mức nào. Không có gì giữa họ. Nếu cô có thai, vậy thì quỷ thật, anh không thể làm cho cô có thai lần nữa đúng không? Vì vậy họ có thể quăng bao đi và...

Và dành cả quãng đời còn lại để cười đùa, nói chuyện và làm tình như cách họ đã làm tuần qua.

Yeah, một lúc nào đó trong khoảng thời gian từ đêm qua đến sáng nay, Wes đã bắt đầu cầu trời cho Brittany mang thai.

Và đó không phải là điều kì lạ nhất sao?

Không. Thực sự, nó không kì lạ đến vậy. Nó có lí theo một cách nào đó. Nếu Britt mang thai, Wes sẽ không còn lựa chọn nào khác.

Những điều cô nói với anh tối qua đã làm anh ngộ ra. Một số sự thật đã rõ ràng - bao gồm cả việc trong suốt những năm qua, Wes đã cảm thấy đáng lẽ mình nên chết thay cho Ethan. Thật là điên khùng. Không hề có nghĩa lý gì cả - anh thậm chí còn chẳng ở trong chiếc xe đó - nhưng không quan trọng. Anh là kẻ bỏ đi trong gia đình, vì vậy anh mới nên là người phải chết.

Anh đã nghĩ về điều này tối qua - những lúc không đánh mất mình trong tình yêu ngọt ngào của Brittany.

Đây là lý do tại sao anh không về thăm nhà. Bởi vì anh không thể đối mặt với bố mẹ và anh chị em. Bởi vì chắc chắn họ sẽ nhìn anh và lắc đầu, rồi bắn khoả tại sao Chúa lại mang Ethan đi và để Wes hư hỏng ở lại.

Vì vậy, yeah. Brittany đã đúng về rất nhiều thứ. Tình yêu của anh với Lana. Đúng vậy, con người không thể ngăn mình yêu. Nhưng họ sẽ không dành đến hơn 5 năm yêu 1 người, vì lòng kính Chúa.

Trừ khi có lẽ họ đang trừng phạt chính mình.

Những kẻ thua cuộc như Wes không xứng được sống hạnh phúc mãi mãi về sau. Họ không xứng đáng với một người phụ nữ ấm áp, xinh đẹp và chu đáo, yêu họ mãnh liệt và say đắm.

Tuy nhiên, họ có thể làm cho một người phụ nữ có thai rồi để cho thứ hạnh phúc mãi mãi về sau đó áp đặt lên mình.

Jesus. Rõ ràng anh đang cần một sự trị liệu nghiêm túc.

Hoặc một bao thuốc.

Hoặc có lẽ anh chỉ cần Brittany.

Cửa sau mở ra, vợ của đội trưởng, Ronnie bước vào bếp cùng Amber và...

Lana.

Trái tim của Wes quặn lại khi anh nhìn thấy cô, nhưng đó là kiểu quặn khác với trong quá khứ.

Trông cô kiệt sức, với quần thâm dưới đôi mắt, và khuôn mặt tái nhợt vì đau buồn.

Còn hơn cả rõ ràng là cả ba người phụ nữ đã khóc.

Lana bước qua Wes mà không nói gì, chỉ chạm nhẹ vào tay anh. Anh nhìn cô đi xuống đại sảnh vào phòng ngủ, cảm thấy vô dụng và bất lực.

Anh không phải là những gì Lana cần hay muốn lúc này.

Cô muốn Quinn đi vào cửa, cười vang và nói với họ rằng cậu ấy chưa chết, rằng đó chỉ là một sai lầm điên khùng.

Nhưng Wes biết điều đó không phải sự thật. Ngài chuẩn úy đã kể cho anh Đại úy Jim Slade - được gọi là Spaceman trong SEAL - đã ở trong vụ đó, và đã nhìn thấy thi thể của Quinn.

Ronnie đi theo Lana, nhìn sang Wes đầy thông cảm và an ủi, còn Amber ở lại trong bếp.

"Họ không kể cho chị ấy về nhiệm vụ anh ấy đang làm," cô nói với anh, giọng cô căng thẳng. Amber thật đáng ngạc nhiên. Cô ấy thậm chí trông vẫn xinh đẹp khi vừa khóc xong.

Hoặc có lẽ cô ấy làm từ nhựa.

"Yeah," Wes nói. "Đó là quy định. Hải quân không thể cho biết chi tiết vì có lý do chính đáng. Nó khiến cho các lính SEAL khác gặp nguy hiểm. Nhưng tôi nghĩ Lana có thể đã biết những gì Matt và đồng đội của cậu ấy đang làm ngoài kia. Đó không phải là một chuyến đi chơi."

Lính SEAL đã khiến cho thế giới an toàn hơn một chút, dù chỉ bằng cách tiêu diệt mỗi tên khủng bố một lần.

"Vẫn không dễ dàng hơn cho chị ấy," Amber nói.

"Không," anh đồng ý. "Không hề."

Amber thở dài. "Tôi biết thật khó nói, nhưng...Lana rất mừng khi có anh ở đây, Wes. Chị ấy đã kể cho tôi rất nhiều về anh mấy ngày trước - dạo này chúng tôi nói chuyện khá nhiều trên điện thoại, trước khi việc này xảy ra. Thật là điên. Tôi chỉ vừa mới hỏi chị ấy nếu Quinn chết, chị ấy có đến với anh không."

Wes lùi lại một bước, không chắc mình muốn nghe câu trả lời của Lana.

Nhưng Amber dường như không nhận thấy sự miễn cưỡng tiếp tục cuộc trò chuyện của anh. Cô tiếp tục nói. "Chị ấy nói chị thật sự không biết đó có phải là điều anh muốn nữa không - anh biết đấy, một mối quan hệ với chị ấy. Tôi thúc chị, hỏi rằng chị muốn gì, và cuối cùng chị ấy nói có thể. Chúa giúp tôi, vì tôi thích anh nhiều hơn Quinn rất nhiều, nên tôi đã nói, well, vậy em mong anh ta chết."

Khuôn mặt cô co rúm lại như một đứa trẻ và cô lại bắt đầu khóc. Wes vòng tay quanh người cô.

"Thôi nào, Amber," anh nói. Giống như Lana, cô ấy thấp và nhẹ cân hơn Britt nhiều, và cảm giác thật kì cục - như thể anh đang ôm một đứa trẻ hơn là một người phụ nữ, anh phải cẩn thận, phải đối xử với cô ấy như thể cô ấy rất mỏng manh và sẽ vỡ nếu anh ôm quá chặt. "Cô biết là chỉ một câu nói thì không thể khiến cho sự việc xảy ra được mà."

"Anh ta là một tên tệ bạc," cô nức nở trên vai anh, "Nhưng Lana yêu anh ta. Tôi thực sự không muốn anh ta chết."

"Tôi biết," Wes nói. "Và tôi chắc chắn Lana cũng biết điều đó."

"Tôi chỉ nghĩ là chị ấy xứng đáng với người tốt hơn."

"Cô ấy xứng đáng với một người yêu cô ấy chân thành," Wes nói. "Tất cả mọi người đều thế."

"Tôi đáng lẽ phải nói với mọi người nên rời đi." Amber nhìn anh qua làn nước mắt. "Lana bảo chị ấy sẽ uống một viên thuốc ngủ bác sĩ đã kê cho, và...Nhưng có lẽ anh nên ở lại."

"Tôi không nghĩ..."

"Có lẽ anh có thể làm cho chị ấy cảm thấy khá hơn, khiến cho chị ấy bắt đầu nghĩ về tương lai. Có thể..."

Tương lai? "Đó không phải là ý hay."

Amber hơi lùi lại. "Tại sao không?"

Anh thở dài. "Lana không cần nghĩ về tương lai hôm nay. Cô ấy cần được được đau buồn. Và đó không phải là nhìn về phía trước. Nó là nhìn về phía sau và well, hiện tại. Chịu đựng điều này trong vài ngày, vài tuần nữa."

"Chị ấy cần ai đó ở bên," Amber đáp lại, lau mặt bằng tay và bước hẳn ra khỏi vòng ôm của anh. "Chị ấy cần ai đó yêu chị ấy."

"Đó là lý do cô ở đây," Wes dịu dàng nói. "Đúng không?"

Amber gật đầu. "Nhưng..."

"Tôi sẽ ở lại nếu cô ấy muốn," Wes nói. "Tôi sẽ làm bất cứ điều gì cho cô ấy - tôi nghĩ cô ấy biết điều đó. Nhưng cô ấy không muốn." Thậm chí cô ấy còn gần như không nhìn anh khi đi ngang qua. Quá rõ ràng rằng cô ấy không cần anh. Và thú vị thật, nhận ra điều đó không làm anh thấy buồn như mấy tuần trước.

Một vài tuần trước, anh sẽ đi theo Lana ra khỏi bếp - không, anh sẽ đi ra bãi biển tìm kiếm cô khi vừa mới đến. Anh sẽ vượt qua đám đông đến bên an ủi cô - dù cô muốn hay không.

"Cô ấy cần cô và Ronnie ở lại lúc này," Wes nói tiếp.

Amber không để anh đi khỏi cửa sau. "Lana kể cho tôi chị ấy từng một lần hôn anh."

Ồi trời. "Yeah," Wes nói. "Và chỉ một lần. Chuyện đó không nên xảy ra, và sẽ không xảy ra lần nữa."

"Chị ấy nói anh là người đàn ông đáng kính trọng nhất chị ấy từng gặp."

"Yeah, tôi không chắc điều đó." Đã đến lúc chuyển chủ đề. "Đội bảo vệ mới thế nào rồi?"

Amber nhún vai. "Ồn. Quản lý của tôi đã tìm thấy một công ty an ninh bảo vệ theo kiểu ẩn mình đằng sau. Nó hoạt động tốt. Những cuộc gọi kì quái cũng đã dừng lại rồi."

"Thế thì hay quá."

"Yeah, có thể hẳn ta đã bỏ cuộc và thay vào đó bám theo Sarah Michelle Cellar."

Wes liếc vào cánh cửa dẫn tới phòng khách, kiểm tra xem còn lối thoát nào không, và nhìn thấy Đại úy Jones đang đứng tựa vào cửa lắng nghe. Cậu ta đã đứng đó bao lâu rồi. Anh quay lại phía Amber. "Có thể cô nên đi cho mọi người biết Lana muốn chúng tôi rời đi."

Cô gật đầu, đưa cho Jones một cái nhìn đánh giá khá trống trợn trước khi để hai người họ lại với nhau.

Jones - cao và săn chắc với một khuôn mặt như tài tử điện ảnh và mái tóc nhuộm ánh mặt trời - không thèm liếc đến Amber lần hai. "Brittany đâu?" cậu ta hỏi.

"Cô ấy về L.A rồi," Wes nói. "Cô ấy thuê xe đi vì không muốn quanh quẩn ở đây. Cô ấy nói không muốn làm phiền đến Lana."

Jones trông không vui vẻ chút nào. "Vậy là cậu chỉ...sao? Đưa chị ấy lên xe buýt tới chỗ thuê xe?"

"Không. Cô ấy nói sẽ gọi taxi. Tôi đã cố đưa cô ấy tiền, nhưng cậu biết đấy đại úy, tôi không thể ép cô ấy làm những gì cô ấy không muốn."

"Chị ấy yêu cậu," Jones bảo anh.

Wes cười - chủ yếu bởi vì anh quá ngạc nhiên. Hoặc là thế hoặc là xiu. "Whoa," anh nói. "Đợi đã. Thực sự cô ấy nói với cậu điều đó?"

Với Brittany, mọi thứ đều có thể.

"Không rõ ràng như vậy, không," Jones nói, và sự thất vọng sau câu nói đó đánh mạnh vào Wes, làm cho anh càng ngạc nhiên hơn. Chúa ơi, đáng lẽ không phải là như vậy, sau những gì anh đã nghĩ vài giờ qua. "Tôi biết chị ấy khá rõ, Skelly. Chị ấy không phải loại phụ nữ có thể quan hệ tình dục hời hợt."

"Cô ấy cũng không phải nữ tu," Wes bảo cậu ta. "Cô ấy cực kì nóng bỏng và..."

Jones nhắm mắt và nhăn mặt lại. "Yeah, đừng có đi vào chi tiết nữa. Thế là nhiều hơn những gì tôi muốn biết rồi đấy."

"Cô ấy rất tuyệt vời," Wes đơn giản nói.

"Đúng vậy," Jones nói. "Chị ấy đúng là như thế. Vì vậy đừng có đùa giỡn với chị ấy. Tôi không biết cậu có chuyện gì với Lana..."

"Không có gì," Wes nói. Và chết tiệt nếu nó không phải sự thật theo bất cứ nghĩa nào. Anh vẫn yêu Lana - theo một mức độ nào đó anh sẽ luôn luôn yêu cô ấy, nhưng nó chỉ là một tình cảm mờ nhạt so với cảm giác của anh dành cho Brittany. Brittany - người có ý nghĩa với anh nhiều hơn một nữ thần xa xăm không thể với tới. Cô ấy là bạn anh, người tình của anh, tri kỉ của anh.

Trái tim của anh.

Wes lấy di động ra. "Xin lỗi, nhưng tôi phải gọi cho Brittany. Có vài điều tôi quên hỏi cô ấy trước khi cô ấy rời đi."

Brittany đỗ chiếc xe thuê trên lối vào tại chỗ của Wes.

Chỗ của Wes. Nghe cô kia. Người đàn ông đó chỉ mới ở đây được một tuần, và làm cách nào đó khoảnh đất này đã trở thành của anh ta?

Đúng vậy, anh ta đã đỗ xe ở đây, nhưng thế thì sao. Đó cũng là nơi Melody đỗ lại khi nó và Tyler đến chơi.

Chúa ơi, cô kiệt sức. Và đúng, thành thật đi nào. Cô đang buồn, rất, rất buồn.

Cô yêu Wes Skelly.

Người, vào lúc này, có thể đang vòng tay ôm lấy Lana Quinn, an ủi cô ấy trong khi cô ấy khóc lóc cho tên chồng tệ bạc vừa qua đời.

Britt lê bước lên cầu thang, mở cửa vào nhà. Căn hộ của cô vẫn y như 3 ngày trước. Mọi thứ được bảo quản cẩn thận như thể nó thuộc về một viện bảo tàng trưng bày cho tới Thứ bảy.

Bát đĩa họ dùng ăn tối vẫn còn ở trong chậu. Tờ báo vẫn mở trên bàn, ở mục giải trí. Yeah, như thể họ thực sự sẽ ra ngoài xem phim. Họ đã xem xét nó trong vòng 4 phút trước khi quay trở lại giường.

Tuy vậy họ đã vội vàng rời đi khi Andy gọi.

Rác đã bắt đầu bốc mùi - chúa ơi, trong này thật hôi. Và bát đĩa trong chậu cũng vậy.

Cô mang xô rác qua phòng khách và đặt nó ra ngoài cửa.

Bát đĩa được giải quyết thật nhanh nhưng hiển nhiên căn phòng cần chút không khí thoáng. Brittany giảm điều hòa xuống mức lạnh, và không có lý do gì để trì hoãn nữa.

Cô nhấc điện thoại trong bếp lên và quay số di động của Wes. Cô đã nhớ nằm lòng dãy số này.

Làm ơn Chúa, đừng để anh ấy ở đó. Hãy để cô lưu lại tin nhắn. Nó sẽ dễ dàng hơn. Và Chúa biết đã đủ khó khăn đến mức nào.

Cô đã nghĩ ra kế hoạch này trên đường về từ San Diego, và dù mục đích của nó là giành lấy Wes, cố gắng khiến cho anh nhìn ra họ phù hợp với nhau như thế nào, nó phải bắt đầu bằng việc cô giải thoát cho anh.

Hoàn toàn. Như một câu tục ngữ ngu ngốc, ngó ngàng về con bướm hay chim hoặc cái gì đó mà trước đây cô luôn đảo mắt lên mỗi khi nghe thấy. Hay...Nếu bạn yêu ai đó, hãy để cho họ tự do...

Cô phải làm như vậy.

"Bạn đã gọi đến hộp thư thoại của..."

"Skelly," vang lên giọng nói đã được ghi âm của Wes.

"Để lại lời nhắn sau tiếng bíp hoặc ấn số một cho lựa chọn khác."

Britt thở sâu khi tiếng bíp vang lên. "Wes. Chào anh. Em Brittany đây. Em về đến L.A rồi - không có việc gì xảy ra cả. Em chỉ muốn..." Cô phải hắng giọng trước khi nói. "Em muốn nói với anh rằng em thực sự rất vui trong khoảng thời gian chúng ta ở bên nhau mấy ngày qua. Em muốn cảm ơn anh vì điều đó, bằng cả trái tim." Cô nói nhanh. "Nhưng em thấy sẽ tốt hơn nếu chúng ta không gặp nhau nữa. Ít nhất không, anh biết đấy, theo kiểu tình cảm nam nữ." Chúa ơi, bây giờ thậm chí cô bắt đầu nói giống anh rồi. "Và trong ít nhất vài tháng tới."

Cô lại hắng giọng. "Em sẽ gói lại đồ đạc của anh - quần áo, bàn chải và những thứ khác...rồi gửi chúng cho anh. Em sẽ gửi chuyển phát nhanh nên anh sẽ nhận được ngay thôi. Em hy vọng anh không quá tức giận với em, nhưng em thực sự nghĩ sẽ là tốt nhất nếu chúng ta chia tay nhanh gọn, và ngay bây giờ. Em biết kỉ nghỉ của anh chưa kết thúc, nhưng em còn phải lo trường học, cùng Andy, học bổng của nó và chuyện với Dani. Em không cần một sự phân tâm lúc này, và phải thừa nhận, anh khá là gây phân tâm. Và anh...well, anh cũng đã có...well, đủ chuyện cần làm lúc này."

Phản khó nhất đến rồi đây. Lời nói dối trắng trợn. "Em biết có thể anh đang hoảng lên về những gì xảy ra tối qua, nghĩ rằng em có thể đã có thai, nhưng anh không phải lo lắng về điều đó. Mọi thứ đều ổn. Em lại có kì sáng nay rồi."

"Vì vậy," cô nói, cố gắng hết sức để tỏ ra vui vẻ, hồ hởi. "Okay. Cảm ơn anh lần nữa. Mọi thứ đã thật...thú vị."

Gác máy đi, đồ ngốc, trước khi mày nói điều gì đáng hối tiếc.

"Chúc may mắn, Wes," cô nói. "Bảo trọng."

Cô cúp máy.

Đừng khóc, đừng khóc, đừng khóc.

Thay vì vậy hãy đi uống trà.

Brittany rửa sạch ấm đun nước, rồi đổ đầy nước sạch vào, sau đó bật bếp lên. Mắt cô vẫn rưng rưng chỉ bởi vì trong này thật hôi.

Cô lục tìm dưới chậu rửa bát một chai Lysol để xịt phòng. Thật tệ là cô không thể xóa sạch tình cảm của mình dành cho Wes dễ dàng.

Nhưng okay. Cô đã hoàn thành. Cô đã sống sót qua bước thứ nhất.

Bước thứ hai cũng sẽ rất khó. Nếu anh gọi, cô sẽ phải từ chối nói chuyện bằng bất cứ giá nào, phải lịch sự nhưng kiên quyết. Không, cô không nghĩ gặp lại anh là việc nên làm.

Không, đó không phải vấn đề, sự thực, cô đã gửi đồ của anh. Đúng vậy, cô chắc chắn không có thai.

Nói dối.

Cô ghét nói dối. Cô đã tốn bao công sức để dạy Andy rằng dù có chuyện gì xảy ra, nói sự thực luôn là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng lúc đó, cô chưa phải đương đầu với tình huống người tình của mình có thể đã làm mình mang thai trong cái đêm trước khi phát hiện ra rằng chồng của người đàn bà anh ta thực sự yêu đã chết.

Chúa ơi.

Nếu may mắn, cô sẽ không phải nói dối lâu. Cô sẽ lại có kỳ trong vài ngày tới. Còn nếu không có...

Cô không muốn nghĩ về điều đó. Nếu chuyện đó xảy ra, cô sẽ đương đầu với nó.

Bước 3 trong kế hoạch của cô là đợi. Chắc chắn phải một tháng. Có thể hơn. Thi thể của Matt Quinn phải được tìm ra, nếu có thể. Sẽ có một đám tang, hoặc ít nhất là một lễ tưởng niệm. Sau đó thời gian sẽ trôi. Hàng tuần, có thể hàng tháng.

Đủ thời gian cho Lana để bắt đầu ngừng đau buồn.

Đủ thời gian cho Wes để cảm thấy thoải mái về việc theo đuổi vợ góa của Matt Quinn - nếu đó thực sự là những gì anh muốn làm.

Dĩ nhiên, kế hoạch này có thể có phản ứng ngược. Wes và Lana có thể sẽ có quan hệ với nhau ngay lập tức. Và Brittany sẽ thua.

Nhưng nếu chuyện đó xảy ra cũng không sao. Nó có nghĩa rằng Wes sẽ không bao giờ có thể hạnh phúc bên Britt. Nó có nghĩa rằng Brittany sẽ chỉ là lựa chọn thứ hai của anh. Và, sau rất nhiều suy nghĩ và trăn trở, cô nhận ra làm lựa chọn thứ hai của ai đó sẽ không bao giờ đủ làm cho cô hạnh phúc.

Nhưng, trong vài tháng nữa, nếu cô không nhận được tin gì về việc đính hôn của Wes và Lana từ Melody và Jones, Brittany sẽ đến San Diego. Trong thời gian ở đó, cô sẽ đảm bảo mình gặp được Wes. Khỉ thật, cô sẽ gõ cửa nhà anh nếu cần.

Và, ở thời điểm đó, sau khi đã cho anh rất nhiều thời gian để suy nghĩ và hồi phục khỏi cú sốc từ cái chết của Quinn, Brittany sẽ làm hết sức để cho Wes thấy anh thuộc về cô. Cô sẽ đấu tranh vì anh. Cô sẽ thuyết phục anh rằng những thứ họ đã tìm thấy bên nhau - tình bạn, niềm đam mê, sự hòa hợp, tiếng cười, tình yêu - xứng đáng được giữ gìn. Cô sẽ thuyết phục anh rằng cô không phải lựa chọn tốt nhất, nhưng là lựa chọn duy nhất.

Nhưng trước hết cô phải đợi cho đến khi sự hỗn loạn và nỗi đau buồn xung quanh cái chết bất hạnh của Matt Quinn bắt đầu nhạt nhòa.

Điện thoại reo, và cô xốc lại mình trước khi nhấc lên. Sẽ thật đúng là Wes, gọi lại ngay sau khi nhận được tin nhắn của cô.

"Xin chào?"

Im lặng. Sau đó, click.

Bực mình, Brittany cúp máy. Hệ thống của công ty điện thoại chắc chắn đang có vấn đề. Chuyện này càng

lúc càng trở nên lố bịch.

Brittany lấy cốc và một túi trà ra khỏi tủ, cảm thấy căn hộ sao mà trống trải đến thế khi không có Andy.

Không có Wes.

Đèn của máy trả lời nhấp nháy - có 3 tin nhắn - cô ấn nút nghe khi mở túi trà và chờ nước sôi. Chúa ơi, trong này vẫn hôi quá.

Tin nhắn đầu tiên là của em gái cô, vào sáng Chủ nhật, ngắn gọn đến bất ngờ. "Britt, em Mel đây. Gọi cho em lúc chị về đến nhà."

Oh, hoàn hảo. Lời hứa của em rằng Melody sẽ không gọi cho cô cho đến khi Wes rời đi là thế đấy. Ít nhất Mel cũng không gọi khi cô đang ở nhà Wes.

Tin nhắn thứ hai đến cách đây một tiếng, khi cô đang ở trên đường.

"Britt, anh Wes đây. Chúng ta cần nói chuyện. Bé yêu, gọi lại cho anh ngay khi em có thể, okay?"

Oh, hay thật. Giọng anh nghe nghiêm túc quá, như thể anh cần báo vài tin xấu.

Ví dụ như, "Gee, Britt, chúng ta đã rất vui về bên nhau, nhưng bây giờ Quinn đã chết, anh sẽ chuyển đến ở với Lana."

Cô tự ép mình thở chậm, đều đặn và bình tĩnh khi rót trà vào cốc. Nếu Wes và Lana muốn ở bên nhau, vậy cũng không sao. Nếu Wes cuối cùng có thể hạnh phúc, cô có thể chịu đựng được.

Cô sẽ học cách chịu đựng chuyện đó.

Tin nhắn thứ ba vừa được ghi lại vài phút trước khi cô về nhà. Có thể vận may của cô đã thay đổi và đó là George Clooney. Có thể anh ta đã có được số của cô từ chỗ Amber và...

Một đồng lời lẽ tục tĩu tuôn ra khỏi cái máy trả lời vô tội của cô.

Tên khốn kiếp nào vậy...?

Giọng đàn ông, nhưng chắc chắn không phải Andy, Wes hay bất cứ người đàn ông nào cô quen. Từ ngữ lúu nhúu dính vào nhau, nhưng kết thúc bằng hai từ khá rõ. "Chết đi, đồ chó cái."

Chúa đáng kính, đó là...?

Cô nhấn nút tua lại và từ ngữ lại tuôn ra lần nữa. Chúa ơi, sau đó cô sẽ cần phải đi tắm. Cô nghe thật kĩ, nhưng giọng nói đó chắc chắn cũng không phải từ kẻ thù đáng nguyền rủa của Andy, Dustin Melero.

Và cô không thể nghĩ ra còn ai nữa trên thế giới này có thể ghi lại một lời đe dọa như vậy vào máy trả lời của cô.

Có thể là nhầm số.

Dù vậy, nó vẫn đáng sợ đến mức khiến cô muốn gọi cho Wes.

Dĩ nhiên, bất cứ thứ gì xảy ra đều khiến cô muốn gọi cho Wes. Cô sẽ phải mạnh mẽ lên, can đảm, giữ tay mình khỏi chiếc điện thoại.

Đầu tiên cô phải thu xếp đồ đạc của anh và đưa nó đến bưu điện, để khi anh gọi đến, cô có thể bảo anh cô đã lo xong việc đó. Không có lý do gì để anh phải lái đến L.A. Không có chút nào.

Cô đi xuống hành lang. Cửa phòng ngủ của cô đang đóng. Nhưng chắc chỉ là tưởng tượng của cô, cái mùi rác rưởi kinh tởm kia hình như còn hôi hơn.

Cô đẩy cửa bước vào phòng, và đánh rơi cốc trà.

Ai đó hay cái gì đó đã bị chém trên giường cô. Mùi hôi thối thật gớm guốc, cô vội bịt miệng lại, nhưng - dù cái vật gì đó khó có thể còn sống - bản năng y tá vẫn giữ cô khỏi lùi lại.

Nhưng không, nhìn gần hơn cô phát hiện không có thi thể nào trong phòng -thậm chí là xác súc vật. Chỉ có máu, ở khắp mọi nơi. Một số sẫm màu và đã khô, một số còn đỏ tươi đến chói mắt. Máu có ở trên ga giường, trên sàn nhà, trên tường. Và nội tạng - thứ bạn có thể mua ở hàng thịt cho con cá sấu cưng - cũng là một phần của đồng đẫm máu này.

Trông như thể ai đó đã bị giết trên giường cô.

Nhưng, Chúa ơi, điều này có nghĩa là đã có ai đó ở trong căn hộ của cô. Ai đó có thể vẫn còn ở đây.

Ai đó đã ghi lời nhắn vào trong máy trả lời của cô câu "Chết đi, đồ chó cái."

Brittany lao ra khỏi phòng, xuống hành lang. Cô nhặt ví cùng chìa khóa xe trên bàn bếp lên và chạy ra phòng khách.

Cô mở cửa và...

Ở đó, đứng phía bên kia tấm lưới che, là hình dáng to lớn của một người đàn ông. Hắn ta thấp và béo hơn Andy, nhưng to hơn Wes.

Cô cố gắng đóng cửa lại, nhưng hắn ta rất nhanh. Hắn mở tấm lưới và đút một chân vào trong cửa, đẩy nó mở ra bằng vai mình. Lực đẩy của hắn làm cô ngã xuống sàn.

Điện thoại.

Cô bò về phía bếp, hét lên hết mức có thể. Nhưng hàng xóm dưới cầu thang của cô không ở nhà. Họ không bao giờ ở nhà vào ban ngày.

Và có khả năng có ai khác nghe thấy không? Tất cả cửa sổ nhà cô đều đóng, điều hòa đang mở.

Người đàn ông này có thể cắt cô ra thành từng mảnh trong khi cô hét đến khản giọng, và không có ai nghe thấy một lời.

Cô chộp lấy chiếc điện thoại trên bàn bếp, nhưng hắn ta ở ngay sau cô và đánh vào đầu cô bằng vật gì đó rất cứng, vật gì đó khiến cho tai cô ù lên.

Cô đánh rơi chiếc điện thoại khi đập vào cửa bếp. Nó trượt đi trên tấm thảm lót, ra khỏi tầm với.

Chúa ơi, điều này không thể xảy ra. Nhưng nó lại đang hiện hữu. Oh, Wes...

Chết đi, đồ chó cái.

Cô sẽ không để chuyện đó xảy ra. Wes sẽ không nằm im đợi cho một tên điên khùng chấm dứt cuộc đời mình. Anh sẽ phản kháng lại.

Britt cố gắng trấn tĩnh khi xốc lại bản thân cho lần tấn công mới, cô quay sang bò đến đối mặt với tên tấn công. Cổ tay của cô như đang bốc lửa, nhưng cô lờ nó đi như nỗi lo lắng cuối cùng của mình.

Cô đã được đào tạo tự vệ, một chương trình bệnh viện cung cấp cho những y tá phải làm ca đêm, và cô cố gắng nhớ lại thứ gì đó - bất cứ thứ gì - mà cô đã học.

Sử dụng lời nói để xoa dịu tình hình.

"Nhìn này, tôi không biết ông muốn gì hay tại sao ông ở đây, nhưng..."

"Câm miệng!"

Cô thấy mình đang nhìn chăm chăm - oh, lạy Chúa - vào nòng súng.

Nhưng đó không phải sự ngạc nhiên duy nhất. Người đàn ông cầm súng là người cô đã nhìn thấy hôm qua, ở San Diego. Ở tiệm kem. Người đàn ông giận dữ. Người đàn ông bị thần kinh rõ ràng đã dùng thuốc quá liều.

"Là ông!" cô nói. Chúa tôi, hắn ta đã đi theo cô đến đây à?

Nhưng không. Đồng hồ điện trong phòng cô đã ở đó một thời gian.

Trừ khi hắn ta đã theo cô đến San Diego vào tối Thứ Bảy...

Hắn đặt súng xuống bàn, sau đó nhấc điện thoại lên và đưa cho Brittany. "Gọi cho thằng đó đi."

Lời nói của hắn không có ý nghĩa gì. Một khi cô đã đặt tay lên cái điện thoại, cô sẽ ấn 9- 1- 1. Hãy thật dễ chịu và phục tùng. Đến mức không. Đừng có hung hăng. Chờ một khe hở...

"Gọi cho ai?" Cô tự đẩy mình lên tư thế ngồi và vớ tay về phía điện thoại.

Nhưng, oh, Chúa ơi, hắn kéo nó lại, ngoài tầm với của cô, như thể hắn biết cô định làm gì. "Tao sẽ ấn. Đọc số cho tao."

"Số của ai?" Cô cố gắng giữ cho giọng mình đều đều và bình tĩnh, cố gắng không nhìn vào khẩu súng trên bàn dù trong thâm tâm đang thầm ước lượng sẽ mất bao nhiêu giây để vớ được nó nếu thành công nhẩy lên. Nhưng cổ tay phải của cô bị thương nặng sau cú ngã, thậm chí có thể đã bị gãy. Điều đó khiến cho cô gặp bất lợi nghiêm trọng.

"Bạn trai của Amber," hắn bảo cô.

Gì cơ?

Amber. Chúa linh thiêng. Đây là về Amber Tierney. Người đàn ông này là...

Tên bám đuôi Amber. Người đàn ông nhỏ bé nhút nhát mà - theo lời Amber - sẽ không bao giờ làm hại ai.

"Tôi chỉ gặp Amber hai lần," cô nói, trí óc của cô tăng tốc, cố gắng để hiểu tất cả chuyện này. Tại sao tên bám đuôi của Amber lại bắt đầu bám đuôi cô? "Tôi không biết bạn trai của Amber."

"Mày vừa ở với nó tại San Diego. Mày vừa..." Hắn ta dùng những từ ngữ bắn thiu nhất nhưng lại không hoàn toàn chính xác.

Nhưng những gì hắn nói không quan trọng, vì cô biết hắn đang nói về ai. Hắn ta đang nói về Wes. Chúa đáng kính. Hắn nghĩ Wes là...

"Tại sao ông lại muốn nói chuyện với anh ấy?" cô hỏi, cố gắng không ra vẻ thù địch hoặc hùng hổ, chỉ thuần túy tò mò.

"Tao sẽ không nói," hắn ta bảo cô. "Là mày." Hắn gọi cô bằng một cái tên làm xóa tan mọi nghi ngờ. Chính hắn đã để lại tin nhắn tực tức đó trên máy trả lời của cô.

"Tại sao?" cô dai dẳng. "Ông muốn tôi nói gì với anh ấy? Tôi không hiểu."

"Bảo nó đến đây. Ngay bây giờ."

Nỗi sợ làm cho tay chân cô ngứa ran và cô không thể ngăn mình liếc nhìn khẩu súng trên bàn.

"Tại sao?" cô hỏi lần nữa với vẻ can đảm hơn xa những gì mình đang cảm thấy. Sẽ không có chuyện cô gọi Wes đến để tên chó đẻ điên khùng này có thể bắt anh. "Ông muốn làm gì anh ấy?"

"Chỉ việc gọi nó đến đây. Số của nó là gì?"

"Tôi không nhớ," cô nói dối.

Hắn ta nhặt súng lên và chĩa vào cô. "Số của nó là gì?"

Chương 16

Brittany không muốn gặp anh nữa.

Wes nghe lại tin nhắn cô để trên hộp thư thoại của anh đến lần thứ 3, mặc dù anh hiểu rõ từng từ cô nói ngay từ lần đầu tiên.

Đã kết thúc.

Chỉ như vậy.

Cô đã xong việc với anh.

Mọi thứ đã thật thú vị.

Không thể nào. Thật sự không thể nào.

Nó không giống với mọi điều anh biết về người phụ nữ này.

Dĩ nhiên, có thể anh chưa hiểu cô ấy rõ đến vậy.

Nhảm nhí. Dù chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, Wes đã hiểu Brittany Evans hơn bất cứ người phụ nữ nào trên thế giới này. Anh biết cô từ trong ra ngoài.

Cô yêu anh. Anh sẽ đánh cược điều này bằng tiền tiết kiệm cả đời của mình.

Well, okay, tiền tiết kiệm cả đời của anh cũng chẳng nhiều nhận gì, tức là câu nói đó không nhiều trọng lượng lắm.

Nhưng anh sẽ đặt cả danh dự của mình vào đó.

Sự thật, đó là những gì anh đang làm lúc này khi lái xe đến Los Angeles, bằng cách ép buộc cô nói câu vĩnh biệt với anh lần nữa, lần này là mặt đối mặt.

Phải nửa giờ nữa anh mới đến nơi, dù anh đã đi vượt qua tốc độ giới hạn.

Nhưng giọng cô nghe quá vui vẻ, quá ổn thỏa với ý tưởng không bao giờ gặp lại anh nữa.

Nếu anh đã sai thì sao? Sẽ thế nào nếu những ngày qua chẳng là gì ngoài một cuộc chơi với cô? Cười đùa, tình dục và một chút vui vẻ.

Brittany vẫn đang đi tìm người trong định mệnh, đi tìm Bạch mã Hoàng tử của cô. Đúng thế, cô không tỏ vẻ quá háo hức với chuyện đó, nhưng anh biết trong sâu thẳm, cô vẫn ước mong về một câu chuyện cổ tích. Một người chồng thương yêu cô. Một gia đình. Một đứa con.

Và họ sống hạnh phúc mãi mãi về sau.

Cô đã bảo anh rằng cô không có thai. Thật đáng tiếc, nhưng không sao, anh có thể dễ dàng khiến cô lâm vào tình trạng đó.

Wes cười gằn. Chắc rồi, anh sẽ hoàn thành nhiệm vụ đó chẳng chút khó khăn.

Trừ việc anh không phải Bạch mã Hoàng tử, còn không gần đến mức đó.

Anh là một người đàn ông có thể thú vị khi ở cạnh một vài ngày, chắc chắn, nhưng anh sẽ không trách Britt chút nào nếu cô không muốn thấy anh quanh quẩn trong bếp nhà cô cả đời.

Khỉ thật, bây giờ anh thật sự thấy sợ rồi đây.

Và khoảng thời gian nửa giờ trước khi có cơ hội nói chuyện với cô đang trở nên càng lúc càng dài.

Anh ấn số của cô trên di động.

Điện thoại reo lên một lần. Hai lần.

Thôi nào, Britt. Làm ơn có ở nhà.

"Xin chào?"

Okay, tên đàn. Nói câu gì hay ho đi. "Hey, Britt. Là anh, Wes."

"Xin lỗi," cô nói. "Andy không ở nhà."

Huh?

"Yeah," anh nói. "Anh biết. Cậu bé sẽ không quay về cho đến ngày mai..."

"Oh, xin chào, bà Beatrice," cô ngắt lời anh. "Tôi không nhận ra giọng bà. Bà bị cảm à? Không, thằng bé đến Nevada cùng đội bóng chày."

Cái gì? Chuyến đi của Andy là đến Phoenix, nhưng cái đó không quan trọng vì giờ cậu đang ở San Diego với Dani. Còn bà Beatrice là ai? "Brittany, cái..."

"Tôi sẽ bảo nó là bà gọi," cô nói. Giọng của cô căng thẳng kì lạ. "Và nhắc nó cuốn sách nó mượn từ thư viện đã đến hạn trả lại. Tiêu đề là gì vậy? Từ Flintlocks tới Uzis: Lịch sử chiến tranh hiện đại? Vâng, tôi đang chép lại."

"Brittany, Jesus, chuyện gì vậy? Có ai đó đang ở trong nhà cùng em à?"

"Vâng," cô nói.

Dĩ nhiên. Anh là một thằng ngốc. "Ai đó đang ở bên cạnh à?" Ai đó khiến cô không thể nói chuyện tự nhiên.

"Vâng," cô nói.

Từ Flintlocks tới... "Ai đó có vũ khí?" anh hỏi, sợ hãi câu trả lời của cô.

"Vâng."

Oh, Christ. Wes đạp mạnh chân vào sàn. Chiếc xe này có thể đi với tốc độ 120 mph không chút khó khăn, cả anh lẫn chiếc xe hiện đều không do dự.

"Oh, còn một quyển sách nữa ạ?" cô nói.

"Có bao nhiêu? Chúng là ai?"

"Chỉ có một. Okay. Đá quý ở Bắc Mỹ. Vâng, tôi biết rồi. Cảm ơn bà, bà Beatrice."

Jesus, cô ấy đang định nói với anh điều gì đó qua cái tựa này, nhưng là cái gì?

"Brittany, anh không hiểu. Em đang định nói với anh điều gì? Đá quý...?"

"Vâng, đúng vậy. Andy đặc biệt có hứng thú với những viên đá có cơn trùng thời tiền sử nằm bên trong. Chúng được gọi là gì ấy nhỉ...?"

"Đó là hổ phách (amber)," anh bảo cô, rồi nhận ra mình vừa nói gì. "Chết tiệt! Chuyện này có liên quan đến Amber Tierney?"

"Vâng."

"Cô ta cũng ở đó à?"

"Không, thằng bé là người hâm mộ việc sưu tập đá từ lâu rồi."

Người hâm mộ. Tên bám đuôi của Amber. Chúa Jesus.

"Hắn ta có làm đau em không?" anh hỏi.

"Không thực sự...Oh, tôi xin lỗi, bà Beatrice," cô nói. "Tôi phải đi rồi. Có ai đó đang...đang đứng ở cửa."

"Anh đến đây, bé yêu," Wes nói. "Anh còn 30 phút nữa sẽ đến chỗ em."

"Không," cô nói nhanh. "Tôi...tôi rất vui khi biết Andy đã nhờ đến sự chỉ dẫn của bà ở thư viện. Tôi luôn khuyến khích thằng bé sử dụng mọi sự trợ giúp."

"Anh sẽ làm thế," anh nói. "Và anh sẽ đến đó sớm hết mức có thể. Chúa ơi, bé yêu, anh yêu em. Hãy cẩn thận."

Nhưng cô đã dập máy.

Trong khi anh gần như đang bay qua đường cao tốc, Wes ấn số 911.

Cổ tay của Brittany đang bốc lửa, và nó còn đau hơn khi điện thoại bị giật khỏi tay cô.

Wes đang trên đường đến đây.

Chết tiệt, cô không muốn anh đến. Cô muốn anh gọi cho cảnh sát từ San Diego, nơi anh được an toàn, ngoài tầm sát thương của khẩu súng chết chóc tên đàn ông điên cuồng này đang cầm.

"Mày nói chuyện lâu quá đấy." Đôi mắt hắn ta trơ trơ, trông như người chết. Làm thế quái nào Amber có thể nghĩ một người với đôi mắt thế này lại vô hại được nhỉ?

"Đó là bà Beatrice ở thư viện," cô bảo hắn. "Bà ấy thích nói chuyện với tôi -chúng tôi là bạn. Nếu tôi cúp máy, bà ấy sẽ thấy kì lạ và có thể sẽ đến thăm sau giờ làm."

Hôm nay là chiều Thứ Ba, thư viện nhỏ ở địa phương đóng cửa. Cô cầu nguyện cho tên điên này đủ điên để không biết lịch làm việc ở thư viện công cộng và không biết bà Beatrice không làm việc ở đó.

Hắn ta chìa súng vào cô lần nữa. "Số điện thoại của thằng đó là gì?"

Hắn lại nói về Wes.

Cô phải tìm cách câu giờ, bởi vì - làm ơn Chúa - Wes đang gọi điện cho người trực tổng đài khẩn cấp ở L.A.

"Tôi thực sự không nhớ," cô bảo hắn ta. "Nhưng tôi có viết ra giấy. Ở trong ví của tôi." Cô chỉ vào túi xách trên ghế.

Hắn đến đó bằng hai bước chân, dốc tất cả đồ trong túi lên bàn.

Hắn không đi như thế ở San Diego. Hiển nhiên, dáng đi khập khiễng đó chỉ là giả vờ. Một phần của vẻ ngoài vô hại, không nghi ngờ gì cả.

Mọi chuyện dần sáng tỏ. Những cuộc gọi cúp máy lặp đi lặp lại ở cả căn hộ của cô và Wes - Amber cũng nhận được những cuộc gọi tương tự.

Lời buột miệng ở tiệm kem. Mà làm cô ấy khóc.

Hắn ta đã nói về Amber.

"Tôi làm Amber khóc lúc nào?" cô hỏi khi hắn quay lại và ra hiệu cho cô đến gần bàn bếp.

Chết tiệt, cái cổ tay này khiến cho cô khó mà tự đứng lên được.

"Cô ấy đã gọi bạn trai mình đến, và thằng đó mang theo mày đi cùng," hắn ta kể cho cô. "Cô ấy đến ở trong khách sạn, nhưng sau khi lái xe ra khỏi ga ra, cô ấy đỗ lại bên đường và khóc."

Và Ngài điên khùng đây nghĩ rằng chuyện đó là do Wes và Brittany gây ra. Hắn đã tưởng tượng nên một chuyện tình tay ba giữa họ.

"Ông chưa bao giờ nghĩ rằng cô ấy có thể đã khóc vì sợ hãi sao?" cô hỏi hắn ta. "Vì ông?"

Oh, đúng là điều không nên nói. Hắn không hề vui vẻ khi nghe điều đó.

"Xin lỗi," cô nói nhanh. "Dĩ nhiên là không."

"Tìm số của nó đi," hắn ta ra lệnh.

"Tôi đang tìm," cô bảo, lật qua hàng đồng giấy gói kẹo và những giấy tờ khác cô đã đút vào ví mấy tháng qua. "Chờ tôi 1 phút."

Hoặc là ba mươi.

Làm ơn Chúa, đừng để Wes xông vào đây một mình.

"Mình không có vũ khí," Wes báo với Bobby, đang ngồi trên trục thẳng. "Mình chỉ có dụng cụ lặn, một con dao, và một cái áo vest chiến đấu trong cốp xe. Nếu nói về vũ khí, mình chẳng có gì ngoài chân và tay." Cùng với con dao lặn, như vậy là đủ, với điều kiện anh có thể vào trong nhà và đến đủ gần tên đàn ông đó. Tay chân anh cùng con dao có thể gây nên thương tích trầm trọng, cho dù tên chó đẻ đó có súng.

"Mike Lee đã xác định được vị trí từ địa chỉ nhà Brittany cậu cho bọn mình," Bobby thông báo. "Bọn mình sẽ ở đó khoảng 5 phút sau ETA của cậu."

Người trực tổng đài khẩn cấp ở L.A thực sự đã bắt Wes phải đợi. Vì vậy anh gọi cho Đại úy Jones ở căn cứ hải quân. Vận may đã đứng về phía anh, vì một phần của đội Alpha đã ở trên không, bay bằng trục thẳng đến điểm bắn để thực hành với vũ khí không thông dụng.

Jones đã nổi dây liên lạc cho Wes với Bobby trên trục thẳng, và ra lệnh cho họ tiến vào khu vực Los Angeles - thực hành một loại diễn tập khác.

Di động của Wes báo có cuộc gọi đến và anh liếc nhìn nó. "Mình có cuộc gọi," anh bảo Bobby. "Là Brittany. Mình sẽ liên lạc lại với cậu sớm."

Anh ấn nút. "Xin chào?"

"Vâng, xin chào, Wes? Em Brittany đây."

Khỉ thật, giọng cô vẫn nghe như đang bị ai đó chĩa súng vào đầu.

"Em ổn không?" anh hỏi. Đó là một câu hỏi ngu ngốc. Dĩ nhiên là không.

"Em khỏe," cô nói, hiển nhiên đang cố gắng làm cho cuộc nói chuyện nghe có vẻ bình thường trong mắt tên bám đuôi. "Anh thế nào?"

"Anh gần như phát điên vì lo lắng cho em, bé yêu," anh nói. "Và anh nghĩ mình chắc đang được phù hộ, vì đến giờ anh vẫn chưa bị tuần tra đường cao tốc chặn lại trong khi đang đi nhanh hơn bất cứ lúc nào anh từng lái trên con đường này. Anh vẫn còn cách chỗ của em 7 phút nữa. Anh đã cố gọi 911 vài lần, nhưng không được. Anh bật radio, nhưng có rắc rối, vài cuộc biểu tình nào đó mất kiểm soát ở khu buôn bán. Họ phải đi dẹp bọn gây rối hay gì đó. Nhưng không sao, anh sẽ đến chỗ em sớm thôi."

"Không," cô vội vã nói, nhưng sau đó ngưng ngang.

"Đừng lo lắng," anh bảo cô. "Anh không định xông vào đó như một con thú hoang ngu ngốc đâu. Anh có viện trợ. Bobby và một số thành viên đội Alpha sẽ gặp anh cách căn hộ của em vài nhà. Chỉ có một tên với một khẩu súng, đúng không?"

"Vâng," cô nói. "Nhưng Wesley..."

"Sẽ không có ai bị thương," anh bảo cô. "Anh hứa."

"Em nhớ anh," cô nói rất nhỏ.

Đây là điều cô bị ép phải nói hay sự thật? Chết tiệt, nghe cô nói như vậy khiến cho ngực anh thắt lại.

"Anh sẽ đến L.A chứ?" cô hỏi, hiển nhiên vì đó là những gì tên bám đuôi muốn. Có thú vị không? "Hôm nay? Làm ơn?"

"Bọn anh sẽ do thám trước khi vào," anh bảo cô. "Em sẽ không nghe thấy đâu, bọn anh sẽ ở đó khoảng 15 phút nữa. Ngay khi em nghe thấy bất cứ thứ gì, bất cứ tiếng động nào ở lối vào, nằm xuống sàn ngay, okay? Hoặc tốt hơn...Anh biết rồi, đúng 15 phút nữa, bảo hẩn ta em phải vào phòng tắm. Đi vào trong khóa cửa và ở lại đó. Nhớ ngồi trong bồn nhé, bé cưng. Nằm xuống, okay? Anh biết nghe nó thật ngu ngốc, nhưng nó có thể bảo vệ em nếu hẩn ta bắt đầu bắn."

"Anh nghĩ anh có thể đến đây tối nay không?" cô hỏi, theo ý tên kia. "Khoảng 6h?"

"Tốt," anh nói. "Để hẩn ta nghĩ còn hàng giờ nữa anh mới đến nơi. Thông minh đấy."

"Lái xe cẩn thận," cô nói.

"Em cũng cẩn thận."

"Vậy em sẽ gặp anh lúc 6h nhé."

"Em sẽ gặp anh sớm thôi, Britt. Nhớ, 15 phút nữa, đi vào phòng tắm, và đừng ra cho đến khi anh bảo, okay?"

"Okay," cô nói. "Tạm biệt, Wes."

Cuộc gọi bị ngắt.

Jesus, đó có phải là lời vĩnh biệt không. Cô ấy biết điều gì mà không thể nói cho anh?

Wes tăng tốc nhanh hơn.

14 phút.

Wes sẽ ở đây trong vòng 14 phút nữa. Nhưng Chúa ơi, từ cái nhìn trong mắt Tên điên này, 2 phút nữa Brittany sẽ chết.

"Anh ấy sẽ đến đây lúc 6h," cô bảo hắn ta khi hắn để điện thoại vào chỗ cũ, sau đó bắt đầu mở ngăn kéo bếp, tìm kiếm - dĩ nhiên - một con dao.

Hắn tìm thấy con dao khắc của cô, đặt nó bên cạnh chậu rửa bát.

"Whoa," cô nói. "Con dao đó to đấy. Cần thận kẻo cắt trúng mình."

"Trước đây tao chưa bao giờ phải cắt đầu ai," hắn nói, quay sang nhìn cô bằng đôi mắt điên cuồng, đáng sợ đó.

"Phải?" cô nói. "Tôi không nghĩ có chuyện gì mà bất cứ ai thực sự phải làm."

"Nhưng đó là chuyện tiếp theo sẽ xảy ra," hắn thông báo cho cô.

Chúa tòi, hắn đang làm theo một cái kịch bản bệnh hoạn nào đó à? Giống như từ một bộ phim kinh dị rẻ tiền với phòng ngủ đầm máu và...Vậy thì okay, okay. Khiến cho hắn nói. 13 phút rưỡi nữa. Cô có thể làm điều này.

"Vậy...tôi về nhà và thấy đồng máu trên ga trải giường," cô nói. "Sau đó thì sao?"

"Người yêu của mày về nhà và thấy mày," hắn bảo cô. "Chết."

"Ôi, trời," cô thều thào nói. Nhưng không phải cô không nghĩ đến chuyện đó. "Chính xác thì tôi bị giết như thế nào?"

Không nghi ngờ gì cả, đây là cuộc nói chuyện kì dị nhất trong đời cô.

Nhưng người đàn ông này, tên bệnh hoạn điên cuồng này, cũng là con trai của một bà mẹ nào đó. Cũng có ai đó yêu hắn ta, dù hắn có mắc bệnh tâm thần. Ở nơi nào đó bên trong hắn cũng có một tâm hồn con người. Có thể nếu họ nói chuyện đủ lâu, cô có thể hiểu hắn.

"Mày bị bắn vào cổ," hắn nói, "sau đó đầu của mày bị ném vào chậu rửa bát."

Oh, Chúa đáng kính. "Như thế thì không tử tế lắm đâu," cô nói.

"Những gì mày làm mới là không tử tế," hắn tức tối đáp lại. "Ăn cắp bạn trai của Amber và làm tan vỡ trái tim cô ấy. Cô ấy đã khóc rất nhiều."

"Amber cũng ở trong bộ phim này à?" cô hỏi. Cái cảnh kinh khủng này chắc chắn đến từ một bộ phim. Cô đã đọc - ở đâu đó - rằng Amber từng đóng vài bộ phim hạng B trước khi thành công với show truyền hình của cô ấy. Đây rõ ràng là một trong số đó.

"Cho đến khi cái chết chia lìa chúng ta," hắn nói. "Nó hay tuyệt. Bạn trai của Amber bỏ trốn với người đàn bà khác, cô ấy khóc và khóc bởi vì không biết có một người hâm mộ bí mật, người trừng phạt bọn họ - và tất cả những người khác làm cho cô ấy khóc."

"Điều gì xảy ra với bạn trai của Amber?" Britt hỏi. Cô phải giữ cho hắn nói. 11 phút nữa trước khi Wes đến nơi.

"Nó bị bắn," Tên Điên bảo cô. "Ngay vào tim. Còn Amber cưới người hâm mộ bí mật và họ sống hạnh phúc mãi mãi về sau."

Oh Chúa ơi. Hắn thực sự nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra sao? "Không có cảnh sát điều tra sao?" cô hỏi. "Anh ta không bị bắt vì tội giết người à?"

Hắn hướng cái nhìn trống rỗng vào cô. "Tại sao chứ? Không ai biết anh ta biết họ."

"Dấu vân tay thì sao," cô nói, "khắp căn hộ?"

Hắn ta nhúu mày. "Cái này không có trong phim."

"Vì đó chỉ là phim chứ không phải hiện thực. Trong hiện thực, cảnh sát tìm dấu vân tay. Ông không muốn làm điều này, đúng không?"

Hắn cầm súng lên. "Tao không muốn phí thời gian. Tao không biết chuyện này sẽ mất bao lâu."

10 phút. "Tôi phải vào phòng vệ sinh," Brittany nói nhanh. Còn quá sớm, nhưng Chúa ơi, đáng để thử.

"Mày sẽ không phải đi trong một phút nữa," hắn nói, chĩa súng vào cô.

Wes gọi cho Bobby từ công viên gần căn hộ của Britt. "Mình đến nơi rồi," anh nói, mở cốp xe và mặc áo vest vào. "Các cậu ở đâu?"

"Bọn mình đứng theo kế hoạch," Bobby nói. "Cách cậu 5 phút."

"Mình không đợi được," Wes nói. "Mình sẽ đến căn hộ của cô ấy, quan sát động tĩnh."

Tiếng súng vang lên, to như sấm rền giữa khu vực dân cư yên tĩnh, theo sau bởi vài tiếng nữa.

Wes chửi thề, rồi chạy đến chỗ Brittany.

Brittany đóng sầm và khóa cánh cửa nhà tắm sau lưng mình.

Cảm ơn Chúa vì chất lượng xây dựng của những năm 1890, vì cánh cửa gỗ cứng cáp không hề rung lên.

Cảm ơn vì đã giữ tên diên khỏi chỗ dạy bắn súng, nơi hắn có thể học cách ngắm một khẩu súng, nếu hắn chịu khó học một hoặc hai buổi.

Dĩ nhiên, cỗ người là một đích ngắm khá nhỏ. Bắn ai đó vào tim sẽ dễ hơn nhiều.

Ngoài hành lang, Tên diên đang lao mình vào cửa. "Mở ra!"

Yeah, đúng vậy, mở cửa ra cho hắn bắn vào cổ cô và...Chúa ơi!

Cửa sổ phòng tắm bị gắn khít vào. Nó quá nhỏ đối với Britt kể cả khi mở nó ra được, nhưng cô không quan tâm. Cô phải đập vỡ nó, để có thể cảnh báo cho Wes.

Anh sẽ đến đây bất cứ lúc nào, và tên bám đuôi diên khủng của Amber sẽ bắn vào tim anh.

Cô sẽ không, sẽ không để cho chuyện đó xảy ra.

Nức nở, cô giật lấy nắp bồn cầu và vung nó lên dùng hết sức đập vào cửa sổ.

Nó đập vào làm vang lên một âm thanh trầm đục rồi nảy lại, đập vào cổ tay bị gãy của cô.

Wes ép mình phải chậm lại. Nếu anh xông vào từ cửa chính, tên có súng sẽ chiếm được lợi thế.

Anh cần mất một chút thời gian để làm tốt việc này.

Anh phải trèo lên tầng hai và nhìn qua cửa sổ.

Tìm xem tên đó ở đâu, Britt ở đâu.

Làm ơn, Chúa, hãy để cô ấy sống.

Đau đớn.

Thế giới của Brittany co lại chỉ còn nỗi đau. Đau đớn và thất vọng đáng ghê tởm.

Cổ tay của cô đau đến mức cô muốn nôn khan, nhưng nỗi thất vọng còn lớn hơn.

Plexiglas.

Dĩ nhiên.

Andy đã bảo cô chủ nhà của họ đã thay cửa sổ phòng tắm bị vỡ bằng Plexiglas không vỡ.

Cô không thể đập vỡ nó, cũng không thể mở nó ra.

Cô không có cách nào để cảnh báo cho Wes.

Wes trèo lên nhanh hết mức có thể, mong ước bằng cả trái tim rằng mình được trang bị với thứ gì đó ngoài một con dao lặn.

Anh có thể nghe thấy tiếng máy bay trực thăng chở lính SEAL đang đến gần. Anh nghe thấy cả tiếng còi xa xa. Ai đó đã nghe thấy tiếng súng và đã may mắn gọi được 911 hơn anh.

Rèm cửa gần như bị đóng trong phòng Britt. Tốt lắm. Chúng sẽ che giấu được anh khỏi bị nhìn thấy trong khi anh có thể nhìn vào trong phòng qua những thanh gỗ và...

Jesus!

Anh suýt buông nắm tay của mình trên thành nhà ra, và anh tự bắt mình phải nhìn lần nữa.

Trong nhà là một khung cảnh đẫm máu. Anh đã quá muộn. Brittany đã chết. Chắc chắn như vậy.

Không ai có thể chảy máu nhiều đến mức đó mà vẫn sống.

Thậm chí khi một phần trong người Wes đã chết theo, phần còn lại nhanh chóng vào trạng thái chiến đấu. Tên giết Brittany đang ở đây, trong phòng, bên cửa phòng tắm.

Tên khốn nạn đó sẽ chết.

Wes rút dao ra, giữ chặt lấy mép mái nhà trên đầu và đu người vào qua cửa sổ, chân chạm đất trước.

Gãy cổ tay hay không, Brittany đã sẵn sàng.

Cô nghe thấy tiếng cửa kính vỡ và giật mở cửa phòng tắm.

Như cô tiên đoán, lưng của Tên điên quay về phía cô, cô đập nắp bồn cầu thật mạnh vào hắn. Nó trượt qua đầu, nhưng đập vào vai hắn, hạ hắn ngã xuống về phía trước.

Nhưng không đủ để ngăn hắn khỏi bắn hai phát súng.

Nó to đến điếc tai, hai phát nổ đánh gọn bắn ra hai viên đạn chết chóc bay thẳng vào ngực Wes, đẩy anh ra sau, ngã xuống sàn.

Nhưng giống như một loại máy móc siêu nhân nào đó, anh lại đứng dậy nhanh như cắt, lao về phía Tên điên với ánh mắt dữ tợn.

Brittany.

Cô đang đứng đó, còn sống và nguyên vẹn, bên cạnh tên cầm súng, mà không có một vết thương nào.

Ngực của Wes đau như quỉ, nhưng anh không quan tâm. Anh không cảm thấy gì ngoài sung sướng.

Anh đã biết mẹ của Lazarus cảm thấy thế nào ngày con trai mình trở về từ cái chết.

"Nằm xuống!" anh cố gắng hét lên khi đá khẩu súng ra khỏi tay tên chó đẻ, nhưng chỉ giống như một tiếng thều thào.

Dĩ nhiên, Britt không di chuyển đến chỗ an toàn. Cô lại nâng một thứ trông như nắp bồn cầu lên quá đầu rồi đập cho tên cầm súng bất tỉnh bằng một cú đẹp mắt.

Wes ngã sấp xuống.

"Lấy súng đi," anh cố nói với Britt, nhưng một lần nữa cô không nghe thấy.

Cô giúp anh nằm ngửa lên. Chúa ơi, khó thở quá. Và cơn đau...

Bây giờ anh cảm thấy rồi.

Cô không nhặt súng lên cũng không sao vì Bobby và những người khác đã đến, để đảm bảo tên kia không làm ai khác bị thương nữa.

"Chúa ơi, cái mùi kinh quá," Rio Rosetti nói.

"Đừng chết," Britt ra lệnh khi cô cố cởi áo vest của anh. "Anh đừng có chết!"

Anh sẽ không chết. Anh cố gắng nói với cô, nhưng không thể hít đủ khí vào phổi để phát ra bất cứ âm thanh nào.

Bobby cúi về phía anh, đút tay vào hai cái lỗ đạn trên áo. "Ouch," cậu ấy nói. "Chắc là đau lắm."

"Chúa ơi, Skelly," Lucky O'Donlon phàn nàn. "Sao lại gọi trợ giúp trong khi cậu xông vào qua cửa sổ trước khi chúng tôi đến?"

"Yeah, nhưng nhìn vào cái cậu ta đã thấy kia," Bobby chỉ tay. "Nếu đây là căn hộ của Colleen, và nếu tôi ở ngoài đó, nhìn vào cái giường này, tôi cũng nhảy qua cửa sổ mất."

"Không có ai định gọi xe cấp cứu sao?" Brittany yêu cầu.

o o o

Cô không thể tin được.

Mọi người đều đứng quanh tán dóc trong khi Wes đang chảy máu đến chết.

Với một tay không hoạt động được, Brittany không thể cởi áo vest của anh ra, thậm chí cô không thể biết anh bị thương nặng đến mức nào dưới cái vật nặng nề này.

"Anh ấy đang mặc áo vest," Rio, một trong những thành viên trẻ nhất của đội, báo cho cô biết.

"Tôi có thể nhìn thấy anh ấy đang mặc áo vest," Brittany nói. "Có ai có thể giúp tôi cởi nó ra không?"

"Áo vest chống đạn," Bobby giải thích, và tìm cô bắt đầu đập lại được.

"Oh, cảm ơn Chúa."

"Nhưng nhìn xem cậu ấy bị bắn vào đâu này." Bobby chỉ vào 2 cái lỗ. "Có thể xương sườn đã bị gãy, hoặc là xương quai xanh. Trời ơi, sẽ đau đấy."

"Mình ổn," Wes thều thào. Anh vươn tay ra chạm vào má Britt. "Thật ra, mình chưa từng nhớ đã từng có lần nào thấy ổn hơn."

"Cảnh sát đến rồi," Rio thông báo.

Và thật sự họ đã đến. Có cả nhân viên y tế, họ tụ tập quanh Wes, kiểm tra huyết áp và lắng nghe phổi của anh.

Một cái xương sườn bị gãy có thể làm thủng phổi, nhưng của anh vẫn ổn. Anh chỉ không có đủ hơi để thở.

Cổ tay của Britt tạm thời được nẹp lại, và Tên Điền cũng được chữa trị. Hấn bị mang đi trên băng ca trong khi Brittany kể lại sự việc cho cảnh sát.

Mọi chuyện đã kết thúc - nhưng bây giờ căn hộ của cô trở thành hiện trường phạm tội. Một hiện trường phạm tội hôi thối, hỗn độn.

Brittany được phép trở vào trong sắp xếp hành lý để ở lại khách sạn cho tới khi cảnh sát đã hoàn thành việc chụp ảnh phòng ngủ của cô. Cho đến khi cô dọn dẹp xong đồng đồ.

Cô cũng gom lại đồ đạc của Wes, nhét chúng vào túi của anh và vụng về mang chúng ra ngoài, một bên tay lành lặn cầm cả hai túi.

Wes ngồi trên bậc thang dẫn lên căn hộ của Brittany, với hai sườn và vai bốc lửa. Nhân viên y tế đã cố đưa anh tới bệnh viện để chụp X quang, nhưng không có gì phải vội. Xương quai xanh của anh chắc chắn đã bị gãy - anh biết vì trước đây nó cũng từng gãy một lần - và họ không thể làm gì cho anh. Đó không phải là kiểu gãy xương có thể bó bột vào.

Nó chỉ đau như quỷ trong vài tuần. Sau đó lại đau đến chết trong vài tuần nữa.

Anh cần đi chụp X quang, nhưng anh sẽ không đến bệnh viện mà không có Brittany.

Cô xuống cầu thang và...

"Có chuyện gì xảy ra với cổ tay của em vậy?" anh hỏi.

"Hấn đánh em và em ngã đè lên nó."

Chết tiệt. "Anh nên giết hấn khi có cơ hội. Anh đã nghe thấy lời khai của em với cảnh sát. Brittany, Chúa ơi, đây là lỗi của anh. Nếu anh không tới L.A..."

Cô không để anh nhận lỗi về mình. "Vậy thì có lẽ hấn sẽ bám theo Amber. Hoặc những người bạn khác của cô ấy không có khả năng ngăn hấn tấn công mình."

"Hấn đã làm em bị thương." Chỉ riêng ý nghĩ hấn đánh cô cũng đủ làm cho Wes tức giận đến phát ngất. Anh không muốn nghĩ thêm về tất cả những điều tên bám đuôi của Amber - John Cagle - định làm với Brittany.

Cô nhìn xuống thanh nẹp trên cổ tay mình. "Tin em đi, chuyện còn có thể đã tệ hơn."

"Anh biết. Britt, anh thực sự xin lỗi."

"Em cũng xin lỗi." Cô đặt thứ gì đó xuống bên cạnh anh và anh nhận ra đó là túi của mình. Cô đã thu dọn đồ của anh như lời cô nói trong lời nhắn ở hộp thư thoại.

Nếu như cô ấy nghiêm túc thì sao? Jesus, thực sự là như vậy sao?

"Em xin lỗi em đã kéo anh từ chuyện rắc rối này đến chuyện rắc rối khác," cô nói. "Lana thế nào rồi?"

"Anh không biết," anh nói. "Anh không ở lâu tại chỗ cô ấy. Ronnie Catalanotto và Amber sẽ ở bên khi cô ấy cố gắng ngủ một chút."

"Oh," Brittany nói.

Từ oh đó có nghĩa là gì?

"Britt, em thích anh đúng không?" anh hỏi.

Cô không hề do dự. "Dĩ nhiên."

Anh bật cười vì phản ứng của cô đúng là đặc trưng của Brittany, dứt khoát mà có chút thách thức trong đó. Dĩ nhiên cô thích anh. Tại sao lại không? Nhưng cười làm cho sườn và vai anh đau như quỳ, anh chửi thề. "Xin lỗi."

"Chắc anh đau lắm," cô nói, đầy thông cảm và sự quan tâm ảm áp.

Và Wes không thể nhịn được nữa. "Em sẽ cưới anh chứ?" anh hỏi.

Well, okay, anh đã làm cho cô ấy ngạc nhiên như quỳ.

"Làm ơn?" anh nói thêm, dù hơi muộn để mà cố ghi điểm lịch sự.

Cô ngồi xuống bậc thang, bên cạnh anh. "Anh nghiêm túc đấy chứ?"

"Đúng vậy. Rất nghiêm túc."

"Anh nhận được tin nhắn của em rồi đúng không?" cô nói, nhìn anh dò hỏi. "Về việc em không có thai?"

"Anh biết," anh nói. "Anh không phải muốn cưới em vì nghĩ em đã mang thai. Dù việc đó hoàn toàn ổn đối với anh, em biết không. Chỉ là không phải như vậy. Anh muốn cưới em vì, well..." Nói ra đi. "Bởi vì anh yêu em."

Cô phát ra một âm thanh nửa như hít vào, nửa như tiếng cười. Đó là dấu hiệu tốt hay xấu? Anh không biết. Tất cả những gì anh có thể làm là cố giải thích cho cô những gì anh cảm thấy khi ở bên cô.

"Em đã đúng về anh," anh nói. "Từ khi Ethan chết, anh đã, anh không biết, tự trừng phạt mình, chắc thế, chỉ vì còn sống. Anh không bao giờ có thể để mình tận hưởng thứ gì quá nhiều, anh không thể để mình quá hạnh phúc. Và em đúng - anh đã tìm ra một cách quái quỷ để khiến cho mình khốn khổ, đó là yêu một người anh không thể có."

Điều ngu ngốc là, anh không nhận ra mình đã làm vậy cho đến khi gặp Brittany. Brittany, người đã thích anh.

"Và em biết đấy, thời gian trôi đi, anh nghĩ có lẽ mình đã hết yêu Lana và bắt đầu yêu cái ý tưởng về Lana. Sự thật rằng cô ấy không thể với tới được càng làm cho cô ấy hấp dẫn hơn, vì mục đích của anh là trở nên khốn khổ. Chỉ có một lần - anh thực sự say và anh nghĩ cô ấy có lẽ cũng thế - anh đã hôn cô ấy. Nó làm anh sợ phát khiếp. Anh nghĩ mình đã thích việc không thể có được cô ấy hơn là việc ở bên cô ấy."

"Còn về Lana, well, thứ cô ấy thực sự muốn là Quinn có được, anh không biết, sự hết lòng như anh, anh đoán thế. Cô ấy không muốn anh."

Anh nhìn Brittany. "Nhưng em có. Em muốn anh." Anh cười, nó lại đau và anh chửi thề. "Anh không hiểu được, nhưng dường như em thích anh - em biết đấy, thậm chí cả những phần tối tăm, đáng sợ mà anh không dám cho mọi người nhìn thấy. Không có phần con người nào của mình mà anh không dám cho em biết, Britt. Không có phần con người nào của anh trở thành quá đáng đối với em. Em chỉ là...em chấp nhận nó. Em chấp nhận anh."

"Khi anh ở bên em, bé yêu, thậm chí chỉ ngồi đây như thế này, hoàn toàn không có chút nghi ngờ nào, anh rất vui sướng vì đã được sống. Và khi anh ở bên em, em biết không, anh không còn cảm thấy bất mãn với cả thế giới và chính mình nữa. Khi anh ở bên em, anh thấy yêu quý bản thân mình. Nếu đó không phải là điều kì diệu thì..."

Brittany, Brittany ngọt ngào, đã rưng rưng nước mắt.

"Anh muốn trở thành người đó," anh bảo cô, "người anh thích, người anh nhìn thấy phản chiếu trong mắt em - trong suốt quãng đời còn lại. Vì vậy, cưới anh đi, được không? Đưa anh ra khỏi nỗi thống khổ này và hãy

nói với anh em cũng yêu anh."

"Em cũng yêu anh," cô nói. "Oh, Wes, em sẽ cưới anh."

Và đó là tất cả những gì anh đã hy vọng, biết được cô sẽ ở bên anh cho đến tận cùng thời gian.

Nhưng Chúa ơi, phần tuyệt vời nhất trong câu trả lời ấy là nụ cười ấm áp của Brittany, tình yêu trong đôi mắt của Brittany.

Nếu anh là loại đàn ông hay khóc, lúc này có lẽ anh đã nức nở rồi. Tuy vậy, mắt anh cũng đang ẩm ướt đến mức đáng báo động.

Wes hôn cô.

"Anh biết không," Brittany nói sau khi hôn anh lần nữa - vẫn cẩn thận không làm đau vai anh. "Em gái em và Jones sẽ không bao giờ để chúng ta quên họ là người đã sắp đặt cho chúng ta gặp nhau."

"Không sao, bé yêu," Wes nói, lại hôn cô. "Bởi vì anh sẽ không bao giờ ngừng cảm ơn họ."

Chương 17

"Anh nghĩ sao nếu em nói em đang định nghỉ học một năm?" Brittany hỏi.

Wes ngẩng đầu lên khỏi máy tính, xoay người trên ghế sang nhìn cô.

Cô đang đứng bên cửa phòng ngủ, dựa người vào khung cửa.

Anh cân nhắc lại từ ngữ trước khi trả lời cô. "Anh đoán anh sẽ phải hỏi tại sao em lại định như vậy. Và anh hi vọng đó không phải là vì anh."

"Không phải," cô nói.

"Thật không?" anh hỏi. Thật không dễ khi phải sống và làm việc tại hai thành phố khác nhau, nhưng không đến mức không chịu được. "Nếu đạo này anh phàn nàn nhiều quá thì cứ bảo anh cầm lại, bé cưng. Chuyện này sẽ không phải là mãi mãi, bên cạnh đó, chúng ta còn phải lo cho Andy."

Andy cần Britt bên cạnh hơn lúc nào hết. Dani đã trở lại trường, nhưng phiên tòa xử Dustin Melero đang đến gần. Không có gì bảo đảm, những vụ cưỡng bức luôn diễn ra theo kiểu "anh nói, cô ta nói," nhưng 4 cô gái đã bước ra, cùng với câu chuyện giống hệt Dani. Cùng với nhau, họ quyết tố tên khốn kiếp đó vào tù.

Yeah, có khi Dustin lại ở cùng phòng giam với John Cagle, tên bám đuôi điên khùng của Amber.

Amber đã hoàn thiện lại hệ thống an ninh, Wes và Britt cũng lắp thêm hệ thống báo động vào cả hai căn hộ của họ.

Không phải họ lo lắng hần ta sẽ ra khỏi tù trong tương lai gần. Nhưng một hệ thống an ninh sẽ làm cho Wes hít thở dễ dàng hơn mỗi khi anh và Britt xa nhau.

"Andy vừa mới gọi điện cho em," Britt bảo anh.

"Đội bóng thế nào?" Chúng đang ở Sacramento cuối tuần này.

Andy không đánh mất học bổng, và với mùa bóng mới đang bắt đầu, đã có tin rằng cậu bé sắp sửa trở thành MVP của đội bóng trường đại học. Những tên săn người đang đổ xô đến. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi cậu bé trở thành cầu thủ chuyên nghiệp.

"Nó gọi điện thông báo về quyết định của mình. Thằng bé đã kí hợp đồng với đội Dodgers, anh có tin được không? Nó sẽ bắt đầu chơi cho đội Triple A của họ vào tháng 5."

Wes nhìn cô dò hỏi. "Em ổn khi nghe tin đó chứ?"

"Rất ổn." Brittany mỉm cười. "Dĩ nhiên, em bắt thằng bé hứa phải trở lại lấy bằng đại học, kể cả khi chơi bóng chày đến lúc 45 tuổi. Việc đầu tiên phải làm sau khi giải nghệ - quay lại trường."

Wes vươn tới cô, cô đi đến và ngồi lên đùi anh. "Wow, vậy em đang nghĩ gì? Với Andy đã chơi bóng chuyên nghiệp, vắng nhà cả ngày, em sẽ đến sống với anh ở San Diego?" Anh cố gắng không tỏ vẻ quá hi vọng, nhưng thất bại.

"Yeah," cô nói. "Anh có vấn đề gì với chuyện đó không?"

"Không hề." Anh hôn cô, nhưng ngăn cô hôn lại anh. "Nhưng anh có vấn đề có việc em rời trường y tá. Trở thành y tá cao cấp là mơ ước của em, anh không muốn em bỏ cuộc chỉ để ở bên anh thêm vài ngày một tuần. Anh cũng vắng nhà rất nhiều, Britt."

"Em biết. Em nghĩ mình có thể xem xét việc chuyển về một trường ở San Diego," cô bảo anh. "Nhưng trong vài năm nữa thì không." Cô mỉm cười với anh. Đó là nụ cười anh đã học được nên phải đề phòng. Nó giống như lớn tiếng thông báo, Cúi xuống và trốn đi! Chạy vào trong! "Không cho đến khi con đã được 2 hoặc 3 tuổi."

Wes nghe thấy những từ đó, nhưng chúng không có nghĩa gì cả. Sau đó chúng lại vô cùng có ý nghĩa. Anh cười to vì choáng váng và kinh ngạc. "Em đang định nói...?"

"Có nhớ hai tuần trước lúc chúng ta không cần thận không?" cô hỏi.

Anh lại cười. "Uh, yeah, nhưng anh nhớ hình như có rất nhiều lần từ khi kết hôn, bà Skelly, chúng ta chưa hề cần thận." Và anh yêu từng giây phút đó. Nhưng một đứa con. Jesus.

"Well, em vừa đi kiểm tra và...đã chắc chắn." Cô bật cười. "Anh yêu, trông anh như đang sợ chết khiếp."

"Anh đang sợ chết khiếp. Anh rất vui, dĩ nhiên là em biết anh có nhưng...anh cũng sợ chết khiếp. Một đứa con. Đức mẹ linh thiêng."

Brittany đang tỏa sáng. Anh đã thấy từ đó được dùng để miêu tả những phụ nữ đang mang thai, nhưng chưa bao giờ tin ai đó có thể thực sự tỏa sáng. Thế nhưng Brittany chắc như quỷ là có.

Và anh đã hiểu tại sao việc hoãn lại khát vọng sự nghiệp không phải vấn đề với cô.

Bởi vì dù nhận được bằng là mơ ước của cô từ lâu, cô còn có một ước mơ khác.

Có con.

Và dù chỉ là vô tình, Wes cũng đã khiến cho giấc mơ đó thành sự thực.

"Anh yêu em," anh nói với cô. "Nhiều hơn những gì em có thể biết."

Mắt cô ánh lên với những hạt nước long lanh. "Oh, nhưng em có biết," cô thì thầm, và hôn anh.

May mắn là anh không phải loại đàn ông dễ khóc, nếu không, anh đã hóa thành một vũng nước trên sàn.

"Nếu đó là con gái, hãy đặt tên cho con bé là..."

"Whoa," Wes nói. "Whoa, whoa, đợi đã. Anh không thể có con gái được. Con gái lớn lên rồi trở thành nam châm thu hút con trai, và ngay bây giờ anh cho em biết anh tuyệt đối không chịu đựng được chuyện đó đâu."

"Well, em đoán có khả năng 50 - 50 đó sẽ là con trai..."

"Yeah, nhưng, Jesus, có con trai còn tệ hơn. Anh không biết tí gì về việc làm bố của một cậu con trai - nhìn xem anh có ai làm hình mẫu. Bố của anh rất tệ, chính em còn nói thế. Không, anh không thể có con trai

được."

Brittany đang cười anh. "Hít thở," cô nói. "Anh yêu, hít thở nào. Anh sẽ là một ông bố tuyệt vời." Cô đặt tay anh lên bụng cô, trên tử cung của cô, nơi đứa con của cô - con của họ - đang lớn lên từng ngày. "Tất cả những gì anh cần làm chỉ là yêu đứa trẻ này bằng một nửa so với anh yêu em. Và em có cảm giác sau khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, anh sẽ càng yêu nó hơn."

"Anh nghĩ mình sắp nôn mất," Wes nói.

Britt cười. "Đó là việc của em vài tháng nữa chứ."

"Chúa ơi," anh nói, "em có thấy khỏe không? Em có bị nghén không? Em có..."

"Thực ra, em cảm thấy tuyệt vời. Melody bị nghén kinh khủng, nhưng không có nghĩa là em cũng giống thế."

"Không được cưỡi ngựa nữa," anh bảo cô. "Cho tới khi sinh con xong. Anh thấy họ bảo thế ở đâu đó."

"Well, điều đó thì dễ lắm, vì em đã bao giờ cưỡi ngựa đâu." Cô cười. "Anh sắp loạn thần kinh lên vì em đúng không?"

Wes nhắm mắt lại. "Anh xin lỗi. Chỉ là..."

"Sẽ mất một thời gian để làm quen," cô bảo anh. "Em biết. Đặc biệt với việc không cần dùng biện pháp kế hoạch hóa trong chín tháng tới nữa. Sẽ vất vả lắm đây."

Anh mở mắt ra và nhìn thấy cô đang mỉm cười với anh. Cô nhướn nhướn lông mày. "Thực ra, có lẽ chúng ta nên đi thực hành."

"Oh, bé yêu," anh nói, rồi hôn cô.

Và họ sống hạnh phúc - với rất nhiều tranh cãi và tiếng cười - cho đến mãi mãi về sau.